

Giới thiệu Nhu Hoàng Ngự Ảnh

Vì nàng, hần sẵn sàng nhường lại ngôi vương cho nàng, sẵn sàng bỏ ngoài tai mọi miệt thị của các đại thần để đưa nàng làm hoàng đế.

Nhưng nàng lại khiến hần đau khổ quần quai, tự đưa mình ra đây ải ở trận mạc nhằm quên đi người con gái mà hần si mê trong tuyệt vọng.

Cái mà nàng trả ơn cho hần là vậy sao, nàng dùng oán để báo ân là vậy sao? Đến khi nàng cảm nhận được lòng tốt của hần thì hần đã tung hoành nơi chiến trường xa xôi vạn dặm, nàng chỉ biết cầu trời phù hộ cho hần bình yên...

Bạn đang đọc truyện *Nhu Hoàng Ngự Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tiết Từ:

Chưa từng nghĩ tới, người dạy nàng trở thành bá chủ, cũng chính là người đàn ông mà nàng thích nhất.

Ánh sáng của ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu, phát ra những tia sáng màu vàng chiếu sâu vào trong bóng tối. Mặc dù Ngự Thư Phòng to như vậy, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có, chỉ có một âm thanh duy nhất vang lên, đó là từ trong cánh tay của nàng, đang giữ cây bút lông hoa đang chuyển động trong các trang sách.

Kể từ đêm hần không chào mà bỏ đi. Đã qua một năm bốn tháng, nàng đã từng viết thư cho hần vô số lần, vẫn không dám đem những suy nghĩ thật sự của lòng mình viết vào trong thư, là lỗi của nàng, là do nàng ép hần bỏ đi, nhưng sao hần lại độc ác như vậy, lại không chịu gặp mặt nàng!

Nhớ ngày đó, nàng rất sợ hãi, nhất là đôi mắt lạnh lùng khiếp người của hần. Hôm nay, điều mà nàng muốn nhớ lại nhất, cũng chính là đôi mắt dịu dàng của hần nhìn chăm chú vào nàng.

Thình lình một giọt nước mắt trong suốt lăn xuống hai gò má của nàng, rơi xuống trên tờ giấy trắng, dần dần chữ trên giấy cũng bị nhuộm vàng lại..... Sau khi hần rời đi, không có ngày nào là nàng không muốn được nhìn hần cả, chung quy lại không dám đem lời thật của lòng mình nói cho hần biết, chỉ cần nói ra là nước mắt của nàng sẽ tự động rơi xuống ngay!

“Chủ tử, xin mời nàng thay y phục để vào triều!” Tinh Nhi cầm bộ y phục mới đi tới bên cạnh.

“Ừ.” Nàng bỏ bút xuống, nhìn lá thư trên bàn chỉ viết được một nửa.

Tinh Nhi lo lắng nhìn về mặt tái nhợt của chủ tử. “Chủ tử, nàng viết thư cho Nhiếp Chính Vương, một đêm đã không có ngủ, ngài có thể chống cự nổi để lâm triều sao?”

“Chống không được cũng phải chống, ta không thể để Bát Hoàng Thúc thất vọng, vị trí hoàng đế này của ta là do hần nhường cho ta, hần đã dạy ta làm thế nào để trở thành hoàng đế, hần vì cô gái giả nam trang làm hoàng đế này mà lừa gạt hết tất cả người trong thiên hạ, vì ta mà diệt trừ tất cả các tầng đá cản đường, ta lại làm hần đau khổ, bức ép hần bỏ đi, cho nên dù ta không thể chịu đựng nổi thì ta cũng phải cố gắng chống đỡ, dù có chết cũng phải cố gắng chống đỡ cho bằng được.”

Nàng cắn chặt răng, chột cảm viết lên, viết được nửa lá thứ thì lại thấy thư đã gần đầy ánh nến, ngọn lửa nuốt lấy tờ giấy, trong chốc lát đã hóa thành tro bụi.

“Chủ tử! Nàng đang làm gì vậy? Đã chịu đựng suốt đêm để viết tin tức, sao nàng lại đem nó đi đốt như vậy, cái này.....” Tinh Nhi đau lòng kêu lên.

Lại một giọt nước mắt lăn xuống hai bên gò má của nàng, càng ngày lại rơi càng nhiều hơn, nàng không thể dừng lại được. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là buông lỏng mình ra, để cho mình khóc hết nước mắt đi. “Phong thư này không thể đưa cho hần, nếu như, trong lòng hần có ta, hần sẽ hiểu ta nhớ hần rất nhiều, nếu như, hần còn yêu ta một chút thôi, sẽ hiểu được là ta thương hần rất nhiều, biết rằng ta muốn hần trở lại tới mức nào.....”

Chương thứ nhất: 1.1

Dịu dàng cất giấu dưới vẻ kiêu ngạo.

Chỉ lộ ra vì người đẹp yêu thương nhất của mình.

Vứt bỏ giang sơn, cũng chỉ muốn bảo vệ người được chu toàn.

Do mắc bệnh lao đã kéo dài hai năm, cuối cùng vào Trung Thu tháng tám đêm trước, hoàng đế băng hà được đem vào bên trong Quế Quan, hưởng thọ

buổi mười ba tuổi, sau hấn cũng không lưu lại hậu thế kế thừa, ghé hoàng đế nhất thời để trống. Lúc này, mọi người đều lo lắng, cứ suy đoán người thừa kế sự nghiệp của đất nước này chính là vị hoàng tử kia!

Chỉ là, ai cũng biết ở trong triều đình này, người có quyền lực lớn nhất cũng không phải là hoàng đế, mà là người được tiên đế rất sủng ái, Bát Vương gia Lôi Đình, khi còn nhỏ hấn đã thông minh hơn người bình thường, so với những người bình thường thì năng lực của hấn có thể xem là vượt qua mặt các đại thần trong triều, chỉ là khi tiên đế băng hà, lúc đó hấn còn quá nhỏ tuổi, nên không thể đem đề vị này truyền lại cho hấn, nhưng trước khi lâm chung, đem tất cả tam quân và binh phù đều giao hết cho hấn nắm giữ, từ đó trong triều điện, đã không thể nào rung chuyển được địa vị của Lôi Đình.

Người thừa kế đề vị này sẽ là hấn! Dường như trong lòng mỗi đại thần đều đã chắc chắn như vậy, bởi vì họ biết rằng không còn ai có thể vượt qua được Lôi Đình, dẫu mắt trong thiên hạ, thì không có ai làm hoàng đế thích hợp hơn hấn!

Nhưng mà, mọi chuyện lại vượt khỏi dự định của con người!

Hoàng đế đã lưu lại một đạo di chiếu, bên trong viết rõ hấn khi còn trẻ đã từng du lịch đến Giang Nam, cùng một nữ tử sinh hạ hoàng tử, hấn ra lệnh triều thần nghênh đón hoàng tử trở về thừa kế sự nghiệp của đất nước, mà Bát Hoàng đệ của hấn là Nhiếp Chính Vương Lôi Đình, trước khi tân đế trưởng thành, sẽ phụ tá dạy dỗ cho hấn, kéo dài mạch sống của đế quốc.

Vua và đại thần trong triều đều đang dõi xem, nhất cử nhất động của Lôi Đình đều ảnh hưởng đến toàn bộ thiên hạ, có tân đế kế vị hay không, thậm chí mạng sống có còn hay không, cũng đều được quyết định bởi hấn.

“Vương gia, theo ý của người thì chúng ta nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ đi nghênh đón vị hoàng tử kia về triều thật sao?” Theo sát Bát Vương gia nhiều năm, Cù Nhiên đối với vị chủ tử này rất mực trung thành, cho dù có tan xương nát thịt cũng không chối từ.

“Có gì không được?” Lôi Đình nhíu mày, lạnh lùng dò xét bọn thuộc hạ, “Cù Nhiên, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Thuộc hạ nghĩ cơ hội này rất khó mà tìm được, sao Vương gia không ____”

“Sao không ra tay trước để chiếm lợi thế, có phải vậy không?” Lôi Đình lạnh nhạt nói tiếp lời.

Cù Nhiên nhất thời vui mừng hiện rõ ra bên ngoài, “Nếu vương gia đã biết, vậy thì.....”

“Ngươi muốn thì tự mình đảm nhận cái trọng trách này đi?” Lôi Đình lạnh lùng liếc nhìn thủ hạ trung thành một cái, thấy hấn ra sức gật đầu, bờ môi nở nụ cười chợt giảm xuống, “Không đâu, bốn vương không muốn ngươi hạ thủ hấn, ngược lại muốn ngươi đi đến Giang Nam đem đứa cháu ruột kia trở về, yên tâm đi! Chỉ là một con ghê con mới đẻ, hấn không dựa vào được trường bối của phụ thân mình, khi đã xâm nhập vào chốn hoàng cung nguy hiểm này, hấn có thể bảo toàn được mạng sống sao? Sớm muộn gì hấn cũng sẽ bị xé thành từng mảnh nhỏ, bị chôn sống và nuốt chửng vào bụng nhanh thôi.”

※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※

Hai tháng sau.

Tân đế đăng cơ đại điển, nhạc cổ liền trỗi lên trong triều chung, không khí trang nghiêm, các đại thần đứng ở hai bên đại điện, ngược nhìn long y vắng vẻ, không biết kế tiếp sẽ là người nào ngồi lên cái long ngai này vậy?

Bọn họ nghe nói Nhiếp Chính Vương đã phái tâm phúc của ngài đi đón tân đế về, dọc đường đi về, hành tung vẫn giữ bí mật, sau khi trở về, đem tân đế bố trí ở trong cung Bắc. Từ đầu đến cuối, không có ai tận mắt thấy qua tân đế dáng dấp như thế nào, chỉ nghe nói tuổi cũng không lớn lắm, nét vẫn còn là một thiếu niên ngây thơ.

Trong đại điện, mỗi người cũng không rõ nhất cử nhất động của Lôi Đình, ánh mắt và vẻ mặt của hấn đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, mà hấn chỉ im lặng, giống như đang tiến hành chuyện gì đó mà cứ làm ra vẻ thờ ơ vô cùng.

Lúc này, nội quan hô to “Hoàng thượng giá lâm”, đại điện bên trong liền khấy động lên, một thiếu niên phủ lớp long bào liền đi vào bên trong, mọi người liền tùm tùm lại phía dưới. Hấn có vẻ gầy yếu lại rất kiều diễm, các đại thần liền trợn to hai mắt, muốn xem rõ tân hoàng đế có bộ mặt thật như bức tranh thủy mặc kia.

Lúc này Lôi Đình vẫn cứ ung dung bình thản, xem ra hấn rất tỉnh táo.

Tân đế chậm rãi bước lên bậc thềm, dần dần mọi người đã có thể thấy rõ mặt của hấn. Trong khoảng thời gian ngắn, các đại thần cảm thấy có chút kinh ngạc.

Ai cũng không ngờ tới, thiếu niên mười lăm tuổi chưa còn dứt sữa lại hồi kinh, lên ngôi làm hoàng đế! Quả thật gương mặt hấn rất trắng nõn, còn nồng đậm mùi ngây thơ thanh tú, thân thể gầy yếu giống như được nới lại gần, hấn có thể đủ sức gánh trọng trách quốc gia sao? Các đại thần không ngừng xôn xao, hai hàng đại thần liền nhìn nhau, rất bất an vô cùng.

Mà vẻ mặt của Lôi Đình cũng chẳng có biểu hiện gì, hấn lạnh lùng nhìn lên điện, nhìn thiếu niên thanh tú mặc long bào Thiên Tử trên người, vẻ mặt hấn lạnh nhạt, làm không biết được trong thâm tâm của hấn đang nghĩ gì.

Trong lòng hấn liền nhớ lại tình cảnh lần đầu gặp mặt tên nhóc đó, cho đến hôm nay, hấn vẫn không hiểu tại sao mình lại để cho thiếu niên mang với cái tên Ung Diễm kia ngồi vào chiếc ghế hoàng đế vốn nên thuộc về mình chứ.....

Chương thứ nhất: 1.2

Nếu như không phải biết rõ, trong có đi chỉ người thừa kế ngai vị của hoàng huynh là hoàng tử, hẳn sẽ cho rằng thiếu niên áo trắng trước mắt, thật ra một nữ oa nhi trong triều.

Vốn dĩ thiếu niên đang ngồi chờ ở trong sảnh, đang trêu chọc Điều Nhi còn đang ở bên cửa sổ, chợt nghe hoàng thúc của hắn giá lâm. Nụ cười trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là cảm giác sợ hãi mà ngồi nghiêm chỉnh.

“Người tên là gì?” Hắn chọn vị trí ở chỗ đầu nào mà ngồi xuống, nhìn lạnh nhạt hỏi thiếu niên.

“Ung Diễm”, hai chữ ngắn ngủi, giọng nói yếu ớt, thanh âm thật nhỏ, thậm chí thiếu niên kia cũng không dám ngẩng đầu nhìn thần sắc lạnh lùng của hoàng thúc.

“Người biết tại sao bốn vương lại phải người đưa người vào kinh không?” Ánh mắt lạnh lùng sắc bén đang quan sát thiếu niên ở trước mặt, vẻ mặt Lôi Đình lại không có chút tình cảm nào, trong lòng của hắn, không hề xem thiếu niên trước mặt là đứa cháu ruột của mình, dĩ nhiên hắn lại càng không đối xử bằng tình cảm chú cháu.

“Phụ hoàng nói. muốn cho ta làm hoàng đế.” Thiếu niên sợ hãi nói.

“Người cho rằng mình có thể đảm nhiệm trọng trách hoàng đế sao?” Lôi Đình cảm thấy buồn cười, thực là một Oa Nhi ngây thơ, cho rằng đây là trò đùa sao?

“Người có thể để cho ta làm sao?” [b] Thiếu niên ngẩng dung nhan thanh tú nhìn hoàng thúc của mình, không hiểu được dụng ý bên trong, lời nói thiếu niên luôn hàm chứa một chút mong chờ.

[b] “Người hãy rõ lý do, vì sao bốn vương phải cho người làm hoàng đế?” Đối với vấn đề ngu xuẩn này của hắn, Lôi Đình cười lạnh lùng.

“Bởi vì, nếu như ta không làm hoàng đế thì cũng chỉ có một con đường chết, ta sẽ bị người giết chết có phải không? Người sẽ giết ta sao? Vì lấy ngôi vị hoàng đế kia, người sẽ giết chết ta sao?” Nói xong, đôi mắt long của vị thiếu niên kia lộ ra nét sợ hãi.

Nhìn chăm chú vào trong đôi mắt sáng kia một lúc. Hồi lâu sau, cuối cùng mới mở miệng, “Không, ta không thể giết người.”

Bởi vì không giết, cho nên hắn muốn để thiếu niên này ngồi lên ghế hoàng đế, oa nhi này không hề sai chút nào, lần này vào kinh, nếu như không lên làm hoàng đế thì cũng chỉ có một con đường chết!

Vốn dĩ hắn nên giết chết thiếu niên Oa Nhi này, không còn cái đình này ở trong mắt nữa, hắn có thể an ổn ngồi trên long y làm hoàng đế, chỉ là, không biết vì sao hắn lại không thể xuống tay được, vì thế, trong lòng hắn cảm thấy có chút tức giận chính mình. ...

Chương thứ nhất: 1.3

Vốn dĩ, không quyền không thế, vào kinh làm hoàng đế, giống như một con cừu non nhu nhược xâm nhập vào trong sải lang hổ báo. Nếu như không cẩn thận, có thể sẽ bị những dã thú này xé ra thành từng mảnh vụn.

Huống chi, Ung Diễm xinh đẹp như vậy thật ra là nữ giả nam trang sao?

Bí mật trọng đại này chỉ có mẫu thân của nàng với thị nữ thân cận Tinh Nhi biết, mẫu thân của nàng vì muốn lấy được nhiều sủng ái của hoàng đế hơn, đơn giản chỉ nuôi dưỡng nàng như nam nhân, hi vọng một ngày nào đó có thể vào làm quan để trở thành bạn bên vua, chỉ không ngờ tới tiên đế còn chưa kịp đưa mẹ con bọn họ cho vào cung, cũng đã ngã bệnh, mãi cho đến trước khi chết, cũng không kịp đưa bọn họ vào trong triều đình.

Nàng không biết mình có thể lừa gạt đến bao lâu, nhưng mà, nếu như để người đời biết cô chỉ là nữ nhi, sợ rằng mẫu thân cô sẽ bị đưa vào tội khi quân, những người thân tộc đi theo cô khi cô lên ngôi làm hoàng đế được hưởng vinh hoa phú quý cũng sợ sẽ khó giữ được tánh mạng.

Chỉ là nếu lời nói láo đã được cất giấu, vậy thì cũng chỉ cần tiếp tục che lấp thật tốt, nàng nghĩ ra chỉ có biện pháp để giải vây phía trước, là tuyệt đối không được tiết lộ bí mật này ra bên ngoài.

Cỏ mọc lên chất chồng khắp đồi, một cảnh tượng thảo nguyên tráng lệ hiện ra trước mắt của Ung Diễm. Từ nhỏ nàng đã sống ở Giang Nam, chưa từng thấy qua cảnh đẹp đến rung động lòng người như thế, nàng thậm chí không biết thì ra ngựa lại có thể cao lớn mạnh mẽ đến như thế, còn nhớ rõ nàng chỉ thấy con ngựa nhỏ gầy teo ở Giang Nam, trong lòng nàng thật hoài nghi, nam nhân trước mắt rốt cuộc là người thế nào lại có thể khống chế những con vật khổng lồ này được?!

Ánh mắt của nàng, không tự chủ được, liếc về phía bóng dáng nam nhân cao lớn cách đó không xa. ...

“Hoàng thượng, mời ngài lên ngựa.” Nội quan cất tiếng về mặt trầm tư của nàng.

“Ta. Ta cũng phải vậy sao?” Trong khoảng thời gian ngắn, nàng còn không đối đáp được, giật mình tròn tròn cặp mắt, bị dọa đến không biết làm sao.

Nội quan cười gật đầu, “Đó là đương nhiên, hoàng thượng, đây là thú vui săn bắn mỗi năm một lần của hoàng thất, đương nhiên hoàng thượng phải xung trận lên ngựa trước, cho rằng đó là tấm gương cho bọn hoàng thân quốc thích, nghe nói năm nay hồ ly đặc biệt nhiều, nhất định có thể lấy được tấm da lông thật tốt, làm thành một cái áo lông âm cho mùa đông.”

“Ta..... Trẫm không cần.....” Nàng cuống quýt lắc đầu, trong lòng vô cùng bất ổn, nàng không biết cỡi ngựa, nàng càng không muốn đi săn hồ ly!

Lôi Đình cười ở phía trên rất tinh thông, vẻ mặt lạnh nhạt dọa sắc mặt Ung Diễm trắng bệch, chỉ thiếu không khóc ra ngoài mà thôi, bộ dáng khiếp sợ quả thật không giống trang nam tử, lại cứ cố tình khuấy động tâm tình của hắn mà tùy thời có thể bị biến động!

“Ngươi hãy tới đỡ hoàng đế lên ngựa.” Hắn lạnh lùng hạ lệnh, thay nàng làm chủ.

“Không.....” Nàng cắn môi lui về phía sau nửa bước, tránh tùy tùng đỡ đi ra, nhưng Nhiếp Chính Vương đã ra lệnh ở xa xa, lớn hơn cả lời của vị hoàng đế, nàng, bọn họ đi theo bên cạnh nàng thật chặt, nàng chạy bọn họ liền đuổi theo, không chút nào chịu bỏ qua cho nàng.

“Hoàng thượng, các tướng lĩnh đều đang đợi, mời động tác ngài nhanh lên một chút.” Lôi Đình nâng cánh tay dài lên, tay cầm roi ngựa chia thẳng vào đám người ngồi ở trên ngựa đang chờ hoàng đế.

Ung Diễm nhìn theo đám nam nhân thủ hạ cao lớn của hắn một lúc, từ trong mắt của bọn họ, nàng cảm thấy nồng nặc cảm giác khinh thường, chỉ vì ngại thân phận nên không dám nói rõ với nàng mà thôi!

“Nhưng mà ta.....” Căn bản nàng không biết cỡi ngựa!

“Ừ?” Hắn lạnh lùng, mày rậm nhíu lên bày tỏ sự nghi ngờ.

“Ta hiểu rồi.” Ung Diễm nhắm mắt đồng ý.

Không còn cách nào, nàng sợ hãi! Nàng nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy vị Bát Hoàng Thúc này, kinh ngạc khi thấy hắn còn rất trẻ tuổi, nhưng cũng từ khi hai người bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, nàng sợ ánh mắt của nam nhân sắc bén này, hắn luôn thoáng nhìn, làm cho hô hấp của nàng cứ bị tắc nghẽn lại, ngay cả nhịp tim cũng rối loạn.

Tùy tùng hầu hạ nàng ở dưới lưng ngựa, cảm giác mình tựa như phiêu du giữa không trung, tùy thời có thể rớt xuống, con ngựa vừa động tim của nàng liền ngừng đập một chút, ngay cả hơi thở ở miệng cũng không dám thở gấp, nàng không còn nghi ngờ gì nữa, mình có thể sẽ chết mất!

“Ngươi vẫn còn mê mẩn cái gì? Mau lên đi.” Hắn trầm giọng nói.

“Ta.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền tái nhợt như tuyết, không ngừng lắc đầu, nước mắt chảy ra ngoài như bão tố, “Cứu mạng..... Ta không được rồi.... Thật sự không được rồi!”

Lúc này, người hầu đứng ở phía sau ngựa, liền vỗ vào mông ngựa một cái, nhất thời nàng không thể khống chế được, ngựa vọt nhanh chạy về phía trước, nàng sợ tới mức thét lên chói tai, “A_____”

“Hoàng đế?” Lôi Đình thấy tình huống không ổn, nâng người từ trên lưng ngựa nhảy lên, kịp thời ôm nàng vào trong ngực trước khi nàng ngã xuống lưng ngựa, từ trên bệ thảo nguyên lăn lộn xuống mấy vòng.

Khi hắn an định lại thân hình của hai người, nhìn thấy nàng nắm chặt ống tay áo của hắn, dường như thật sự rất sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, như muốn khóc cũng không khóc nổi.

“Đừng sợ, bây giờ ngươi đã an toàn.” Hắn giương mắt nhìn chằm chằm vào cô, nhìn gò má cô nhếch nhác, trong lòng có một loại cảm giác thương yêu mà không nói ra được.

“Ta.....” Nàng khẽ lắc đầu, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn vào bên trong tròng mắt đen thâm thúy của hắn, đầy lệ trong ánh mắt, giọng nói khàn khàn: “Ta không..... Ta thật sự sẽ không.....”

“Ta biết rồi, ngươi không biết cỡi ngựa có phải không?” Lôi Đình cảm thấy không hiểu được gân cốt của chính mình như thế nào, trong lòng hắn dâng lên cảm giác thương yêu muốn che chở thiếu niên này.

“Ừ.” Nàng ra sức gật đầu, giọt nước trong suốt như hạt châu rớt cuộc không kiềm chế được rơi xuống, nhất thời trước mặt bá bá lộ vẻ uất ức nhói lên trong tim, nàng bắt lực nằm trong ngực hắn khóc.

“Đừng khóc, một người đàn ông khóc lóc thì còn gì là thể thống chứ?” Lôi Đình hạ thấp giọng quát, tệ nhất là hắn đối với cái tên “Nam nhân” này lại có chút tình cảm bị áp chế đi trong lòng!

“Ta..... Ta.....” Nàng không ngừng thút thút, dùng sức gõ vào đầu, như muốn nói cho hắn biết nước mắt không thể dừng được, nàng rất cố gắng, nhưng lại không có cách dừng lại được nước mắt.

Hắn bắt đầu đi thờ nhẹ một tiếng, cánh tay cường tráng kiềm vào vòng eo mảnh khảnh của nàng, chân dài cong lên chuẩn bị đứng dậy, bỏ qua phiền toái nhỏ trong lòng không hiểu rõ của mình. Không ngờ, dán vào trên người hắn có cảm xúc kỳ lạ làm cho hắn cảm thấy khiếp sợ, hắn rõ ràng ôm chính là một vị thiếu niên, sao cảm giác đứng lên lại giống như một nữ oa nhi, liền nhanh chóng ngừng tay thấy mùi thơm thoang thoang thức tỉnh theo như vậy?

“Ngươi--” Một tia sáng không dám tin liền xuất hiện trong đáy mắt hắn, làm sao có thể?! Lôi Đình quan sát người trong ngực từ trên xuống dưới một lúc, ánh mắt hơi bị nặng nề.

Nhìn thấy ánh mắt hắn có gì đó không đúng, trong nháy mắt, Ung Diễm căng thẳng mà quên đi hít thở, cũng quên khóc thút thít, ánh mắt diễm lệ tràn đầy vẻ sợ hãi nhìn vào ánh mắt sắc bén đen tuyền của hắn, thân thể cứng ngắc không dám nhúc nhích.

“Ngươi..... Không thể nào, làm sao có thể chứ?” Hắn không dám tin, làm bầm ra tiếng, vươn cánh tay lực lượng của mình khóa chặt lấy nàng, không cho nàng làm hành động thiếu suy nghĩ.

“Cái gì không thể chứ? Ngươi.... Buông trầm ra.” Ung Diễm nhỏ bé với khuôn mặt trắng bệch, không thể chịu đựng được mà khẽ run, nàng đẩy hắn ra, muốn tránh ra khỏi cánh tay khỏe mạnh của hắn.

Nhưng Lôi Đình chẳng những không buông nàng ra, ngược lại càng tăng thêm sức lực ở cánh tay dài, nhốt chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, ánh mắt sắc bén đắm chìm cứ khóa chặt ở khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng

Nếu như, chuyện này đúng như trong lòng hắn đang nghĩ là thật, vậy thì thật thú vị!

“Buông ra.....” Lần nữa nàng thúc giục lên tiếng với hắn, trong lòng càng thêm sợ hãi.

“Không có bị thương chứ?” Hắn đè nén giọng trầm mạnh, thân nhiên dò hỏi, lần này, trong giọng nói của hắn có trộn lẫn một chút tia dịu dàng chưa từng có.

“Không có.....” Nàng lắc đầu, cánh tay nhỏ gấp lại chống đỡ ở lồng ngực rộng lớn của hắn, không hiểu vì sao vừa rồi mình lại có dũng khí ở trong lòng ngực của hắn khóc lớn.

“Không có là tốt rồi, khuyên bề hạ nên học cỡi ngựa sớm một chút, ít gây ra phiền toái thêm cho người ta.” Thốt ra những lời nói lạnh lùng với nàng, Lôi Đình đứng dậy buông tay nàng ra, ngay sau đó xoay người rời đi. Trước khi đi, hắn liếc nhìn nàng với ánh mắt đen huyền bí cùng với sự khoan dung tha thứ.

Nhìn bóng lưng cao lớn của hắn từ từ đi xa, Ung Diễm cắn môi mềm, trong lòng vừa nóng vừa giận, rồi lại cảm thấy sợ không biết làm gì.

Rõ ràng chính hắn ép nàng..... Căn bản nàng không biết cỡi ngựa, chính bản thân hắn cưỡng ép nàng, bây giờ lại quay đầu sang chỉ trích nàng không đúng?!

Nàng cố làm ra tức giận để cho mình không phải sợ, đúng vậy, nàng sợ hắn! Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng bắt đầu sợ vị hoàng thúc này, ở trong triều đình giữa một bầy sãi lang hồ báo, mà hắn chính là kẻ nguy hiểm nhất trong đó!

“Chủ tử, nàng không sao chứ?” Tinh Nhi vội vàng chạy đến.

“Đỡ ta nào Tinh Nhi, mau dìu ta dậy, chân ta không còn đứng vững rồi....” Nàng biết mình rất vô dụng, nhưng nàng thật sự bất mãn nếu bị hắn dọa khóc.

Nàng thật sự rất sợ..... thật sự sợ đôi mắt đen âm trầm cực độ kia..... Tựa như hai lưỡi dao sắc bén, thẳng hướng vào ngực của nàng mà đâm tới!

“Chủ tử, nàng đã bị hoảng sợ, thân thể run lên quá nhiều rồi!” Tinh Nhi đỡ nàng, vẻ mặt lo âu nói.

“Hắn thật sự đáng sợ..... Tinh Nhi, chúng ta có đủ khả năng để lừa gạt hắn không? Ta nhìn vào trong ánh mắt của hắn..... Giống như đã nhìn thấy rõ..... Ta chính là hoàng đế giả trang” Mới vừa rồi, mắt của hắn nhìn nàng

Đột nhiên trở nên kỳ quái, có phải đã nhìn rõ mọi việc rồi không?

Tinh Nhi cũng đi theo luống cuống, “Chủ tử, nàng chớ tự hù dọa chính mình, cũng làm cho Tinh Nhi sợ hãi theo! Nhiếp Chính vương nói không chừng thật là không hề nhận ra, chủ tử, nàng nên trấn tĩnh lại một chút nha!”

“Ta biết rõ..... Ta biết rõ rồi.” Ung Diễm gật đầu, chỉ có thể dùng ngôn ngữ không ngừng thuyết phục mình, nhưng tim cứ đập loạn không ngừng, bất luận thế nào cũng không thể giữ vững bình tĩnh được.....

Bạn đang đọc truyện *Nhu Hoàng Ngự Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Xảy ra sự kiện hoàng đế ngã ngựa, mùa đi săn thú cũng kết thúc qua loa, kì thực Lôi Đình thấy thú vui đi săn có vẻ thiếu thiếu, trong lòng hẳn rõ ràng có chuyện rất trọng đại, muốn sớm trở lại kinh thành một chút.

Cho tới nay, người quy thuận dưới Nhiếp Chính vương phủ cũng không ít cao thủ tài giỏi, bọn họ xem Lôi Đình như vị thần tiên vô cùng kính sợ và sùng bái, đối với bọn họ vị hoàng đế Ung Diễm dĩ nhiên đã ghi hận vào trong lòng.

Giờ phút này, trong phòng vương phủ đang bàn nghị sự chỉ ngoại trừ Lôi Đình còn ở bên ngoài, chính là mấy thủ hạ trung thành quanh năm cứ đi theo hắn, trong đó Long Hạo, Hưng Cù Nhiên luôn được hắn tín nhiệm nể trọng.

Lúc trước còn có mấy vị đại thần cũng ở nơi đây đi theo Lôi Đình, bất quá đều bị hắn nói “Hơi khó chịu, ngày khác gặp lại.” lý do để đuổi trở về, chỉ lưu lại tâm phúc bên cạnh hắn, bởi vì, hắn có chút chuyện quan trọng, không thể để cho “Người ngoài” biết.

“Chỉ cười ngựa mà cũng không được, thật là làm cho người khác bất ngờ.” Long Hạo nói về sự kiện vừa rồi, vẻ mặt có chút khinh bỉ, chỉ là không dám ở trước mặt chủ tử biểu hiện rõ ràng.

“Nghe nói người ở Giang Nam không thịnh hành cỡi ngựa bắn cung, Tiểu Hoàng Đế không biết cỡi ngựa là chuyện bình thường,” Cù Nhiên ngược lại rất công bằng, không trả lời sai lệch đạo lý rõ ràng chút nào.

“Nếu không có vương gia của chúng ta ở đây, chỉ sợ cái mặt như hoa kia chẳng còn, cuối cùng lại nói với giọng dữ tợn muốn vương gia buông hắn ra, rõ ràng vương gia đã cứu mạng hắn mà!” Long Hạo tức giận, bất bình thay cho chủ tử của mình.

“Bỏn vương cũng không cho là vậy, nếu khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo kia bị ngã mà tổn thương, thì tiếc lắm.” Nhất thời bờ môi Lôi Đình mỉm cười thần bí.

Không sai, hắn là “nữ nhân”! Một cô nàng thật to gan, nữ nhân lại dám giả nam trang lên ngôi đế vị, lừa gạt người trong thiên hạ, quả nhiên Lôi Đình thông minh một đời như hắn, nhất thời lại hồ đồ!

“Vương gia? Trong lời nói của ngài dường như đối với tiểu hoàng đế kia rất là thương tiếc, không phải vì cú ngã này mà ngài lại có tình cảm chú cháu với hắn chứ?” Cù Nhiên rất lo lắng hỏi.

“Đó cũng không phải, tình cảm trong cú ngã đó không phải là tình chú cháu.” Hắn nhếch môi cười, một câu hai nghĩa, làm thủ hạ bên cạnh không hiểu ra sao, “Cù Nhiên, hãy tiến lên lĩnh mệnh.”

“Dạ.” Cù Nhiên chấp tay tiến lên.

Lôi Đình đan chéo hai tay lại, nâng đầu lên hạ ánh mắt xuống nặng nề, tỉnh táo ra lệnh, “Bỏn vương muốn người lập tức đi đến Giang Nam điều tra một ít chuyện, muốn phải theo bao nhiêu người cũng tùy người, chỉ cần nhanh chóng điều tra chuyện này cho bỏn vương thật nhanh...”

※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※

Từ sau ngày đó, sau một thời gian ngắn tiếp xúc, Ung Diễm cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của vị Bát Hoàng Thúc của cô, nếu như, lúc trước nàng sợ nhìn chăm chú vào hắn, như vậy bây giờ trong lòng nàng lại tràn đầy sợ hãi!

Hắn biết nàng là nữ nhân rồi sao?

Mấy ngày qua, hắn cứ chăm chú nhìn vào nàng bằng ánh mắt nặng nề, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, giống như cả người nàng đều bị hắn nhìn thấu, giống như hắn đã nói cho nàng biết, hắn đã biết rõ tất cả sự thật.

Trừ lần đó ra, ánh mắt của hắn trong giống như che giấu một loại ánh sáng khó đoán, thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng lạnh nhạt, làm cho cô sắp bị hồ đồ rồi!

Cho nên, nàng hết sức tránh xa hắn ra, tận lực thoát đi thật xa, không tới thời khắc cuối cùng, tuyệt đối không nên cùng hắn xung đột chính diện! Bởi vì nàng biết rằng mình sẽ không có chút phần thắng nào!

Sáng sớm, khi ánh mặt trời ở phía đông còn chưa sáng tỏ, Ung Diễm cứ theo lệ thường lâm triều, dọc theo đường đi, nàng cảm thấy không được bình tĩnh như trước. Ngay sau đó cười mình đa nghi, cuối cùng đi từ hành lang thiên điện chuyên dùng để vào điện Thái Hòa, nàng không phát hiện nội quan hầu liên ngừng lại ở ngoài cửa, khi nàng nhìn thấy trong điện to như vậy chỉ có một mình Lôi Đình thì sửng sờ đứng tại chỗ, một hồi lâu không hề nhúc nhích.

“Vậy là đã tới, hãy an vị được rồi.” Hắn mỉm cười ý bảo nàng lên ngôi xuống điện, sau khi thấy nàng ngoan ngoãn làm theo, mới hài lòng gật đầu, “Ta nghĩ, người hiện tại nhất định rất tò mò vì sao các đại thần đều không thấy, có đúng không?”

“Ừ.” Nàng nhìn quanh bốn bề vắng lặng, nhịp tim đập nhanh, không dám cùng hắn hai người ở chung một nơi, tùy tiện tìm viện có, “Thôi thì nếu không có ai, vậy buổi lâm triều hôm nay giải tán đi!”

“Không nên cử động!” Thấy nàng muốn đứng dậy chạy trốn, Lôi Đình trầm giọng yếu ớt. “Không phải không có người đến, mà Bồn Vương muốn bọn họ đứng ngoài cửa một ngày, bởi vì Bồn Vương có lời muốn nói với người về ‘một người’. Thế nào? Người còn muốn trốn tránh bồn vương bao lâu đây? Người có thể trốn đi đâu?”

“Trẫm. Nghe không hiểu lời Nhiếp Chính Vương nói, trẫm nào có trốn? Không có người thì ở chỗ này làm gì?” Nàng cố ý lảng ra chuyện khác, chính là không muốn ngay mặt làm trái ý hấn, càng không biết trong miệng hấn chỉ “Người”, nhưng thật ra là cô “Nàng”.

Đối với lời ngụy biện của nàng, hấn chỉ nở nụ cười lạnh, “Người không nên xuất hiện ở nơi đây, bồn vương đã nói ra lời mình bạch rồi! Đến tốt cùng là người nào đã đưa ra chủ ý này, khiến cho nàng làm nữ giả nam trang đảm nhiệm chức hoàng đế? Chẳng lẽ không hiểu rõ được đây chính là tội khi quân giết cửu tộc sao?”

“Ông trời ơi, người thật sự đã phát hiện.” Ung Diễm cảm giác mình sức toàn thân giống như hút cạn trong nháy mắt, nàng vô lực ngồi ở long y, thái độ có vẻ khỏe như đưa đám.

“Rốt cuộc các người đã lập ra âm mưu này có thể duy trì bao lâu? Một tháng? Một năm? Hai năm? Hay là mười năm hoặc là cả đời? Thật là một đám ngu xuẩn, nếu như các người thật nghĩ như vậy, không khỏi quá khinh thường hoàng thất này, cũng quá coi thường bồn vương rồi!” Hấn hừ lạnh một tiếng.

“Ta chưa từng xem thường người.” [b] Ung Diễm nhú mi tâm thanh tú lên, khe khẽ thở dài, [b] “Nếu như người muốn bỏ ta, ta cũng không sao cả, vốn vương vị hoàng đế này không phải là của ta, ở nơi trong hoàng thất này, ai cũng có tư cách lấy nó hơn ta, người. Quyền lực thiên hạ đều trong tay Nhiếp Chính Vương, so với ta có tư cách với vị trí hoàng đế này hơn.”

“Đây chính là lời thật tâm của nàng sao?” hấn nhíu chặt trông đen lại.

“Là lời thật sự, nhưng mà. Không phải thật sự mong muốn.” Nàng lắc đầu đau khổ.

“Tại sao?” Đối với đau khổ của nàng, hấn lại làm như hoàn toàn không thấy!

Nàng lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên nhìn hấn, “Mặc dù ta làm hoàng đế là lời nói dối rất trọng đại, nhưng ở sau lưng ta có quá nhiều người cần được ta bảo vệ, ta muốn bảo vệ họ được bình an vô sự, nhưng mà, một khi ta bị phế bỏ, chuyện này sẽ không thể làm được nữa, ta không muốn nghĩ đến. Khi ta bị phế đi, sẽ có bao nhiêu người dính líu vào chuyện này, ta không còn sống cũng chẳng sao cả, nhưng mà. Ta không muốn nhìn thấy người thân cũng chịu liên lụy cùng!”

“Nếu như ta nói rằng không phế chức của nàng thì sao?” Hấn vén bào phục hạ thấp xuống, chân dài từng bước từng bước một, chậm chậm đi lên điện, tới trước mặt nàng rồi dừng lại.

“Cái gì?” [b] Nàng không dám tin, ánh mắt xanh tròn ngửa đầu nhìn bóng dáng cao lớn của hấn, nhất thời nhip tim đập thật nhanh.

[b] “Ta nói, ta không phế bỏ ngôi hoàng đế này của nàng, ngược lại, ta sẽ phụ tá nàng đối kháng với những người muốn tổn thương tới nàng, thế nào hả?” Hấn cong mu bàn tay lên, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của nàng, hạ thấp mi nhìn chăm chú vào trong ánh mắt nàng, lộ nét quý quyết sâu trong ánh sáng. “Hãy lung lạc ta, chỉ cần nàng lung lạc được ta, ở trong cung này, sẽ không có người nào dám là kẻ thù của nàng.” [b]

[b] “Người. ... Người muốn làm gì?” Nàng nhất thời kinh hãi, giọng nói và cử chỉ dịu dàng của hấn chạm vào nàng, làm cho nàng không biết phải làm sao.

“Không phải là muốn làm gì, nàng phải hỏi ta là muốn cái gì.” Hấn chỉ nàng đi sâu vào vấn đề, dần dần khơi dậy mục đích của lòng hấn.

“Người muốn cái gì?” Giọng nói của nàng thật sự yếu ớt, trong lòng thật sự rất khẩn trương, mỗi vấn đề cùng đáp án đều làm cho nàng phải luống cuống, nàng còn có thể chịu đựng hấn có nhiều “bất ngờ” hơn sao?

“Nàng.” Thân nhiên nói từ này rất nhẹ nhàng, được xuất phát từ phần môi của hấn, giống như lời hấn nói, đây không còn là chuyện bình thường nữa, đối với Ung Diễm mà nói, lại hoàn toàn bị rung động!

Xem chừng nàng sững sờ rất lâu, không thể tin được những điều mà do chính tai mình nghe thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ còn mê ngủ, xem như nàng đang bị hấn lừa gạt.

“Ta? Người muốn. Ta ư?”

Đồng thời hỏi ra mấy chữ này, nàng cảm thấy trong lòng có một sợi dây mơ hồ lay động, mới đầu, sợi dây hơi hơi run rẩy động, cuối cùng làm trong lòng nàng cơ hồ hơi bị đau đớn.

“Đúng, chính là nàng, nàng có thể tiếp tục làm hoàng đế của nàng, mà ta chỉ cần nàng.” Ngón tay dài thô kệch của hấn cứ dịch chuyển mềm mại ở trên mặt nàng, đầu tiên rất muốn biết cảm xúc khi hôn nàng.

“Người muốn ta. Làm cái gì?” Nàng nói mỗi chữ, cũng đụng vào đầu ngón tay hấn, nàng hé mở môi, cảm thấy ngón tay dài tấy của hấn cứ thăm dò vào.

“Ta muốn hoàng đế thiếu niên nàng, ta muốn cả đời nàng chỉ có thể là nữ nhân của Lôi Đình ta!” Từng câu từng chữ, cũng biểu lộ rõ quyết tâm độc

chiếm của hắn.

Trong nháy mắt, nàng hiểu hàm ý trong lời nói của hắn, cả kinh trong lòng, quay mặt trốn đi tay của hắn, sợ hãi kêu lên: “Không ____”

“Nàng xác định đây chính là câu trả lời chắc chắn của nàng sao?” Hắn thu tay lại, giọng nói hơi có chút lạnh như băng liền nhắc nhở nàng, “Hãy suy nghĩ kỹ lại một chút, không cần đưa ra quyết định nóng vội mà làm chính mình hối hận.”

“Người là hoàng thúc của ta, chúng ta không thể ____” Nàng xoay người nhìn hắn, từ bóng lưng cao lớn của hắn lộ ra khí thế khiếp người làm tim nàng hơi bị chấn động, nàng không hiểu. Sao hắn lại có khí thế bất phàm hơn người như thế, sao lại chịu buông tha để vị của nàng chứ?

“Nàng sợ sao? Sợ đi theo Bôn vương sẽ phạm vào điều kiêng kỵ không nên sao?” Lôi Đình ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt lạnh nhạt nheo lại nhìn nàng.

Nàng dùng sức gật đầu một cái, “Chúng ta. Như vậy là có tội đó! Chúng ta là chú cháu, quan hệ quá thân thiết! Cho nên chúng ta không thể, tuyệt đối không thể!”

“Có tội! Ai tội xử tội chúng ta đây? Là nàng? Là ta? Ngoại trừ ta bước ra ngoài cửa kia, dưới gầm trời này còn có ai có thể Thẩm Phán ta đây?” Hắn đối với cách nói của nàng mà xì mũi coi thường, “Ta cho nàng ba ngày suy tính, để mình hiểu cho rõ ràng.”

Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại mà đi ra đại điện, cho đến khi hắn rời đi thật lâu, Ung Diễm vẫn như cũ vì hắn mà lưu lại hơi thở chấn động khiếp người làm cô không thể nhúc nhích.

Chương thứ hai: 2.2

Nhiều đêm liên tiếp, nàng lẫn lộn không ngủ được, vừa nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng của Lôi Đình, tim của nàng giống như bị đè ép tới ngàn vạn lần, thiếu chút nữa đã không còn thở nổi.

Nàng sợ hắn.

Không phải vì hắn nắm được nhược điểm của nàng, mà là do cả người hắn tỏ ra một làn hơi thở cường hãn, nham hiểm của hắn, tà ác của hắn. Tất cả mọi thứ ở hắn, làm nàng không tự chủ được, sinh lòng sợ hãi!

Không nghĩ tới, hắn lại mở miệng nói muốn nàng.

Ánh trăng bạc ở chân trời khê uốn cong, ánh trăng bạc lạnh lẽo liền rút lui vào bên trong cửa sổ.

Ung Diễm nằm ở trên giường ấm, đầu ngón tay nín chặt lấy chăn gấm, trong đầu hiện rõ khuôn mặt lạnh lùng tà khí của Lôi Đình, không khỏi khê thở dài, lại một đêm ngủ muộn nữa rồi.

※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※

Tâm hồn điên đảo!

Sao hắn lại muốn cưỡng cầu dục vọng đối với một thiếu nữ mười lăm tuổi, từ khi hắn được sinh ra giữa đế vương cùng với nữ nhân con của quan viên trong triều, lấy được sự sủng ái của phụ hoàng chí cao vô thượng, toàn bộ 28 năm đầu, hắn ở trong hoàng cung hô phong hoán vũ, nắm giữ quyền cao ở trong triều đình, hưởng thụ vinh quang hoàng đế mà không cần ngại quyền, tất cả mọi thứ, hắn không cần phải tốn nhiều công sức, từ đầu đến cuối, hắn cũng chưa từng vì bất cứ ai mà động lòng.

Ở phía sau hắn, các đại thần không muốn quyền lực của hoàng thất bị xâm chiếm, ở trong nàng? Mỗi người dùng xoa tay, chờ xem hoàng đế nhỏ khi không có chỗ dựa đâm thì có thể ăn tươi nuốt sống, chỉ cần hắn không ra mặt ngăn cản, chỉ sợ không bao lâu, nàng sẽ bị các quái vật ở cung đình bị bức cho đến chết!

Nhưng sao hắn có thể? Hắn thật sự có thể độc tâm, không ra mặt để bảo vệ nàng sao?

Trong Thư Phòng, Lôi Đình tiện tay liếc nhìn tấu chương, nghĩ lại Ung Diễm, ý định vẫn không hề thay đổi chút nào, cuối cùng, hắn thở dài liền khép tấu chương lại, đúng lúc Cù Nhiên ở ngoài cửa có chuyện cầu kiến, hắn giơ tay lên, cho phép Dịch Nhiên tiến vào thư phòng.

“Tiểu nhân tham kiến vương gia.” Dịch Nhiên chấp tay bái kiến.

“Hãy bình thân! Bôn vương giao phó cho ngươi đi làm chuyện kia đã thế nào rồi?” Sóng gió liền trở nên im lặng, trong giờ phút này không thể nào nhìn rõ được suy nghĩ thật của Lôi Đình.

“Đã tra ra rồi, Vương gia, có một việc đã ngoài dự đoán của ngài.” Trong lúc nhất thời, trên mặt Cù Nhiên có chút chần chờ.

“Nói mau!” Lôi Đình không cho phép hắn có điều gì che giấu.

“Theo bọn thuộc hạ ở Giang Nam đã điều tra ngầm, biết được một tin, đó chính là tiểu hoàng đế thật sự đã vắng mặt tại nhân thế rồi.”

Chương 3

Hôm nay, chính là ngày cuối cùng trong kỳ hạn hai ngày mà hần giao cho nàng, từ sáng sớm nàng đã không có chút tập trung tinh thần, ngủ cũng không yên, cơm nuốt không trôi, rốt cuộc chờ đến đêm xuống. Nàng cho tất cả lui xuống, ngay cả Tinh Nhi cũng không cho phép đi theo, một mình vào trong điện Thái Hòa, vẫn giống như hôm đó, trong điện chỉ còn hai người bọn họ.

“Ngươi đồng ý giao chính mình cho bốn vương, chẳng lẽ lại đau khổ đến như vậy sao?” Nhìn xem nàng hành hạ thân thể đến tiều tụy, trong lòng hần có chút không vui.

Đau khổ ư? Không đúng, trong lòng Ung Diễm lập tức phản bác lại cách nói này, trong lòng nàng ngoại trừ cảm thấy khó xử và đấu tranh ra, cũng không hề nghĩ trở thành người của hần lại cảm thấy có chút thống khổ!

Nếu như, không phải mẹ nàng ham mê quyền quý hoàng thất, cố ý giấu giếm nàng là nữ nhi thật sự, thiếu nữ bình thường chỉ mới mười lăm tuổi như nàng, thì hơn phân nửa đã tìm được phu gia cho mình rồi!

Trước mắt là vị thiên nhân với dáng vẻ tuấn mỹ bất phàm, sẽ là nam nhân của nàng, thậm chí hần không hối tiếc xưng thần với nàng, chỉ vì muốn tiếp cận đến bên nàng!

“Ngươi thật sự có thể giúp ta sao?” Nàng khẩn trương nín lấy hơi, lòng bàn tay ươn ướt, thấy hần ở phía trước rõ ràng nàng cũng đã vô số lần kiên cường phòng bị, nhưng đối mặt với hần thì trong lòng vẫn không tự chủ được mà run rẩy.

“Chỉ cần là chuyện Lôi Đình ta muốn làm, không có lý do gì không đạt được.” Hần kiên quyết nói, giọng đầy sự tự tin.

“Nhưng mà.....” Trong lòng nàng vẫn cứ băn khoăn như cũ.

“Nàng lo lắng giữa chúng ta có máu mủ chú cháu sao? Nếu là như vậy, thì vứt bỏ những suy nghĩ đó đi! Căn bản nàng không phải là nữ nhi của hoàng huynh ta, nói cho cùng, mẫu thân của nàng đã lừa hoàng huynh của ta, đứa con trai sơ sinh của hần, ngay từ lúc ra đời, nửa năm sau đã chết non rồi, mà nàng ấy..... Sau khi nữ tử chết, một vị tốt bụng đã đưa bé gái cho nàng ta nuôi dưỡng, vị tốt bụng kia chỉ muốn dùng quan hệ của mẹ và hoàng đế để đạt được mục đích của mình, chẳng lẽ, nàng cho rằng từ nhỏ được nuôi dưỡng giống nam nhi chi là đúng dịp sao? Nàng nghĩ, nếu như ta đem chân tướng nói cho tất cả hoàng tộc thân thích, mẹ con các người có thể giữ được tánh mạng sao?”

“Không, ta là nữ nhi của mẹ, mẫu thân đã chính miệng nói cho ta biết.....” Đôi mắt vẫn hiện rõ nét quật cường, không chịu tin những lời hần nói.

Hần tự tay cưỡng ép, kẹp chặt cằm của nàng mà nâng lên, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, dùng ánh mắt nghiêm khắc hù dọa từng lời của nàng nói.

“Nàng không phải, căn cứ vào thủ hạ ta hồi báo lại, trong cơ thể nàng quả thật đang chảy huyết thống hoàng thất, chi là, căn bản chỉ có một chút ít, không có chút danh tiếng gì trong hoàng tộc, thậm chí ta có thể nói cho nàng biết phụ thân của nàng là người nào, nàng có muốn ta tiết lộ thân phận và ý đồ của hần cùng với mẫu thân nàng đem đi trị tội không?” Mày rậm nàng lên thành một hàng, hần nhìn nàng chất vấn.

“Ngươi không thể _____” nhìn ánh mắt u ám của hần, trong nháy mắt, nàng tin những lời hần nói đều là sự thật, hần sẽ không lừa gạt nàng! Chẳng biết vì sao, trong lòng nàng lại tin chắc như vậy.

“Ta nói rồi, dưới gầm trời này không có chuyện gì ta không làm được!” Hần hạ thấp giọng nói, và lại lạnh lùng nhắc nhở một sự thực mà nàng không thể nào phản bác lại.

Trong lòng nàng đã hoàn toàn hiểu rõ được sự thật này! Mặt Ung Diễm trắng bệch, lắc đầu sợ hãi, “Ngươi nói cái gì ta cũng đều nghe theo, cầu xin ngươi đừng.....”

“Ta có thể bảo vệ nàng làm hoàng đế, vì nàng diệt trừ đi những kẻ cản đường, giúp nàng củng cố triều chánh, chỉ cần nàng muốn, tất cả mọi việc ta cũng có thể giúp nàng chiếm lấy, nhưng mà, suốt cả cuộc đời nàng làm hoàng đế chỉ có thể là nữ nhân của Lôi Đình, ta đây.”

“Tại sao ngươi lại..... Muốn ta?”

“Nếu ta biết rõ nguyên nhân này, thì hay tốt biết mấy!” hần giống như một dã thú gầm nhẹ một tiếng, cảm thấy ảo não về chuyện tình cảm của mình bị nàng mê hoặc.

Trong lời nói của hần, chính là không hiểu lý do gì làm nàng cứ muốn kiên trì mãi chứ? Ung Diễm nhất thời giật mình, trong ánh mắt trong veo đang chống lại ánh mắt cơ trí của hần, trong nháy mắt, hô hấp cùng nhịp tim của nàng đều giống như bị hần đoạt đi rồi, không chỉ đơn thuần là sợ hãi, từ trong chỗ

sâu nhất của trái tim nàng truyền ra chút áy náy.

Nhìn kỹ hần, mới phát hiện gương mặt của hần thật sự rất mê người, mỗi một điểm nhỏ cũng như được mài dũa, đường cong anh dừng lại không mất đi vẻ âm nhu tuấn mỹ.

“Ta có thể gọi ngươi là Bát Hoàng Thúc sao?” nàng đưa bàn tay nhỏ bé ra, dù sợ hãi nhưng vẫn muốn vuốt khuôn mặt anh tuấn của hần, trong lòng có rất nhiều điều không hiểu, sao gương mặt ôn hòa của hần càng nhìn lại càng làm cho người ta khiếp sợ như vậy chứ, giống như làm cho trái tim của người khác liền bị đông cứng lại?

“Tùy nàng.” Hần không để ý, nhẹ giọng nói, lặng lẽ cảm nhận chỗ non mềm của nàng, không thể nào phủ nhận được, nàng đã làm dao động tâm tình của hần.

“Bát Hoàng Thúc.....” Nàng nhẹ hô lên, cảm giác khoảng cách giữa hai người liền gần nhau hơn, hần không hề ở xa mãi được nữa.

Giọng nàng êm ái như một sợi lông vũ phát ngang qua ngực hần, kích thích trong nội tâm của hần một cổ rung động vô danh, cánh tay dài của hần nhất thời đưa ra ôm chặt lấy nàng, thân hình cao lớn của hần liền bước từng bước lên bậc điện cao, đặt nàng vào chính giữa long ngai quyền lực, chứng tỏ rằng hần đem vị trí này đưa cho nàng!

Hần tháo mũ trên đầu mái tóc của nàng xuống, mặc cho mái tóc dài rơi xuống khuôn mặt mảnh khảnh của nàng, giờ phút nàng đứng lên thì không còn giống thiếu niên nữa, hiển nhiên là một thiếu nữ dịu dàng, như nụ hoa chớm nở tỏa hương thơm, dù chưa tới thời điểm để cho hần hái xuống mà thương thức.

“Ung Diễm..... Không còn mấy năm nữa, nàng sẽ giống như cái tên của mình, đến lúc đó thì việc nữ giả nam trang này có thể lừa gạt được ánh mắt của người trong thiên hạ sao?”

Hần nâng lọn tóc đen mềm của nàng lên, kiên trì tiến đến bờ môi khê hôn.

“Có thể lừa bao lâu, thì cứ lừa bao lâu vậy.” Nàng ngẩng đôi mắt đẹp lên, yên lặng nhìn phản ứng của hần.

Thần sắc nàng vẫn kiên định, làm Lôi Đình có chút tán thưởng, nhìn bề ngoài thanh tú, trong xương lại rất quật cường, hiện tại cần phải hái nụ hoa còn nhỏ này xuống, nhưng thật sự có quá sớm hay không?

“Chỉ cần nàng trở thành nữ nhân của ta, ta sẽ bảo vệ nàng ở chỗ này, cả đời yên ổn ngồi trên chiếc ngai vàng.” Hần hạ thấp môi, thủ thi bên tai nàng, đồng ý cam kết.

“Tại sao.... Sao ngươi giúp ta? Chính ngươi có thể làm hoàng đế.....” Nếu như, lúc trước nàng còn không nhận thức, như giờ đã trải qua những ngày

Dù cho nàng có là hoàng đế, cũng chỉ là hoàng đế trên danh nghĩa mà thôi.

“Không nên hỏi nguyên nhân, hiện tại ta chỉ muốn giữ lấy nàng, không muốn làm cho nàng chết.” Hần cứ thông thả dùng ngón tay vuốt ve trong mắt lộ ra một tia bất an.

“Vậy sao? Một ngày kia, ta cho rằng ngươi thật sự sẽ giết ta....” Nhớ tới ngày hôm đó, lúc được gặp gỡ hần, trong lòng nàng cũng vẫn còn sợ hãi.

Làm sao có thể? Về mặt ưu tư của nam nhân trông thật đáng sợ, sao hần lại muốn nàng? Trong lòng Ung Diễm có một chút rối loạn, không rõ trong lòng của mình rốt cuộc là đang nghĩ gì

“Nếu có thể giết nàng, có lẽ trong lòng ta còn thoải mái một chút rồi.” Hần nâng chiếc cằm nàng lên, dùng mắt yên lặng nhìn nàng, trầm giọng nói.

Nàng bị lời hần nói làm đỏ mặt rồi, dùng ánh mắt kiều diễm sững sờ nhìn hần, không nghĩ rằng gương mặt hần cúi xuống lại tuấn mỹ như vậy, làm nàng có chút kinh hãi, theo bản năng liền nhắm hai mắt lại, ở trong vùng tối tăm, nàng cảm nhận hần được hần đang hôn lấy nàng.

Trong nháy mắt, nhịp đập trong tim liền dừng lại! Nàng chưa bao giờ biết hôn lại có vị ngọt giống như mật vậy, giữa hai người không thể nói ra lời, như xuyên qua bốn tầng của cánh hoa xinh, có thể dùng để nhấn nhủ đến đáy lòng của đối phương.

Một cái nháy mắt, nàng cho rằng đã thật sự có thể hiểu hần, từ phần môi của hần, nàng cảm nhận được sức mạnh lực lượng cuộn cuộn dâng lên không ngừng trong nam nhân, nụ hôn của hần không thể gọi là dịu dàng, thậm chí có vài phần thô bạo, giống như không thể giết chết lấy phần ảo não trong nàng!

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, chuyện kể tiếp xảy ra làm cho nàng bắt đầu hốt hoảng, hần tự tay cỡi thắt lưng của nàng ra, từng món một, rút lấy y phục trên người nàng xuống, đầu ngón tay thô ráp của nam nhân liền lướt qua da thịt trắng trẻo của nàng, làm nàng dâng lên từng trận run rẩy.

“Chậm, chậm đã.....” Nàng nâng đầu ngón tay muốn cản hần, lại bị hần bắt lại, không còn đường sống để mạnh mẽ.

Trong con ngươi đen huyền của hần lộ ra vẻ bạo ngược cố chấp, hôn lên khắp người nàng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng nóng bỏng, thỉnh thoảng hàm răng hần khẽ cắn vào lỗ tai trắng nõn của nàng, bàn tay cứ di chuyển xuống mãi, tà khí cứ mãi thăm dò vào bên trong cổ áo của nàng, nắm lấy một phần ngực của nàng.

“Tạm được.” Hắn giương mặt nở ra nụ cười trên gheo, vẽ vào đỉnh ngực của nàng một vài vòng, không chỉ trông một giây lát, làm nhũn nhụy trong nàng dâng đầy máu lên bùng bùng.

Dường như Ung Diễm nghe thấy những ám chỉ trong bộ ngực nàng không đủ để làm hắn bá đạo, nhưng nàng không còn sức lực để nói chuyện, cắn vào bờ môi đỏ, một tia ngứa khoái cảm từ đầu ngón tay hắn dần mở ra.

“Bát Hoàng Thúc.....” Nàng nhẹ nhàng gọi, ườn người né tránh hắn, nghĩ thầm rằng hắn không phải đang ngại nàng còn nhỏ sao? Tại sao còn cố tình trêu gheo nàng?!

Thì ra vậy, bản tính kiêu ngạo đặc biệt của nữ nhân đang phát tác trong lòng nàng, làm cho nàng không được tự nhiên lắm, chỉ là không còn hơi sức nào nữa phản kháng lại tà ý của hắn đang xâm nhập vào.

Quả thật, nàng không phải là những nữ nhân uyển chuyển nhất mà hắn đã từng ôm qua, nhưng không thể nghĩ ngờ được hắn đang dạy nàng cách yêu thương, sau đó không lâu, nàng sợ hãi, khi thấy hắn tháo vài buộc chặt ở phần ngực che giấu thân phận nữ nhi của nàng ra!

Hắn mở rộng váy của nàng, hiện ra một mảnh xuân, để lộ ra hai cánh hoa đào sắc xuân như ong mật ở nàng, thân thể trắng như ngọc tuyết trông thật đẹp, cứ bị hắn lướt qua da thịt nàng liền trở nên đỏ ửng, nhàn nhạt, hình thành nên những gợn màu trắng noãn đối lập nhau, làm tăng thêm loại mỹ cảm hoang dã.

Cuối cùng, trên người nàng chỉ còn một nửa trường bào màu trắng ở bên trong đang hở, một đầu tóc dài xõa ở trên vai, che đi phần thân thể trần trụi mềm mại của nàng, hạ ánh mắt kiêu diễm xuống nhìn về mặt gương ngườ của người yêu, nàng bất an liền di chuyển trong tư thế ngồi, cảm giác giờ phút này mình đang ở dưới long y trang nghiêm không hợp nhau lắm, nàng muốn đứng dậy, lại bị hắn dùng một tay đè xuống.

Ngược lại Lôi Đình không hề cảm thấy nàng cùng với tấm long y không thích hợp, ngược lại, nàng dường như giống tiểu thần nữ từ trên trời giáng xuống ở long y cao quý này, bất kỳ một động tác, vẻ mặt, cũng lộ ra vẻ câu hồn đắm mị, làm dục vọng của nam nhân từ trong nội tâm không người trào lên.

Ung Diễm gương đến muốn chui xuống đất, kêu lên thật nhỏ: “Không... không nên ở chỗ này.....”

“Ta mạn phép ở chỗ này, bởi không còn chỗ nào thích hợp hơn nơi này để đoạt lấy nàng.” Trong con ngươi đen huyền của hắn lộ ra tia tà khí phản bác, không hề muốn buông tha, đưa tay ấn nàng ngã xuống trên long tọa, ghé rộng rộng lớn, nhất thời biến thành chỗ để làm mây mưa của hắn, hắn lấy ngón tay dài của mình, biến thành cây lược trêu chọc mái tóc dài óng ánh xõa trên ghế.

“Nhưng đây là triều đình...” Nơi này chính là nơi mà mỗi ngày bọn họ tiếp kiến các đại thần, tại sao có thể làm những chuyện như vậy chứ? Ung Diễm bất an ở trong ngực hắn giấy dựa.

“Vậy thì sao?” Tròng mắt đen trong hắn tăng lên tà khí, bàn tay lướt thẳng qua bụng nàng, thăm dò vào bên trong nàng, tiếp cận mảnh lụa trên quần của nàng, làm cho phần thiếu nữ trong nàng trở nên lúng túng, mỗi một tác động trong thân thể Ung Diễm, hắn cũng không hề muốn bỏ qua.

“Này... Dĩ nhiên không được..... a...” Hắn thỉnh thoảng gạt quần nàng ra, nhất thời làm nàng kêu ra tiếng sợ hãi, tất cả chuyện xảy ra đột ngột như vậy, làm nàng ứng phó không kịp.

Hắn cường bạo tách hai chân ngọc của nàng ra, nhìn xem phần cấm địa của nàng không sót một cái gì, Ung Diễm mắc cỡ liền nhắm hai mắt lại, không thể dùng sức, cứ mặc cho hắn giám định thường thức, trong tâm mắt hắn dường như có một đại lực cực lớn, làm nàng đột nhiên nóng dần lên.

Những lông mềm nhẹ nhàng che lấy phần ngọc huyết, loáng thoáng chỉ thấy được một vài chỗ kín trong sâu thẳm của thiếu nữ, sắc màu mềm mại tuyệt đẹp có khi mờ khi tỏ, dần dần xâm nhập vào trong khe, hắn lấy hai ngón tay dài vạch chỗ màu hồng ra, lực đầu ngón tay tràn đầy sức lực dịu dàng, không ngừng câu lấy phần mẫn cảm nhất trong cấm địa của nàng.

"Không....."

Ung Diễm trong lòng hoảng sợ, khi lồng ngực hắn căng lên giống như tượng gỗ, vòng eo mảnh khảnh không tự chủ cứ gãy dựa, vừa nghênh đón hắn nhưng cũng còn chút chống cự.

Hắn đang tìm gì? Rốt cuộc hắn muốn tìm thứ gì trên người nàng.....

Bỗng nhiên nàng tròn to đôi mắt đẹp, một hồi lâu vẫn không dám thở, cảm giác ngón tay dài của hắn đang đè xuống phần thẹn thùng được giấu ở giữa cánh hoa mềm mại của nàng.

Lúc đầu, phần nhỏ kia còn có chút khô khốc, nhưng thỉnh thoảng lại êm ái khi ở gần hắn, thỉnh thoảng lại dùng sức trêu đùa phần dưới, máu dần dần dâng lên, nhưng nàng cảm thấy phần yếu ớt kia không thể chịu đựng nổi, nếu hắn không nhẹ nhàng một chút, nàng cảm thấy không thể chịu đựng nổi?!

"A....."

Lông mày nàng liền cau lại, không nhịn được ưm ra tiếng, gãy dựa vòng eo nhỏ nhắn, khi đó ngón tay dài của hắn cứ chui vào trong non hẹp của nàng, nàng lại kinh hoàng ra tiếng.

“Đau.....” Nàng cắn môi mềm, bắt lực nén nước mắt lại.

Vậy mà, trừ việc đau đớn bên ngoài, càng làm cho nàng khó chịu đựng được, sâu trong nội tâm không ngừng xông lên về sự sung sướng. Vào giờ phút này, tất cả giác quan trên người nàng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cảm giác vừa đau đớn vừa tê ngứa trong người, dâng trào lên một loạt khoái cảm.

Nàng không ngừng run rẩy ở phía dưới hắn, đầu ngón tay nắn lấy trường bào đen huyền của hắn, thân thể mềm mại từ từ trở nên căng thẳng, giống như trong người đang che giấu một mảnh dây cung và mũi tên, càng bị trêu chọc lại càng khít chặt, cuối cùng không thể chịu đựng được.

Lôi Đình lại để ngón tay dài tiến sâu vào, hai ngón tay không ngừng chuyển động trong nhu huyết nhỏ hẹp của nàng, dường như từ trong huyết mềm trong phần thiếu nữ ngây thơ của nàng cứ trào ra một cảm giác ngọt ngào nhỏ nhắn ở miệng, giữ ngón tay hắn thật chặt, không ngừng xông ra thủy xuân làm hắn càng co rúm càng thêm sung sướng.

“Đừng....” Nàng cau mày lại, cảm thấy rất đau khổ, về yếu điệu nhu mị của nàng không thể chiến thắng được hắn.

Dáng vẻ trẻ trung xinh đẹp của nàng giống như một loại độc cổ đang dần hấp dẫn hắn, Lôi Đình không thể khống chế nổi dục vọng từ trong thân của nam nhân, hắn đứng dậy rút tay lại nhanh, cởi bỏ bào phục trong thân thể, phóng thích ngọn lửa nóng bỏng đã sớm đốt cháy lấy bên trong thân thể kia.

Một loại lửa bùng cháy, trong thân thể nàng đang bao lấy dục hòa, tạo ra một loại nước ẩm ướt mềm mại.

"Bát Hoàng Thúc --"

Nàng không thể thở được, khi bị sức mạnh khổng lồ của hắn làm cho giạt mình, nhất thời thân thể mềm mại có chút cứng ngắc, hắn không ngừng xông vào phần dưới nơi phòng bị, không ngừng kích động vào miệng huyết, chậm rãi tiến thẳng vào hoa kính nhỏ hẹp.

“Không... Đau quá.....” Nàng cảm thấy trong người nóng quá, dồn nén cứ lớn dần, một trận đau đớn như bị xé thành mảnh nhỏ cứ sinh ra, không ngừng phát tác trong người, nàng giống như bị người ta xé ra thành từng mảnh vụn, đau đến không muốn sống, hốc mắt nàng liền đỏ rực lên.

“Không khóc, tiểu Hoàng Đế của ta...” Hắn nắm lấy cái ót của nàng, hạ môi ở bên tai nhỏ êm ái của nàng, về mặt nam nhân do bị đè nén có chút thống khổ. Bỗng dưng, hắn cắn chặt hàm răng, dùng lực mạnh để đi tiếp vào trong nàng, dâng cao nhiệt độ, tiến vào thật sâu trong thân thể của nàng.

“Ta không muốn.... Đau quá! Ta chết mất.... Đau quá!” Nàng khóc lóc lên án hắn dùng tà ý lấn chế cưỡng ép nàng, một đôi bàn tay trắng trên người hắn không ngừng kêu lên.

Hắn im lặng quan sát nàng giống như đứa bé cứ la lối om sòm, nhếch môi cười, suýt nữa hắn quên mất nàng chỉ là thiếu nữ mười lăm tuổi. Mới biết mùi đời, hắn còn có thể yêu cầu nàng nhiều như thế nào đây?

Rốt cuộc, không biết rằng chính mình đang bị giữ chặt ở trước ngực rộng lớn của hắn, mấy lần bị kéo xuống, đau đớn dần dần biến mất, Ung Diễm như hoàn hồn lại, phát hiện hắn không ngăn cản nàng làm nũng, đột nhiên nàng dừng lại, thấy mình rất trẻ con, liền cúi đầu không dám nhìn vào hắn.

Lúc này, phần thân thể dưới của nàng rất khó chịu, cảm giác bên trong rất đau đớn, dục hòa của nam nhân cứ tràn đầy trong thân thể của nàng, dâng trào ở trong khe hở không thể thoát ra được.

“Đừng...”

Hắn từ từ rút những khoái cảm về, làm nàng không ngừng ưm ra thành tiếng, mà chỉ mới bắt đầu, thân thể cường tráng của hắn bắt đầu ở trên người nàng Luật Động, rút ra chất nhầy nhật, xuyên vào thật sâu, một lần rồi lại một lần nữa đột kích, dường như làm nàng mất đi hồn trí, không phân biệt rõ là đau đớn hay vui vẻ.

Bất chợt, từ trong cơ thể nàng hắn cứ rút ra, một lúc sau thì Ung Diễm không còn cảm giác, làm nàng không khỏi khẽ hô ra tiếng. Lúc này, cánh tay dài của hắn nhất thời ôm lấy nàng, để nàng tựa lưng về phía ghế ngồi thật thư thái ở trên đùi của hắn, dục hòa phát cao nhắm ngay vào u hóa đang nở rộ của nàng.

“Đừng.....” Nàng cắn môi mềm, bắt lực liền nhắm đôi mắt đẹp lại, chấp nhận hứng lấy tất cả mọi thứ ở hắn.

Bàn tay ấm áp của hắn lại khóa chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, để cho nàng từ từ ngồi xuống, dục hòa trong hắn dâng cao, chống lại mật huyết mềm mại đang thu hẹp lại của nàng, từ từ xâm nhập vào trong, cuối cùng thì nuốt cạn hết tất cả.

Ung Diễm cũng đổ hết mồ hôi lạnh, cảm giác nóng bỏng của hắn xuyên vào thân thể nàng rất nóng, cả người giống như bị xỏ xuyên qua, xé rách toàn bộ cảm giác và tất cả giác quan của nàng, làm trong đầu nàng trống rỗng, không thể suy nghĩ gì thêm nữa.

Lôi Đình khó chịu ở cổ họng liền cắn răng một cái, ở trong cơ thể nàng có một loạt cảm giác mềm mại gắn chặt làm cho hắn đột nhiên mất khống chế, hắn há nhẹ hàm răng cắn vào gáy cổ trắng như tuyết của nàng, giống như một loài dã thú đang gặm nhấm, để lại dấu răng nhàn nhạt.

Gáy hơi đau, làm cho Ung Diễm co rúm lại, thân thể nàng có cảm giác hắn đang tiến sâu vào, làm cho nàng cứ loạn nhịp, hai gò má nàng đỏ bừng.

Bọn họ..... Đang kết hợp lại rất mãnh liệt, từ nhận thức hiện tại, làm cho nàng cảm giác vô cùng ngượng ngùng. Lúc này, Lôi Đình đưa đôi bàn tay nắm lấy ngực nàng cảm thấy rất no bụng, hai ngón tay cầm lấy đỉnh đầu nhạy cảm của nàng chơi đùa, lập tức không ngừng chỉ dẫn nàng.

“Không.....”

Một tia khoái cảm tê ngứa từ trong trái tim nhỏ bé của nàng cứ đau nhói, nàng kẹp chặt hai chân lại, cảm giác rất kỳ quái.

Hắn ghé môi ở bên tai nàng nói nhỏ mấy tiếng, giống như trêu ghẹo nàng, hoặc như ra lệnh nàng, làm nàng chẳng còn phân biệt nổi. Eo nhỏ nhún không tự chủ được liên lay động, trên thân thể mềm mại cứ nhô lên, một lần rồi lại một lần, tự mình dao động, phối hợp cùng hắn Luật Động.

Nàng cắn môi mềm, vẫn cứ như cũ không thể nào thích ứng với niềm dâng cao trong cơ thể của hắn, những khoái cảm này lại giống như tia lửa, dần dần từ chỗ nàng cứ tăng vọt lên.

“Bát Hoàng Thúc.....” Nàng nhỏ giọng hô, tốc độ thân thể dâng lên dần dần không thể không chế chính mình, nàng không còn bị ép buộc.... Ở trong lòng của nàng, trong người nàng cũng có khát vọng!

Giờ phút này, trong đại điện yên tĩnh, nàng đè nén tiếng hét chói tay, bọn họ dâng trào khoái cảm giống như những tiếng nhạc cất lên, xuyên thấu qua sàn nhà, hay có thể truyền đến tận trời cao, những tia sáng xa xăm cứ chiếu đến những ngời đó, ở trên cột cung điện, ngược nhìn lên trên, đôi mắt rùng rợn thuần khiết dường như cũng đang rình trộm chuyện tình của bọn họ.

Nhưng trong lòng Ung Diễm không thể quản nhiều chuyện như vậy, nàng thậm chí quên đi việc kiên trì lúc đầu của mình, quên đi nơi này chính là nơi mỗi ngày bọn họ phải tiếp kiến các đại thần, từng trận khoái cảm ở trong sâu thẳm cứ không ngừng xông lên.

Lúc này, Lôi Đình nghiêng người dò sâu vào trong phần kín của nữ nhân, từ từ kích thích lòng mu mềm mại của nàng, xâm nhập vào nơi chỉ có hai người, phát hiện ra chỗ nhạy cảm yếu ớt của nàng.

Hắn lấy đầu ngón tay chống đỡ lấy phần yếu kia, mới đầu chậm chạp dò lấy, dần dần tốc độ nhanh hơn, lập tức làm nàng kích động tự co rút lại, thất thanh kêu lên.

“Dừng lại.....” Nhất thời nàng bị khoái cảm này làm cho kinh hãi, ánh mắt tròn tròn, thân thể liên ngưng lại.

Lúc này, hắn lại duỗi cánh tay phải ra, xuyên qua phần dưới của nàng, chộp lấy cảm giác mềm mại nọ bụng ở nàng, hạ cánh dài chống đỡ, vừa tiếp giáp chơi đùa lấy sắc đào mềm mại của nàng, vừa ôm lấy thân thể nàng cưỡng ép, làm cho tốc độ càng dâng cao trông nàng, không cho phép nàng dừng lại, vòng eo cường tráng của nam nhân lần lượt thẳng tiến, giữa hai người mỗi một lần đều mãnh liệt.

“Không.... Dừng lại.... Bát Hoàng Thúc, ta không chịu nổi.... Ta không chịu nổi!” Mỗi lần hắn xâm chiếm, đều bị chống đỡ khi trúng vào chỗ sâu nhất trong thân thể nàng, làm nàng có cảm giác như bị xé rách thành từng mảnh vụn.

Tay phải nàng liên gấp lại, nín lấy mảnh vải ở trên bờ vai của hắn, lòng bàn tay nắm thật chặt, không ngừng dao động, muốn ngăn hắn lại, nhưng hắn không ngừng dâng trào Luật Động ở trong nàng.

Mỗi trận giống như tan ra, loại nóng rực này làm nàng khó chịu đựng được, những khoái cảm mãnh liệt tiếp đến dày nàng không thể dừng lại, nàng không kiềm được bất lực khóc lóc.

“Không.... Không....” Nàng không ngừng lắc đầu, một đầu tóc xinh đẹp cứ lay động không ngừng, từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống ngang cánh tay dài mà hắn đang ôm.

Lôi Đình chưa từng có khát vọng như thế này qua một nữ nhân, vẻ đẹp của nàng làm cho hắn mất đi hồn phách, bản năng của nam nhân không ngừng dâng lên trong người hắn, như ngọn lửa nóng rực, như mạch nước mãnh liệt, khát vọng giải phóng khoái cảm không ngừng dâng trong cơ thể hắn đến nỗi không cứu vãn lại được, dày hắn không thể tự thoát ra khỏi trò vượt bất trong cơ thể nàng, không chút nào chú ý đến nàng chỉ là thiếu nữ chỉ vừa mới biết mùi đời.

Đột nhiên, giọt nước mắt rơi xuống da thịt trên cánh tay hắn, động tác của hắn liền dừng lại, trong lòng có một chút kinh ngạc, kèm theo vẻ thương tiếc đau lòng xuyên qua ngực hắn.

“Không cần.... Bát Hoàng Thúc... ta không chịu nổi....” Lúc này, hắn mới nghe được tiếng cầu xin tha thứ rưng rưng trong mắt nàng, “Cầu xin người... Ta không chịu nổi.....”

“Thật xin lỗi, là do ta làm quá nhanh rồi.” Giọng hắn dịu dàng cất lên ở bên tai nàng, tốc độ của Luật Động liền chậm lại, hôn nhẹ lên gáy cổ trắng như tuyết đang chảy đầy mồ hôi trên mặt nàng.

“Bát Hoàng Thúc.....”

Giọng điệu của Ung Diễm như đang trải rộng ra, bờ môi lộ ra nụ cười yếu đuối mờ nhạt, không biết mới vừa rồi mình đã làm gì mà đã làm cho nam nhân này chợt tỉnh táo lại, trong khi hắn đã hoàn toàn mất đi sự khống chế.

Lúc này, nàng cho mình đã được giải thoát, nhưng dần dần nàng phát hiện việc “Giải thoát” này chỉ là tạm thời, hắn cố ý kéo dài thời gian, sau khi rút ra, rồi lại chậm chạp xâm chiếm lấy thân thể nàng, loại khoái cảm này có thể giết chết lấy mạng người, đem dư vị này cứ kéo dài ra mãi!

Việc dây dưa kia không ngừng kéo dài, dư âm này càng làm nàng khó chịu đựng được, so với Luật Động mãnh liệt thì “Dư vị” này làm cho người ta càng thêm đau khổ.

Nàng bắt đầu không còn an phận nữa, giống như không còn muốn cho tiểu mẫu ăn no nữa, bởi hắn không hề biết đủ từ khi bắt đầu, đòi hỏi của hắn ở

con mồi càng nhiều hơn, nàng bắt đầu hiểu thế nào là giãy dụa ở vòng eo nhỏ, từ trên người hắn càng lấy được nhiều niềm vui hơn.

Không đủ. . . . Chỉ dựa vào chính nàng thôi thì chưa đủ!

“Bát Hoàng Thúc, cầu xin ngươi. . . .” Nàng nghẹn ngào cầu xin.

Nghe nàng van xin mình, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu kia làm cho nội tâm của hắn nhất thời dâng lên dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, Lôi Đình lấy đôi bàn tay khóa chặt bắp đùi trắng ngọc của nàng, bắt đầu thẳng lưng dùng lực mạnh xâm chiếm lần lượt, giống như muốn lấy đi sự mềm mại ở sâu trong tâm trí của nàng, làm cho nàng bị đảo loạn không còn đường lui.

“A a. . . .”

Ung Diễm không ngừng kêu lên, từ sâu trong đóa hoa kính không ngừng truyền đến những lại khoái cảm nóng rực, đột nhiên, một loạt sóng đánh dồn dập gia tăng trong nàng, dường như bị ném lên đến đỉnh điểm, trong nháy mắt thân thể như muốn nổ tung, không ngừng trào ra dư cảm vui vẻ, nàng kẹp chặt lấy chân, giữ chặt lấy lửa nóng không lồ trong hân rút ra từng ngậm mật, cảm giác rung động kịch liệt một hồi trong hân, một đạo dịch nóng bóng bắn nhanh vào trong cơ thể nàng.

Trong một đêm, hân ở trên ghế rồng tôn quý, đoạt lấy tâm thân thuần khiết của nàng, trở thành nam nhân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Như Hoàng Ngự Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Dịu dàng cất giấu dưới vẻ kiêu ngạo.

Chỉ biểu hiện quan tâm chú ý tới người ở trong lòng nhất.

Ngoại trừ người đó ra, không còn người nào có được sự dung túng như thế.

Hắn dùng hành động thực tế, chứng minh đối với nàng hắn thật sự thành phục!

Từ lúc Ung Diễm kế vị đến nay, truyền đến tướng quân Triệu Phong đang trấn thủ ở Vũ Lăng quan, đã có dã tâm từ lâu liền nhân cơ hội mưu phản, hân cho rằng tiểu hoàng đế không quyền không thế, căn bản không có năng lực chế tài được hắn, mà Nhiếp Chính Vương Lôi Đình bị hân xem là bệnh mèo, mới để trợ mắt nhìn quyền lực to lớn đem cho một thiếu niên chưa dứt sữa ngồi lên để vị, nói vậy không giống như tin đồn bên ngoài về sự loại được lan truyền đi.

Nghĩ như vậy, có tư cách nhất và năng lực nhất để làm hoàng đế, ngoại trừ Triệu Phong hân ra kia thì còn người nào?

Quân lệnh hạ xuống, năm vạn đại quân từ Vũ Lăng đóng binh, một đường đánh lên kinh thành, nhưng hân không nghĩ đến đám binh đi đến chưa tới ba trăm dặm, cũng bị đại quân của Nhiếp Chính Vương sai đến đánh tan, Lôi Đình nắm giữ ấn soái xuất chinh, không đến nửa tháng đã dẹp loạn bình định.

Triệu Phong chiến bại liền bị trời đi, thô lỗ áp vào trong soái trướng, một thân đen tuyền sắc màu chiến bào trên người Lôi Đình, đang ngồi vị trí đầu não, vẻ mặt ung dung rảnh rỗi chờ thủ hạ bại tướng của hân ‘Đại giá quang lâm’.

“Quỳ xuống!” Thấy Triệu Phong không chịu hành lễ với Lôi Đình, Long Hạo ở phía sau đá vào đầu gối hân một cái, bắt hân ngoan ngoãn quỳ xuống.

Lôi Đình nhếch môi cười một tiếng, đứng dậy đi tới trước mặt của hân, “Nhìn dáng vẻ của ngươi, trong lòng tựa hồ vẫn không phục? Hết hy vọng rồi! Bất luận đánh mấy lần, ngươi cũng bại bởi bốn vương, ngươi không có nửa phần để thắng đâu, nửa điểm cũng không có.”

“Nhiếp Chính Vương, ngươi cần gì phải ra tay trợ giúp tên tiểu quý đã đoạt đế vị của ngươi?” Triệu Phong căm giận kêu gào, trong lòng thầm buồn mình đã đánh giá thấp thực lực của Lôi Đình, khó trách. . . . cho đến nay, ở trong triều đình không người nào dám chọc giận Lôi Đình!

“Ta không giúp hân, chẳng lẽ lại giúp ngươi sao?” Lôi Đình cười lạnh một tiếng từ lúc chào đời cho tới nay, đây là cảm giác thú vị nhất trong từng lời hân nói.

Triệu Phong bị hân phản bác lại làm hân không thể nói lời nào, nhưng trong lòng vẫn không phục hỏi: “Ngươi và vị vua bù nhìn kia phải đối đầu sinh tử, không lý do gì ngươi lại đi giúp hân!”

“Ngươi thật sự muốn biết nguyên nhân sao?” Lôi Đình đứng ở bên cạnh hân, ánh mắt dò xét hạ thấp xuống nhìn hân.

“Không sai! Nếu không thì ta chết cũng không nhắm mắt!”

“Được rồi! Vậy thì ta sẽ làm việc tốt cho ngươi, để cho ngươi chết còn rõ ràng một chút.” Bờ môi nàng giờ lên cười lạnh, cúi thân hình cao xuống, Triệu Phong nghe được tiếng nói của nam nhân rất nhẹ rất lạnh nhạt lại rất mạnh mẽ nói: “Dĩ nhiên ta không thể để cho ngươi giết hoàng đế, bởi vì, nàng ấy chính là nữ nhân của Lôi Đình ta đây.”

“Cái gì?”

“Ngươi đâu!” Hắn đột nhiên hô lạnh một tiếng, “Dẫn hắn đi xuống, nghĩ biện pháp bịt miệng hắn lại, có mấy lời ta nói hắn đã nghe được, muốn cho cả đời này của hắn không có biện pháp nói nó ra khỏi miệng!”

“Không! Ngươi không thể--” Nhìn nụ cười âm lãnh của Lôi Đình, trong khoảng thời gian ngắn Triệu Phong cảm thấy rung mình, trong lòng hắn cảm thấy giá lạnh.

“Ta nói thật cho ngươi biết, hi vọng Triệu tướng quân có thể chết nhắm mắt một chút, sớm ngày thăng thiên đầu thai đi!” Nói xong, hắn xoay người trở về vị trí đầu não, không để Triệu Phong đặt nặng ở trong lòng, càng thêm không thêm quan tâm đến tiếng hô tê tâm liệt phế của hắn chút nào.

“Lôi Đình ____”

Trong tiếng kêu của Triệu Phong mang đầu thù hận nồng đậm, nhưng điểm này đều không ảnh hưởng đến Lôi Đình, đôi mắt sắc bén của hắn cúi đầu trên bàn bố binh đồ, giống như biết hạng người như Triệu Phong sẽ không ngừng xuất hiện, dĩ nhiên hắn phải làm những chuyện gì, làm những người này hết vọng tưởng vào những thứ này.

Về sau, Lôi Đình hồi kinh cử hành một cuộc ‘Hong Yến Môn’, mời huynh đệ đại thần nắm giữ quân quyền ở khắp nơi, dùng nụ cười giọng nói làm ám hiệu để cho bọn họ biết, Lôi Đình hắn chịu sự phò tá của tiên đế, sẽ phụ tá tân đế trở thành một Minh Quân Quốc thật tốt, hi vọng bọn họ có thể cùng hắn hợp tác.

Hắn cũng nói nếu trong lòng ai có khuất mắc, muốn bước theo gót của Triệu Phong, Lôi Đình hắn cũng đành phải Đại Nghĩa Diệt Thân, phải tiền trừ bất kỳ tai họa nào gây tổn hại đến tân đế.

Lời này vừa nói ra, làm nội ngoại quan triều thần kinh hãi, không người nào dám mạo hiểm đối địch cùng với Lôi Đình, khởi binh phản đối tân đế, địa vị Ung Diễm vì vậy có chút ổn thỏa hơn.....

※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※

Trên thảo nguyên, gió tĩnh lặng, sóng đã dừng lại.

Sau khi từ Vũ Lăng trở về, không lúc nào mà Lôi Đình không mang Ung Diễm đến Tứ Viện huấn luyện nàng cỡi ngựa, hắn cũng không hy vọng lần đó nàng không cẩn thận ngã xuống lưng ngựa, hắn cũng không phải mỗi lần cứ ở bên cạnh nàng giúp đỡ mãi.

Nhưng kể từ khi Ung Diễm bị hắn ôm lên mã hậu, cả người cứng đờ ngồi ở trên lưng ngựa, một cử động cũng không dám, dung nhan trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ra.

Nàng biết mình không nên vô dụng như vậy, dù sao Bát Hoàng Thúc đã rất rộng rãi cho mượn tọa kỵ của mình để luyện tập cho nàng, sao nàng có thể cứng nhắc như cọc gỗ chứ?

“Rốt cuộc nàng muốn ngồi ở phía trên bao lâu đây?” Bất đắc dĩ Lôi Đình nhìn nàng một cái, cô nàng này làm cho rằng anh có nhiều thời gian lắm sao? Lãng phí thời gian mang nàng đi lên Tứ Viện luyện tập cỡi ngựa, thế mà nàng cứ ngồi ở trên lưng ngựa cũng không chịu nhúc nhích, làm cho hắn cảm thấy bất lực.

“Ta có thể xuống sao?” [b] Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ung Diễm tỏa sáng, tràn đầy hi vọng hỏi.

[b] “Không được.” Hắn đáp trả đáp án từ chối như đinh chém sắt.

“Ồ.....” Nàng rầu rĩ, hạ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, khó nén cảm giác thất vọng.

Biểu tình của nàng lộ ra vẻ buồn bã, cho là hắn cố ý chinh nàng sao? Lôi Đình bất đắc dĩ thở dài, “Nhúc nhích đi, chỉ cần nàng chớp hành động thiếu suy nghĩ, Diêu Quang sẽ không làm cho nàng bị ngã xuống đâu.”

“Nhưng mà..... Ta nào biết..... Cái gì gọi là hành động thiếu suy nghĩ, cái gì là không phải chứ?” Nàng hỏi đúng vào vấn đề thực tế cho hiểu rõ nhất.

Suy nghĩ của cô nàng này thực sự rất thông minh sao! Lôi Đình nhếch môi mở ra một nụ cười, đáy mắt lộ ra vẻ tán thưởng. “Ồ trên lưng ngựa cứng lâu như vậy, cổ của nàng sợ rằng đã rất mệt mỏi rồi?”

Hắn làm sao biết? Ung Diễm sợ đến cả cổ cũng không dám động, chỉ dám chuyển động hai con mắt đen bóng nhìn hắn, “Nếu như ta động động cổ, cũng không tính là ‘hành động thiếu suy nghĩ’ chứ?”

“Vậy phải xem tâm trạng của Diêu Quang như thế nào rồi.” Hắn cố ý trêu cợt nàng.

Ai biết nàng vừa nghe đã bị dọa sợ thật rồi, đừng nói là cỏ, ngay cả hai tròng mắt cũng yên lặng nhìn phía trước, giọng run rẩy hỏi: “Bát Hoàng Thúc, ta nhất định phải học cưỡi ngựa sao?”

Hắn lạnh nhạt nhún bả vai, “Nếu như nàng nghĩ cả đời muốn làm ‘Tiểu Hoàng Đế’ bị xem thường, vậy ngươi không học cũng không sao.”

Nghe vậy, trong lòng Ung Diễm khó chịu một lúc, nàng cảm thấy trong lời nói của hắn mang theo gai nhỏ, làm trong nàng rất không phục, “Ta muốn học! Ta nhất định muốn cho bọn người đó thấy, không được xem thường ta!”

Hắn hừ cười một tiếng, “Vậy thì học động cô của nàng đi, đường sống gần cột của nàng, không cần làm pho tượng gỗ ngồi ở trên lưng của Diệu Quang.”

Hắn lại nói như vậy, nàng sẽ phải tức giận mà nói nhiều! Ung Diễm o o giờ tay lên, “Ta đương. Nhiên. Hội.”

Nàng nói mỗi một chữ, liền trượt xuống nửa thước trên lưng ngựa, lời còn không kịp nói ra, cả người nàng liền từ trên lưng ngựa ngã xuống, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, gọi cũng không còn kịp.

“Cẩn thận!”

Lôi Đình hạ thấp giọng một tiếng, cánh tay dài duỗi về phía trước một cái, kịp thời chụp lấy nàng, thiếu chút nữa làm nàng sợ tới mức nhịp tim cũng ngừng đập, hắn ôm nàng thật chặt, cánh tay dài không tự chủ liền dùng sức, thật sự nàng sợ làm sai việc gì đó.

“Ta. Ta nhất định học. Nhất định có thể học được.” Nàng còn chưa chịu thua, toàn thân phát run thê với hắn nói.

“Câm miệng.” Lôi Đình hạ trầm giọng, cũng bị hù dọa thành bộ dạng này rồi, còn dám mạnh miệng sao? “Thật không có bị thương?”

“Không có Bát Hoàng Thúc, ngươi phải tin ta, một ngày kia Nhất định ta sẽ học được.”

Hắn thỉnh thoảng cúi đầu nhìn lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, làm nàng kinh ngạc lớn nhất, mắt đẹp trừng lớn, cảm nhận phách nam của hắn tràn đầy co dãn khi ở môi cứ trần trọc mút hôn nàng, linh hoạt đầu lưỡi thăm dò vào, trên choker cái lưỡi nàng làm cho nàng không biết phải làm gì, cảm giác quẩn quít thân mật làm cho mặt nàng đỏ bừng.

Hắn cũng không mở miệng chỉ nàng nhắm hai mắt lại, ngược lại cứ hôn vào đuôi lông mày của nàng, con ngươi, tự nhiên hai mắt nàng nhắm lại, để cho hắn cứ tạm thời dừng lại ở trên mí mắt khẽ run của nàng, hắn vẫn cứ hôn nàng, hôn khắp khuôn mặt nhỏ của nàng.

Cuối cùng, khi hắn hôn lên môi nàng lần nữa, thì nàng đã nhắm chặt hai mắt yên ổn say đắm, cứ triệt để cảm nhận hắn, bị hắn ôm thân thể vào trong ngực, ngay cả một chút hơi sức cũng không có.

Lôi Đình giương môi cười một tiếng, càng làm càn khi không kiêng sợ cứ xâm nhập hôn lấy nàng, qua thật lâu nghe có tiếng bước chân của người đến gần, hắn mới không cam lòng kết thúc nụ hôn này.

Về sau, hắn lại tốn mấy ngày công phu để dạy nàng cưỡi ngựa, hắn chưa bao giờ làm sư phụ của người ta, nhưng chưa từng bao giờ nghĩ đến học sinh đầu tiên của mình dĩ nhiên cũng giống như chưa từng thụ giáo qua!

Mỗi lần lên lưng ngựa, nhất định nàng lại té xuống, kinh khủng nhất là lần đầu, cánh tay của nàng bị dây cương xoắn chặt lại, bị mắc vào bên bụng ngựa chạy mấy trăm thước, nếu hắn không kịp thời cứu thì cánh tay mảnh khảnh của nàng chỉ sợ đã sớm bị xoắn đứt!

Qua trường hợp mạo hiểm kia, dạy cho hắn thế nào là ngừng đi hô hấp của mình, cho dù Lôi Đình hắn có đối mặt với thiên quân vạn mã, dù sợ cũng chưa từng sợ hãi luống cuống đến như vậy. Từ lần kinh nghiệm đó đã dạy hắn biết được, cô nàng Ung Diễm này cả đời không có duyên với việc cưỡi ngựa, cho dù cố gắng nữa cũng không được!

※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※

Từ ngày nàng lên ngôi đến nay, đại sự quốc gia vẫn không có liên quan đến thiếu niên hoàng đế là nàng, toàn bộ triều chánh đều do Nhiếp Chính Vương Lôi Đình giải quyết, các đại thần cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của hắn. Trong buổi lâm triều, nói dễ nghe là tập sự, nhưng thật ra vị hoàng đế Ung Diễm này chỉ là lừa gạt.

Nhiếp Chính Vương ngồi ở chỗ chuyên dụng phía bên phải ở long y hoàng đế, khi lâm triều thì Lôi Đình liền an vị bên vị trí bên phải của nàng, nghe triều thần bẩm tấu quốc sự.

Nàng không dám nói lời nào luôn chịu đựng ủy khuất như nàng dâu nhỏ, nhưng thỉnh thoảng lại bị động hưởng ứng. Các đại thần dường như cũng có thói quen coi thường sự tồn tại của nàng. Ở trong mắt bọn họ, dường như Lôi Đình mới thật sự là hoàng đế, sự hiện hữu của hắn đối với nàng chính là một uy hiếp lớn, nhưng nàng chỉ có thể yên lặng chịu đựng, không có quyền lực để từ chối.

Nhưng hôm nay không ngờ, Trần đại nhân phụ trách tư lễ lại có chuyện muốn gặp nàng thượng tấu, nàng ứng phó không kịp, nhìn sang Lôi Đình bên cạnh một cái, thấy hắn nhụ lại mi tâm, vẻ mặt giống như không vui.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thời điểm quan trọng ba năm tuyển tú nữ một lần đã đến, xin hỏi hoàng thượng có điểm trúng ý tú nữ nào chưa?”

“Trẫm không có.....” Nàng làm sao có thể đây? Cho dù nàng xem qua những tú nữ kia, nhưng đều giống nhau là con gái, ở đâu ra lòng yêu mến đây? Ung Diễm cắn môi mềm, lắc đầu một cái.

“Làm sao lại không có? Hoàng thượng, ngài tốt xấu đều là nhất quốc chi quân, cho dù không hề tham muốn nữ sắc, ít nhất cũng phải nghĩ thay cho hoàng thất truyền người thừa kế đi! Nếu hoàng thượng đối với việc tuyển tú nữ không có ý kiến, nếu không có giao phó thì thần sẽ đi làm ngay!” Nói xong, Trần đại nhân lộ ra nụ cười tiểu nhân đắc ý.

Ung Diễm giật mình tròn tròn đôi mắt tròn xoe, không biết mình nên cự tuyệt vị Trần đại nhân ‘Gà mẹ’ này như thế nào. Lúc này, Lôi Đình hạ thấp giọng nói lạnh nhạt cất lên, “Bôn vương nghe nói trong nhà Trần đại nhân có nữ nhi sắp trưởng thành, dường như vẫn chưa chọn nơi căn xứng, không biết Trần đại nhân định chuyện chọn tuyển tú nữ, có phải muốn dùng chức quyền của mình hay không, để cho nữ nhi của mình được đăng ký vào trong danh sách tú nữ đó chứ?”

“Này.....”

“Không biết hoàng thượng có nắm bắt được chủ ý hay không, nhưng Trần đại nhân có thể tự mình chủ trương để cho thiên kim thuận lợi tấn cung nhập tuyển, một ngày nào đó có thể trở thành hoàng hậu nắm giữ Trung Cung rồi?” Lôi Đình nghiêm nghị chất vấn lần nữa, ngữ điệu khê lên cao.

“Không không không..... Thần không dám tự ý mưu tính chuyện này, xin Nhiếp Chính Vương minh giám!” Trần đại nhân đen kịt da mặt, mồ hôi lạnh toát ra, nhìn bộ dạng dày của hắn, nhìn tướng mạo của hắn, chỉ sợ nữ nhi kia cũng không khá hơn chút nào.

“Tốt nhất không có, nếu hiện tại trong lòng hoàng thượng còn không có chủ ý, trước hết chuyện tuyển tú nữ cứ chậm xuống đi! Huống chi niên kỷ hoàng thượng còn nhỏ, không nên thân cận với nữ sắc, tránh cho thương thân bại thân, chuyện này để qua hai năm rồi hãy nói!” Cuối cùng, Lôi Đình thay hoàng đế quyết định, giọng lộng quyền không cho phép người được phản bác.

“Đạ, tuân chỉ Nhiếp Chính Vương.” Các đại thần chấp tay kính cẩn, lĩnh mệnh nghe theo, trong lòng mặc dù nói không biết vì sao Nhiếp Chính Vương lại có quyết định ấy, nhưng bọn họ không dám nhiều lời sợ hiểu lầm nhiều hơn.

Hừm..... Ung Diễm thở dốc một hơi, vừa nghe đến hai năm không cần phải lo lắng về vấn đề hậu cung. Trong lòng nàng dường như muốn cảm tạ ông trời đã nhân từ!

Nhưng đồng thời nàng cũng hiểu rõ lời cảm tạ của mình không phải dành cho ông trời, mà là Lôi Đình! Đôi mắt đẹp của nàng lơ đãng nghiêng mắt nhìn qua người ngồi bên cạnh là hắn, nàng chợt không còn cảm thấy bị uy hiếp áp bức nữa, ngược lại nàng có cảm giác rất an tâm.....

Bạn đang đọc truyện *Như Hoàng Ngự Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Cái gọi ‘Một người đắc đạo, gà chó lên trời,’ dường như chính là miêu tả sau khi Ung Diễm lên làm hoàng đế. Người nhà của mẫu thân nàng đều được vinh hiển phú quý, từ một bình dân bách tính hồi thối trở thành quốc thích, đột nhiên hà hê khách thường, liền làm xằng làm bậy, dường như không có ai có thể bì nổi với loại kiêu ngạo hống hách này.

Vốn dĩ Ung Diễm cho rằng bọn họ sẽ tự mình thu lại, nhưng nàng đã đánh giá thấp sau khi con người đã nắm giữ quyền lực, thường sẽ thay đổi tột tệ đến không chịu nổi. Hôm nay lâm triều, Lưu Khiêm ở Phủ doãn Kinh Triệu liền tố cáo tội trạng của quốc cữu, nói hắn trong kinh thành không chỉ có xa hoa lãng phí, thậm chí còn cưỡng bức dân nữ làm thiếp, phụ thân của những thiếu nữ này quá tức giận không chịu đựng được liền đến trước phủ doãn ngự kiện, hi vọng triều đình có thể lấy lại công đạo cho ông.

“Cưỡng bức dân nữ? Cừu cừu sao lại làm chuyện như vậy chứ?” Ung Diễm không có chuẩn bị tâm tư, nhất thời giật mình.

Lưu Khiêm gật đầu khẳng định nói: “Đúng vậy, mặc dù quốc cữu là đệ đệ ruột của hoàng thái hậu. Nhưng vương tử phạm pháp cũng cùng tội với thứ dân, hoàng thượng sẽ không bao che cho hắn chứ?”

“Đó là đương nhiên, không được___”

“Đã như vậy, xin mời hoàng đế tự mình ban tội cho quốc cữu gia, để rằng dạy thiên hạ lấy dân phục chúng.” Nguyên lão tam triều Thân Đồ cũng đi theo chò lệnh.

“Muốn trẫm ban tội cho cừu cừu ư? Không được, trẫm không làm được.” Nàng nhất thời hèn yếu, dầu gì cũng là cừu cừu của nàng, nhưng nếu như nàng bao che cho cừu cừu của mình, đối với người nhà “Đã như vậy, xin mời hoàng đế tự mình của thiếu nữ kia làm sao mà giao phó đây?”

“Hoàng thượng, xin ngài hãy Đại Nghĩa Diệt Thân, nhanh chóng định tội, để trả lại công đạo cho bách tính!” Tân khoa trạng nguyên vui mừng đứng dậy,

cùng nhau tiến sát lại.

“Trẫm.....”

Ung Diễm hốt hoảng nhìn về phía Lôi Đình, hi vọng hắn có thể ra mặt giúp nàng giải vây, giống như từ trước tới nay hắn luôn làm như vậy với nàng, hắn nói sẽ bảo vệ nàng bình an vô sự.

Hắn có thể dùng Tử Lượng Bạt Thiên Cân lập tức giải quyết vấn đề khó khăn mà nàng cần đối mặt..... Trong lòng Ung Diễm dâng lên một tia hi vọng dùng ánh mắt tìm kiếm sự giúp đỡ của hắn, nhưng vẫn không phát hiện ra chỉ nhìn thấy ánh mắt hắn lạnh nhạt, một chút thành ý giúp đỡ cho cô cũng không có. (Tử Lượng Bạt Thiên Cân* dùng 1 sức nhỏ cũng có thể giải quyết xong việc),

Các đại thần thấy Nhiếp Chính Vương cũng không ra mặt, càng thêm không chút kiêng kỵ ép buộc Ung Diễm, “Hoàng thượng, người còn chưa đưa ra quyết định!”

“Bát Hoàng Thúc.....” Ung Diễm nhỏ giọng gọi, lại không ngờ tới nàng nhận được từng hắn chính là ánh nhìn lạnh nhạt thoáng qua, tại sao..... Tại sao hắn không giúp nàng chứ? Nàng biết hắn đối với người thân của mẫu hậu nàng chẳng thêm ngó tới, chỉ là nàng muốn van xin lần nữa, muốn nhờ hắn làm những người kia phải nhắm một con mắt một con, nhưng chỉ cần không phải tội lớn ngập trời, hắn có thể không cần phải truy cứu.

Nàng biết Bát Hoàng Thúc đối với nàng rất tốt! Nhưng sao hắn có thể vứt bỏ không quan tâm nàng vào lúc này chứ? Ung Diễm khẽ cắn răng, quay đầu lại nhìn đám đại thần đang trợ giúp lẫn nhau kia.

“Hoàng thượng, rốt cuộc người có đưa ra quyết định không?” Thấy Trương quân tư bộ hình Tào Công Tôn Nghi cũng đứng dậy, mỉm cười chấp tay chờ chỉ thị.

Nhóm người này đều ép nàng! Trong lòng Ung Diễm chưa từng thấy sợ hãi như vậy, cuối cùng nàng buộc phải đem cửu cửu giao cho Hình bộ xử lý. Mặc dù miễn tội chết, nhưng mấy năm sống trong lao ngục với những tai họa kia cũng khó tránh khỏi, lúc này các đại thần mới từ bỏ ý định, hải lòng bãi triều.

Chương thứ năm: 5.2

Bãi triều, đã qua rất lâu Ung Diễm vẫn còn bị ức chế nên không ngừng rét lạnh run rẩy từ trong người toát ra ngoài, thật vất vả mới trở về Thiệu Tâm Điện, cửa điện dày cộm nặng nề mới được khép lại, nước mắt nóng bừng không thể kiềm nén được nữa, cuộn cuộn chảy xuống gương mặt lạnh như băng của cô.

Lôi Đình trầm tĩnh đứng ở sau cửa, hắn không nói lời nào, chạm vào bả vai của nàng đang rung động, hắn biết nàng khóc, nhưng về mặt hắn vẫn lạnh nhạt giống như ở trên triều đình như vậy vẫn cứ thờ ơ không màng.

“Ngươi gạt ta.....”

“Ta lừa nàng chuyện gì?”

“Ngươi đã đồng ý với ta..... Ngươi cam đoan sẽ giúp ta! Nhưng mà không có..... Ngươi không có! Ngươi trơ mắt nhìn ta bị các thần tử kia Lăng Trì, ngươi nhìn ta bị bọn họ ăn sống nuốt tươi, buộc ta tự hủy diệt không còn chút lối thoát nào, ngươi gạt người ta.... Ngươi đã nói giúp ta mà!” Nàng lớn tiếng quát hắn.

Hắn lạnh nhạt gật đầu, “Không sai, ta xác định đã đồng ý giúp nàng, nhưng nàng cũng phải lớn lên nữa, Ung Diễm còn có một việc ta không thể giúp được nàng, nàng phải học cách sống độc lập.”

“Lừa gạt người! Ngươi rõ ràng có cơ trí như vậy, có chuyện gì mà ngươi không làm được chứ? Rõ ràng chính là ngươi nói là có thể giải vây rồi.” Nàng kích động nắm chặt thành quyền, sống nước từ trong hốc mắt không ngừng trào ra.

Nhìn giọt nước mắt lớn chùng hạt đậu óng ánh chảy xuống gò má của nàng, ánh mắt Lôi Đình buồn bã, vẫn như cũ cứ duy trì giọng nói lạnh nhạt, “Đúng vậy, giống như tình huống vừa rồi xảy ra ở trong triều đình, ta thực sự có thể giúp nàng nhưng ta lại không thể làm như vậy.”

“Tại sao?” Nàng ánh mắt đầy lệ lên, giọng nàng mềm mại có chút vỡ vụn.

“Ta không thể cứ dôi mắt nhìn theo nàng trong một phạm vi nào đó mới có thể bảo vệ được nàng, Ung Diễm, chẳng lẽ nàng không nghĩ đến sao? Nếu như có một ngày ta không còn ở đây nữa? Ai sẽ đến giúp nàng? Có thể giúp người của nàng cũng chỉ có thể là do chính mình mà thôi!”

“Không..... Ngươi nói những lời này là có ý gì? Ngươi không thể không ở đây! Ngươi phải luôn luôn ở bên cạnh ta có đúng không? Có đúng không hả?” về mặt nàng rất hoảng hốt liên nhào trong ngực của hắn, một đôi bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy vạt áo của hắn, nói gì cũng không chịu dễ dàng buông tay ra.

Phản ứng cuồng loạn của nàng đã vượt ra ngoài dự đoán, chẳng lẽ địa vị của hắn trong lòng nàng lại thâm sâu như thế rồi sao? Lôi Đình giữ lấy cả người lạnh giá của nàng giống như cây cỏ mềm mại trong tay mình, giọng dụ dỗ nói: “Nàng tình táo một chút đi, nếu như ta chỉ nói là ‘nếu như’ là mà thôi.”

“Không! Ta muốn ngươi nói vĩnh viễn cũng sẽ ở bên cạnh ta! Là nhất định! Là vĩnh viễn! Ta không muốn ngươi nói là nếu như rồi đi khỏi ta! Ta không muốn nghe!”

Nũng nịu rống giận, nước mắt của nàng tràn ngập như một thành lũy, cuối cùng nhịn không được cứ cuộn cuộn rơi ra, vẻ mặt tái nhợt trông rất thống khổ đáng thương.

“Ung Diễm, nàng này.....” Hắn thở dài, lực ở cánh tay dài ôm lấy nàng thật chặt, “Nàng đang giày vò ta sao?”

“Là ngươi hư, là ngươi bắt nạt người ta!” Đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vùi vào trong lòng của hắn, âm thanh khàn khàn không ngừng lên án hắn, nhưng bất luận trong lòng phiền muộn cỡ nào, cũng không muốn buông hắn ra.

Tại sao..... nàng rõ ràng oán hắn, giận hắn, trong lòng rất tức giận! Nhưng mà, khi hắn ôm nàng trong lòng thì nàng cứ muốn tựa sát vào, từ trong lòng ngực rộng lớn của hắn tìm được mùi hương quen thuộc ấm áp, tại sao..... Rõ ràng chính hắn khi dễ nàng, nàng lại không thể rời bỏ hắn?

Trong lòng nàng càng nghĩ càng cảm giác mình rất uất ức, hai cánh tay mảnh khảnh vững vàng nắm chặt hông khỏe mạnh của hắn, mặt đầm lệ giận dữ thấm vào trong áo trước mặt của hắn làm hắn đứng đậy.

“Đừng khóc.” Mu bàn tay hắn cong lên nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gò má của nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ nói nhỏ, “Ngươi cứ thất thường như vậy, làm sao ta có thể rời khỏi đây?”

“Ta chính là muốn ngươi đi không được!”

“Rốt cuộc nàng lệ thuộc vào ta như vậy, không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây?”

“Ta mặc kệ, ta mặc kệ!” Nàng quyết không nói đạo lý mà rống lên, nước mắt không tự chủ liên lần xuống hai gò má, “Là ngươi đồng ý với ta, chẳng lẽ ngươi muốn đổi ý sao? Ta là của ngươi! Ta là của ngươi rồi! Hiện tại... Ngươi muốn đổi ý mà không cần sao? Ngươi không cần ta rồi sao?”

“Ta không có nói là không cần nàng, nha đầu ngốc.” Hắn nhìn nàng, bất đắc dĩ thở dài.

“Vây cũng đừng nói những lời làm ta sợ chứ.” Mắt nàng ngấn lệ, tay giữ lấy cổ áo hắn thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ rất vô dụng cứ khóc thút thít, “Bát Hoàng Thúc, ta biết ngươi đối với ta rất tốt, ngay cả mẫu hậu cũng không đối xử với ta tốt như ngươi, xin đừng đổi ý lời hứa của ngươi với ta, ngàn vạn lần không được.”

“Nàng phải ngoan ngoãn nghe lời, ta muốn nàng nhớ kỹ những lời của ta ở trong lòng, bắt đầu từ ngày mai, ta muốn nàng phải học làm một vị hoàng đế có thể làm thu phục lòng người như thế nào!” Ánh mắt sâu thẳm của hắn cứ nhìn nàng chăm chú không rời, nói rõ ràng quyết tâm của hắn ra.

Ung Diễm biết mình không thể nào phản kháng lại hắn, chỉ có thể thuận theo rúc vào trong ngực hắn, đến tận cùng là thích hắn hay là hận hắn? Thật ra thì trong lòng nàng cũng sớm không phân rõ rồi, chỉ là khi nàng quay đầu lại bỗng nhiên giật mình khi biết rõ chính mình không thể không có sự hiện hữu của hắn.....

chương thứ năm: 5.3

Nếu như bề ngoài của nàng đã nhu nhược thì nhất định không có cách nào khác để thay đổi, như vậy, bỏ qua cái đầu đi thì chính là dạy cho nàng cách lắng người, nghe qua giọng điệu vô cùng ôn nhu dịu dàng!

Giờ phút này ở trong ngự thư phòng, nàng dường như là một đồ đệ ngoan đứng ở giữa, còn hắn ngồi ở trên ghế gấp, một lần rồi lại một lần huấn luyện nàng như thế nào để bỏ đi cái giọng mềm nhũn âm âm, nhưng một lần rồi lại một lần thất bại, lại không ngừng bị hắn sửa chữa.

“Giọng nói phải trầm lại một chút, nàng đã mười lăm tuổi rồi, thiếu niên bình thường ở cái tuổi này đại khái giọng nói phải thô ráp, mặc dù nhất định còn có người sinh nghị, nhưng chỉ cần nàng cẩn thận một chút chớ cất cao âm điệu, nên có thể lờn gọt lâu hơn một chút nữa.”

“Ta biết rồi.” Nàng gật đầu một cái, thất cổ họng ho nhẹ mấy tiếng, rốt cuộc mới để cho thanh âm của mình hạ trầm xuống một chút.

“Một lần nữa.” Hắn lạnh nhạt thúc giục.

Nàng hít một hơi thật sâu, lên tiếng lần nữa: “Trầm.....”

“Lớn tiếng một chút.” Hắn không chút khách khí, liền cải chính.

“Trầm cảm thấy không vui.....” Giọng nàng nghe rất mất hứng, dường như giọng rất giọng của một đứa trẻ tinh khôn, cũng vừa ôn nhu dịu dàng.

“Lớn hơn một chút nữa, ta không nghe được.” Hắn đứng lên đi tới trước mặt nàng, ánh mắt quan sát từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên của nàng.

“Người ta đã tận lực rồi.” Ung Diễm rốt cuộc không phục gào lên dịu dàng, nàng đã dùng sức như vậy chỉ để muốn đạt mục tiêu của hắn, nhưng vẫn không được!

“Không phải ‘người ta, mà là ‘trầm’. Còn nữa....., giáo huấn ta, nàng phải nói thật uy nghiêm, không có dạy nàng gọi.” Hắn bất đắc dĩ ngược mắt liếc nàng một cái.

“Vậy còn không giống sao?” Nàng uất ức kêu lên.

“Thiệt là, oa nhi như nàng thật không chịu học!” Hắn khẽ thở dài, cánh tay dài bắt lấy chiếc eo nhỏ nhắn mảnh mai của nàng, ôm nàng vào trong lồng ngực cường tráng của anh.

“Bát Hoàng Thúc, ngươi muốn làm gì?” Không ngờ hắn lại đột nhiên ôm lấy nàng, trong lòng Ung Diễm cả kinh, nâng ánh mắt kiêu diễm lên cuống quýt hỏi.

“Lớn tiếng khiển trách ta đi, khiển trách ta đã dám bắt kính với nàng.” Nói xong hắn liền cởi quần áo trên người nàng ra,

Quần áo ở trên người của nàng, mảnh vải lụa trắng quấn quanh ngực nàng được tháo ra, để hoa nhĩ nhảy cảm bầy ra, ngón cái nhẹ nhàng chạm vào đầu nhĩ mấy cái, lập tức làm nhụy tâm dâng lên.

“.....Lớn mật.....”

Hắn chạm vào nàng đã làm nàng không khỏi khẽ run, sức lực toàn thân đột nhiên tựa như bị khóa chế lại, dùng nói là khiển trách hắn, ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không được nữa.

“Âm lượng chỉ có một chút như vậy, hù dọa bốn vương cũng không được? Chỉ sợ ở trong triều đình cũng không thể chấp chính các đại thần kia được.” Một tiếng hừ nhẹ từ chóp mũi cao thẳng của hắn bật ra, kèm theo tiếng cười lạnh khinh bỉ.

“Lớn mật cuồng đồ, buông thả ra..... Nếu không.....” Nàng hút một hơi lạnh tức giận, không nghĩ tới hắn đột nhiên kéo vạt áo trường bào của nàng ra, bàn tay dò vào trong quần của nàng, suông sã xâm lược hoa tâm của nàng, bỗng nhiên một cảm giác khó chịu bần rần từ hai chân u tâm ở giữa hiện mở.

“Nói! Tại sao không nói chuyện?” Hắn cười nhướn đuôi lông mày, ngón tay dài tà ác vẫn như cũ không ngừng vẽ chuyển hoa tâm nhạy cảm của nàng, đốt ngón tay thô kệch móc lấy hoa nhĩ mềm mại của nàng, không lâu lắm, nàng đã làm thấm ướt tay của hắn.

“Không nên ép ta.... Ta bất lực rồi.....” Nàng không còn sức lực, khi hắn trêu chọc, ngay cả hơi sức để nói chuyện cũng không nói nổi.

“Thật là vô dụng.” Hắn chê cười một tiếng, cúi đầu hôn nhẹ vào mái tóc mai mềm mại của nàng, thì thầm chọc ghẹo nàng, nói nhỏ vào tai nàng giễu cợt, “Nàng không nói ngăn ta lại nữa..... sẽ không kịp đó.”

“Ta cần bản không thể....” Nàng lắc đầu nhỏ, uất ức cắn chặt môi mềm, “Ta vốn không thể thắng được Bát Hoàng Thúc, ngươi cần gì phải hành hạ người như thế?”

“Nói như vậy là nàng trách bốn vương có đúng không?” Hắn lạnh lùng nhếch cao mày kiếm, dường như muốn dạy bảo nàng phải chỉnh sửa lại phương thức nói chuyện lại.

“Không dám.....” Nàng sợ hãi lắc đầu, vừa mới quay ngược nửa bước lại, không ngờ chống dọc lại theo bàn, không thể động đậy.

“Tự mình học không tốt, còn muốn trách lầm trên người bốn vương?” Ngón tay dài của hắn càng thêm kịch liệt, tựa hồ cố ý muốn trừng phạt học sinh xấu như nàng một cái.

“Không có..... A.....” Khi hắn cứ trêu đùa mãnh liệt, Ung Diễm không nhịn được, từng trận lửa nóng rực không ngừng từ sâu trong bụng nàng tràn ngập ra. Nơi tràn ngập mở ra, vừa rồi bị hắn vỗ về chơi đùa hoa nhĩ, giờ khác này ngực và chi dưới căng thẳng, mơ hồ dâng lên tê ngứa nhói đau, từng trận xuyên qua trái tim nhỏ bé của nàng, hòa thành du âm vui mừng làm cho người ta mất hồn.

“Nàng vẫn còn thiếu sót, cần phải dạy dỗ oa nhi kém cỏi này lại.”

Hắn khẽ hừ một tiếng, rút ngón tay lại, lực mạnh từ cánh tay dài ôm nàng ngồi ở trên bàn, quần của nàng gần như thoát ra, nàng sớm bị hắn đùa bỡn đầy ẩm ướt, mặt nước mê người không ngừng từ huyệt non nàng tiết ra.

“Bát Hoàng Thúc.....” Nàng khẽ kêu một tiếng, tròn mắt kiêu diễm nhìn hắn dâng trào giải phóng con nóng trong quần, còn không kịp ra tay ngăn cản, liền bị hắn cường ngạnh tách hai chân ra, không nói gì đã xâm nhập thành công, con nóng dâng lên thật sâu vào nàng.

Hắn đưa cánh tay dài ra ôm lấy nàng, thẳng lưng bắt đầu trong thân thể nàng dong ruỗi, tần số dần dần tăng nhanh, lời này rất dễ hiểu, tham luyện hoàn toàn ôm trọn cảm giác vui vẻ trong nàng.

“A.....” Ung Diễm từ chối trong ngực hắn, ngay sau đó chấp nhận buông thả, cắn môi mềm không ngừng.

Hai chân nàng bị buộc tách ra thật lớn, thừa ngênh đón dục hỏa nam nhân đang dâng cao, u tâm hẹp thiếu nữ giống như nụ hoa bình thường, lần lượt phun ra nuốt vào hút lấy không lồ dâng trào của hắn, không ngừng bị đánh phá ngượng ngùng.

Hai người cứ mơ hồ như đang truyền ra những nốt nhạc.

“Chậm.... Chậm một chút.....”

Đầu ngón tay Ung Diễm nắm lấy áo bào của hắn, ườn người đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào giữa gáy của hắn, nàng nhắm mắt đẹp lại, không dám mở mắt ra, nàng sẽ sợ mà thẹn thùng..... Nàng chỉ trợn mở con ngươi khi nhìn xuống, thấy hắn đang trong thân thể nàng không ngừng Luật Động, tình hình này sẽ đập vào mi mắt của nàng, dạy nàng cảm giác thẹn thùng.

Nóng. Nàng cảm thấy trong người giống như có một đốm lửa đốt, sẽ đốt cháy lấy nàng.

Nàng nhắm cặp mắt thật chặt, khi hắn đang không ngừng thờ gấp ở cổ, trong bóng tối, cái ly đặt trên bàn không ngừng phát ra tiếng khách khách va chạm, theo bọn họ nhu hợp Luật Động càng lúc càng nhanh, âm thanh kia vang lên cũng càng ngày càng lớn, cuối cùng chén sứ từ mặt bàn rơi xuống, liền phát ra tiếng mà bẽ nát, tiếng bén nhọn vỡ vụn trong nhà vọng về, thật lâu không ngừng.

Nhưng bọn họ không để ý đến cái ly đã bị vỡ thành mảnh vụn, bởi vì, khi trong đầu bọn họ so với tiếng vỡ vụn kia lại càng mãnh liệt hơn, khiến cho bọn họ không ngừng yêu cầu đối phương, khoái cảm không ngừng theo máu thấm vào đến tứ chi của bách hải của bọn họ làm bủn rùn, nối liền toàn thân của bọn họ, trong nháy mắt, bọn họ giống như là một thể, không thể tách ra!

“Bát Hoàng Thúc.....”

Ung Diễm bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ nức nở nghẹn ngào, nàng cảm nhận toàn bộ ở hắn. ... Mỗi một lần xâm chiếm, đều giống như muốn chống đỡ lấy chỗ sâu của linh hồn nàng càng mãnh liệt, nàng dần dần cảm thấy khó có thể chịu được khoái cảm dòi núi lấp biển kia, đầu ngón tay càng ngày càng gấp chặt chiếc áo khoác của hắn nhấn lại.

“Ung Diễm, mở mắt của nàng ra đi.” Hắn hạ thấp giọng nói ở bên tai của nàng vang lên.

“Không.” Nàng sẽ sợ!

“Nghe lời nào, mở mắt của nàng ra đi.” Lần nữa hắn cứ thúc giục thật nhẹ, rốt cuộc lại để cho nàng chậm rãi mở đôi mắt đẹp ra, một tay hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cúi đầu hôn nhẹ lên mái tóc mai mềm mại.

Hắn trêu mến dạy nàng không tự chủ mở con mắt ngại ngùng ra, trong lúc nhất thời, nam mạnh nữ yếu giao hoan, tình hình hoàn toàn gọi thẳng vào mi mắt của nàng.

Nàng cần phải tránh con mắt đi, lại không biết vì sao giống như mê muội, nàng mãi mê nhìn, trong người dậy sóng không ngừng tăng vọt, mắt cứ đắm chìm trong nàng.

Tiếng ly bình va chạm vẫn không ngừng vang lên, nàng rút cuộc hiểu rõ đó là do hắn mỗi lần xâm chiếm, lần thứ nhất vang lên rồi lại thêm một lần.

Trong nhất thời, nàng lại hồ đồ, không biết mình rốt cuộc là mình làm ly bình vang lên hay là do số lần hắn xâm chiếm, rối loạn tâm tư trong lòng nàng càng thêm không thể giữ lại, trong nháy mắt, lỗ tai nàng không ngừng nghe nhiều âm thanh, khoái cảm cuồng nhiệt cứ bắt lấy toàn bộ giác quan của nàng, nàng ườn người, khi trong ngực hắn cứ đồn ném lên cao trào.

“A a.....”

Lôi Đình để ý đến phần gáy nhỏ mảnh khảnh ở khuôn mặt nàng, dùng bàn tay đè chặt vẻ đẹp thanh tú lại, giống như một loại gặm nhẹ của dã thú, lần thứ nhất tiến công mãnh liệt, bạch tuyến nóng rực cứ dẫm mãnh lao ra,

Một giọt từ hắn liền bắn vào nàng làm bên trong phải trải rộng sung đỏ.

Đồng thời, trên bàn không chịu nổi sự lay động giữa ly bình, toàn bộ đều rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ nát, tiếng vỡ vụn không ngừng vang.

Bạn đang đọc truyện *Nhu Hoàng Ngự Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Liên tiếp cả tháng sau, chỉ cần có thời gian, Lôi Đình sẽ dạy Ung Diễm những chuyện có liên quan đến triều chánh, bất luận nàng có nói chuyện theo cách nào, thì đối mặt với thái độ của các đại thần, càng biết nhiều công việc trong triều đình, càng làm cho nàng càng phải chú ý những hạng mục mà hắn chỉ, không ngừng cẩn thận chỉ cho nàng biết từng chút một. Hắn muốn trong thời gian ngắn nhất nàng có thể trở thành người của hoàng thất, kể từ đó mới có thể vững chắc trong địa vị của nàng.

Lúc này Ung Diễm mới phát hiện miệng của hắn thật sự rất xấu, luôn động một chút là máng nàng đàn, mặc dù nàng cảm thấy mình so với hắn thì không thông minh lắm, nhưng hắn cần gì phải lúc nào cũng nhắc nhở nàng chứ?

Dần dần nàng cũng học được nhiều, mặc dù trên miệng hần không có nói, nhưng trong đáy mắt hần vẫn nhìn nàng với nụ cười tán thưởng.

Mặc dù trong lòng nàng rất cao hứng! Nhưng mà, hần càng ngày càng bất kể nàng sống chết, ở trên triều đình, chỉ cần hần không muốn quản chuyện liền không nói một câu nào, hay là bảo đại thần tìm nàng thương lượng, kết quả chuyện đại sự là do hần, còn chuyện nhỏ toàn quyền do nàng xử lý!

Ung Diễm nhìn hai đại thần ồn ào ở trong triều đình, nhất thời rối loạn tay chân, Lôi Đình lạnh lùng không quan tâm đến thái độ, càng làm cho bọn họ càng thêm lợi hại.

“Hoàng thượng, lần này người nhất định phải thay thần làm chủ, Nguru gia thật sự khinh người quá đáng rồi!”

“Cái gì mà chúng tôi khinh người quá đáng? Là thể hệ của Lý gia các người đã làm quan trong triều quá lâu rồi, nên dùng danh hiệu nguyên lão trong triều mà tác oai tác quái, đây mới chính là khinh người quá đáng!”

“Người nói gì vậy? Hoàng thượng _____”

“Tất cả hãy câm miệng lại cho Bôn vương.” Một giọng nam uy dũng đột nhiên quát lớn.

“Nhiếp Chính Vương?” Nguru Lý Nhị vừa bị quát làm sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Lỗi tai Ung Diễm bị hai người này sắp làm cho bị điếc rồi, nhìn thấy hần cuối cùng cũng chịu ra mặt, nàng không ngừng thờ phào nhẹ nhõm, đôi mắt sáng ngời không ngừng nhìn hần mà quan sát.

Lôi Đình lạnh nhạt liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt giống như đang nói. “Cái tên tiểu tử ngốc này, không cần phải nhìn sang bên ta.”

Nàng cười nhếch cong bờ môi, hơi thu lại một chút. Hi vọng từ trong biểu tình của hần có thể tìm ra chút manh mối, thỉnh thoảng nàng cảm thấy mình đã tiến bộ lên một chút xiu, trong lòng rất cao hứng, ánh mắt cứ quay tròn lưu lại trên người hần, muốn được ca ngợi một chút, cho dù là ánh mắt khẳng định cũng được.

Nhưng mà hần lại keo kiệt với việc khẳng định nàng, còn không khách khí cứ mắng nàng đần, nghĩ tới đây trong lòng của nàng lại cao hứng không đứng dậy.

Lôi Đình lạnh lùng dò xét Nguru Lý Nhị một cái, “Các ngươi coi nơi này là nơi nào? Nhà tắm? Phố chợ? Cãi nhau còn ra thể thống gì? Nghe đây, có chuyện thì cần thượng tấu, vô sự bãi triều!”

Bị hần nói như thế, các đại thần lại không dám ồn ào, gần buổi trưa bọn họ bậm tấu hết công việc của mình, rồi rút cáo lui, giữ lại là một đồng ngự án cần nàng phê duyệt tấu chương, chỉ còn có Lôi Đình không đi.

Ung Diễm đã sớm quen với sự hiện hữu của hần, cũng biết kế tiếp hần sẽ mắng nàng ngốc rất nhiều lần, nàng vẫn cúi đầu chấp nhận, bày ra bộ mặt khiêm tốn thụ giáo.

Lôi Đình liếc nàng một cái, giơ tay lên kêu cung nữ nội quan đang hầu bên cạnh thối lui, Nghị Sự Điện to như vậy cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

“Cái tên tiểu tử ngu ngốc này, chẳng lẽ ta không có dạy ngươi phải học quyết định thật nhanh sao?” Mặt hần không giận nhưng lại rất uy nghiêm.

Xem đi! Quả nhiên lại mắng! Ung Diễm uất ức nâng bờ môi nhỏ nhắn lên, “Nhưng mà..... Ông nói ông có lý, bà nghe cũng có ý, hai bên nghe đều rất đúng, người nói ta phải làm sao bây giờ?”

“Một bỏ mặc, hai quát lớn uy hiếp nói.”

Nàng hoang mang cứ chớp chớp mắt, “Làm sao người nói hai phương án lại chênh lệch nhiều như vậy? Một chút thì không để ý đến tới bọn họ, một chút lại muốn đe dọa bọn họ? Ta bị Bát Hoàng Thúc làm cho hồ đồ rồi!”

“Sợ nhất trong triều đình chính là có người kết bè kết phái, tạo ra bè lũ tranh cãi, ta muốn người bỏ mặc, muốn bọn họ từ nhìn thấy mặt mặt, nếu như bọn họ cứ tiếp tục dây dưa, cũng chỉ cần nghiêm lệnh đe dọa, giết gà dọa khỉ làm cho các đại thần biết kết bè kết cách sẽ có kết quả gì, nếu như chỉ cần mô phỏng thì kết quả còn phải xem hành động của bọn họ.” Giọng hần lạnh lùng không hề có chút tình cảm nào.

Mỗi lần nghe hần giải quyết đối sách triều chánh, trong lòng nàng vừa sợ vừa bội phục, một mặt cảm thấy hần đúng là con quý tài giỏi hiếm có, một mặt lại thấy hần quá mức vô tình, giờ phút này nàng không biết “Lãnh tâm bạc tình” là điều khiếu để sống sót ở trong hoàng cung chính là điều không thể thiếu. (Lãnh Tâm bạc tình: kẻ vừa có tâm tính lạnh lùng không thương người.)

“Sau khi Ung Diễm nghe Bát Hoàng Thúc giải thích một phen, cuối cùng đã có chút hiểu rõ, yên tâm đi! Sau này ta biết phải làm như thế nào rồi.” Nàng mỉm cười, trong lòng tràn đầy tự tin.

“Ừ.” Hần khẽ hừ một tiếng, vươn người lướt qua án thư, ngồi xuống ở bên cạnh nàng, đối với lời nói của nàng, ngược lại hần không hề có một chút phản bác nào.

“Bát Hoàng Thúc.....” Nàng ngược đầu lên, ánh mắt nhìn về phía hần.

“Có chuyện gì sao?” Hấn không chút để ý dò xét nàng lấy một cái.

“Có phải mới vừa rồi trong lòng ngươi không ngừng mắng ta đần có phải không?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Nhìn ra được sao?” Hấn cười cợt, dường như đuôi lông mày nhướng lên cười.

Nàng cũng phải nói rõ! Ung Diễm chu cái miệng nhỏ nhắn o o, “Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ làm cho ngươi thừa nhận năng lực của ta, thừa nhận ta có thể làm một minh quân, thừa nhận ta.....”

“Thật sự có một ngày như thế sao?” Một nụ cười thần nhiên trút vào trong đôi mắt ung sắc bén của hấn, Lôi Đình tiện tay cầm lên một quyển tấu chương, “Ngươi tốt nhất phải cố gắng, để cho bọn ta xem”

“Có phải ngươi không tin lời ta nói?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời nhăn như trái khế qua.

“Có thể nói như vậy.” Hấn cười nhún nhún vai rộng, bắt đầu phê duyệt, vốn dĩ khuôn mặt tươi cười của hấn lại chọc nàng, nhưng nàng không hề tức giận, cả người lộ ra vẻ uy nghi khiếp người làm không hề tiếp cận.

Trong lòng nàng đương nhiên vẫn tràn đầy không phục, nhưng người trước mặt nàng là Bát Hoàng Thúc, nàng giống như chỉ chịu thua một phần thôi! Ung Diễm nhìn gò má lạnh lùng của hấn liền mất hồn, ngay cả vẻ mặt trầm tĩnh cũng đều đẹp như thế, một ít công bằng ông trời cũng không, đem đều tốt nhất trên đời này dành hết cho hấn!

Nàng sững sờ nhìn chằm chằm vào hấn, thiếu chút nữa quên nhận lấy bản phê duyệt tấu chương của hấn, nàng luống cuống bị hấn trêu chọc làm cho không vui, dung nhan đỏ bừng lên một chút, bắt đầu nhìn thấy hấn cứ chăm chú nhìn vào phía dưới, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mở tấu chương ra, học theo cách hấn phê duyệt chuyện quốc sự.

Chương thứ sáu: 6.2

Vài tháng liên tiếp, Lôi Đình càng thêm tận lực dạy Ung Diễm phê duyệt tấu chương như thế nào, xử lý quốc sự, còn chuyên ứng phó với triều thần thì trong lòng hấn muốn nàng hiểu rõ một chút. Bây giờ nàng là hoàng đế, là Thiên Tử đứng trên vạn người, không cần phải khuất phục trước bất kỳ người nào, ngược lại, trong tay nàng đã có đầy đủ quyền lực để áp chế bọn họ.

Mới đầu, Ung Diễm đối với cách nói của hấn còn nửa tin nửa ngờ, cũng không biết rốt cuộc mình có nên làm theo cách hấn nói hay không. Thật vừa đúng lúc, hôm nay hai phe đảng của Ngưu Lý Nhị không hẹn cùng nhau tìm đến nàng, ở trước mặt nàng cứ làm rùm beng lên, bắt qua cũng chỉ vì một chút chuyện nhỏ vặt vãnh mà thôi.

Lần này, Lý đại nhân nhảy dựng lên thở phì phì, “Hoàng thượng, hôm nay ngươi nhất định thay thần làm chủ, con Ngưu Đầu quả thật không thể thuyết phục, nói gì là ta có ý đối nghịch với hấn, mới có thể lạm dụng công quyền đem hấn đề cử lên chức bộ Lễ lại đập xuống, xin hoàng thượng minh giám”

Nghe vậy, Ngưu đại nhân thở phì phò nhảy dựng lên, “Ngươi dám nói mình không làm chuyện trộm gà trộm chó này? Nếu như ngươi không phải có ý, cuối cùng đưa người của mình vào chức Lễ bộ không phải là môn sinh của ta, mà là con rể của ngươi đó?”

Không cần nói, Ung Diễm tự nhiên luống cuống tay chân, những người này nhất định là có ý, thời điểm có ý tìm Lôi Đình không đi theo bên cạnh nàng quấy rối, ai..... Bát Hoàng Thúc của nàng đã thông báo cái gì? Hấn nói mối hận cũ của hai người đã sâu, từ lúc tiền đề đã cứ huyền ảo không chịu từ bỏ, còn nói bọn họ kết bè kết cánh, kiếm lời không ít, sớm muốn cần phải nghĩ ra biện pháp giải quyết.

“Ta.... Oan uổng! Hoàng thượng..... Thần bị oan ức, coi như chết đi như vậy cho rồi.....” Lý đại nhân bị bức không còn lời nào để nói, rõ ràng đang diễn tiết mục ‘Vừa khóc, vừa náo loạn, vừa chơi trò thất cố’.

“Lớn mặt!” Nàng hạ thấp giọng, phần nộ quát.

“Hoàng..... Hoàng thượng.....” Ngưu Lý Nhị nhất thời sững sốt, không hẹn cũng nhìn lấy Ung Diễm, không biết thiếu niên hoàng đế trước mặt kia lấy đâu ra vẻ tức giận khiếp người như thế chứ?

Hừ! Trong lòng bọn họ buồn bực sao? Đương nhiên là do Bát Hoàng Thúc yêu quý của nàng tự dạy chính mình, nhìn nàng làm sao chinh bọn họ. “Trẫm đối với hành động các ngươi làm không lên tiếng, các ngươi xem trẫm là mèo bệnh hả? Thế nào? Khi dễ trẫm còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, muốn bò lên trên đầu của trẫm giương oai rồi sao?”

“Không dám....” Hai người bọn họ quay đầu dao động điên cuồng không ngừng.

“Không dám sao? Trẫm thấy các ngươi làm được mà! Đây là coi như các ngươi đã khi quân rồi?” Nàng lạnh lùng nheo mắt lại, cao ngạo liếc nhìn bọn họ, chiều này Bát Hoàng Thúc của nàng đúng là giỏi nhất!

“Hoàng thượng tha mạng!” Bọn họ lớn tiếng, cầu xin khoan dung.

“Tha mạng? Nói cho trẫm biết vì sao phải tha mạng cho các ngươi? Chuyện của mình lại không chịu làm, cả ngày cứ kết đảng tranh giành, giữ các ngươi lại về sau càng thêm gây họa, không trị không được!” Không.... Nói thì nói như vậy thôi! Nhưng mà, nàng phải trị tội bọn họ gì đây?

“Không dám! Hoàng thượng, vì thần không dám tái phạm! Từ nay về sau, chúng thần nhất định sẽ từ bỏ thành kiến của nhau, cùng nhau cố gắng vì quốc

gia xã tắc, xin hoàng thượng tha thứ tội!” Ánh mắt bọn họ kinh hoàng, cho rằng mình gặp quỷ, sao vẻ mặt của Tiểu Hoàng Đế lại giống với Nhiếp Chính Vương như thế chứ?

“Các ngươi nói thật?” Ung Diễm vẫn lạnh lùng nhìn, trong lòng có chút khó nỡ, nếu Bát Hoàng Thúc ở chỗ này, hẳn sẽ trị tội những người này như thế nào?

“Nửa chữ cũng không quên, nếu như có nói láo, nguyện chịu tội Lăng Tri.”

Đứng rồi! Đứng rồi! Nàng đã từng nghe Bát Hoàng Thúc nói qua..... Ung Diễm hắng giọng, hạ trầm giọng ra lệnh: “Được rồi! Lần này trăm tha hết cho các ngươi, nhưng tội chết có thể miễn cưỡng, tội sống khó tha, các ngươi phải đem tiền bạc và châu báu mấy năm nay không phạm pháp hiến tặng cho quốc khố. Đừng nghĩ đến chuyện lừa gạt trăm, trăm đều có tai mắt, nếu như các ngươi dám tàng trữ riêng nửa phần, trăm sẽ nghiêm trị thật nặng, tuyệt không khoan dung!”

“Tuân lệnh!”

Sau khi hai phái đã lĩnh mệnh, nhanh chóng chen nhau bỏ trốn, Ung Diễm không nhìn được, vẹo cười duyên ra tiếng, không hề phát hiện sau bình phòng của Ngự Thư Phòng, có một đôi mắt nam nhân kín âm thầm dõi mắt nhìn theo nàng, trong ánh mắt lộ ra nụ cười tán thưởng.....

※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※

Hết buổi chiều, Ung Diễm không nhìn được bờ môi cứ hiện ra nụ cười trộm, nghĩ đến chuyện lúc trước kia mình tỏ dáng vẻ uy phong trước đại diện, trong lòng cực kỳ vừa ý.

Vừa thấy Lôi Đình, nàng không chờ đợi đem toàn bộ chuyện nói cho hắn biết, nàng kể cặn kẽ mỗi chi tiết, dường như sợ hắn không hiểu.

Lôi Đình nhếch miệng mỉm cười, bình tĩnh nghe nàng kể lại chuyện không lọt một chút, không hề nói cho nàng biết, lúc đó hắn cũng có mặt, chỉ sợ làm tưới nước lạnh vào trong lòng của nàng làm nàng bị kích động thôi!

“A.....” Cuối cùng cũng nói đến 108 lần, Ung Diễm không lặp lại nữa, nhưng vẻ mặt vẫn giữ nụ cười dương dương đắc ý.

“Ngươi cười cái gì?” Lôi Đình ngồi ở trước đồng ngự án tấu chương được nàng phê duyệt cặn kẽ, đáy lòng thở dài, cô nàng này học lâu như vậy, bản lĩnh phê tấu chương vẫn y như cũng có vài điểm kém cỏi.

Hắn lại thở dài, vẫn không nên nói cho nàng biết, không muốn làm nàng không vui, cứ để cho nàng vui vẻ một chút đi!

“Trong lòng ta cảm thấy rất vui, cuối cùng cảm thấy làm hoàng đế, dường như có chút thú vị đó!” Nàng dựa vào bên người hắn, cười híp mắt nói.

Hắn biết trong lòng nàng nhất định vẫn còn đắc ý vì sự kiện buổi sáng kia, vốn dĩ việc kết bè đảng tranh cãi vẫn cứ để hắn xử lý, cũng chỉ là vừa vặn cứ để đề mục này cho nàng luyện tập. Từ đầu đến cuối, tình báo cung cấp đều là của hắn, không ngờ cô nàng này lại thiếu kiên nhẫn, cứ phớt lờ theo ý mình nhưng cũng làm xong chuyện này, sau này hắn còn phải giao các chuyện này cho nàng làm sao?

Thiệt là! Một đứa trẻ con chưa trưởng thành.

“Tiểu quỷ, ngươi giỡn đến hào hứng như vậy sao?” Hắn tức giận liếc nàng một cái.

“Ừ!” Nàng cười hi hi gật đầu, “Những đại thần kia nhất định không biết sau lưng ta lại có sự phụ giớ là ngươi, nên nói danh sự xuất cao đồ, nhất định chính là nói chuyện như vậy đó!”

“Không cần quá dương dương tự đắc, ngươi chỉ cần học bề ngoài một chút, còn chưa đủ ứng phó đám lão hồ ly kia.” Hắn không khách khí cứ dội vào nàng một chậu nước lạnh.

“Dù sao ta đã có ngươi rồi! Ngươi dạy ta rất khá, đám lão hồ ly kia có lợi hại hơn nữa, ta cũng không còn sợ bọn họ, bọn họ đều là quỷ nhát gan.” Cứ nói đi nói lại như vậy, đều tốt nhất trước mắt nàng chính là nam nhân lợi hại này đây? Trong lòng Ung Diễm chợt có một cảm giác bực phát.

“Vậy còn ngươi? Sẽ không sợ ta sao?” Ánh mắt hắn nhẹ nhìn nàng một cái.

“Ta.....” Nàng chợt trầm mặc xuống, trên mặt biểu hiện vẻ hèn nhát sâu trong nội tâm của nàng vẫn còn sợ Bát Hoàng Thúc của hắn.

Đối với phản ứng của nàng, vẻ mặt bí ẩn của Lôi Đình không nhìn ra vẻ cao hứng hay tức giận, hắn đưa bàn tay lên nâng cằm dưới tinh tế của cô, khẽ cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Mới đầu, Ung Diễm vẫn còn chút kháng cự, nàng còn không quen với hơi thở phái nam của hắn, sợ sẽ bị hương thơm mê hoặc của hắn xâm nhập vào trong lòng của nàng, từng tia một xông vào làm cho nàng khó phòng bị. Khi ở trong lòng ngực cường tráng của hắn làm nàng cảm giác mình rất yếu ớt, giống như tùy lúc sẽ bị bóp vỡ vụn.

Nhưng nàng vẫn thích được hắn ôm, vừa hôn một lúc lâu, nàng không còn thẹn thùng, mà vui gương mặt tuyết trắng vui vào trong lòng ngực rộng lớn của hắn, giống như một đứa bé không ngừng chui vào trong lòng hắn.

Nàng cảm thấy mình từ từ trở nên kỳ quái, mới đầu, nàng chỉ vì vội vàng khuất phục hắn, mặc dù không ghét hắn ôm nhưng cũng không phải thật lòng tình nguyện, nhưng gần đây nàng càng ngày càng muốn nương nhờ vào trong ngực của hắn không rời, chỉ là lẳng lặng tựa sát mà không cần làm gì cũng được.

Ung Diễm hoạt động dưới tư thế, làm mình có thể dễ dàng tựa vào hắn hơn. Nàng bị bệnh rồi sao? Nàng luôn cảm thấy mình giống như bị bệnh, một loại bệnh không có hẳn là không được.....

Chương thứ sáu: 6.3

Ngay vào lúc này nàng vẫn không hiểu rõ tâm tình của mình, mẫu hậu nàng cầm lấy một phong thiếp đến trước Dưỡng Tâm Điện gặp nàng, nói nhà mẫu hậu nàng có một cô nương xinh đẹp động lòng người tên là Thủy Linh, so với Ung Diễm lại trưởng thành hơn nửa tuổi, xem như là biểu tỳ của nàng. Hai tháng trước, phụ thân của biểu tỳ mới làm chức quan ngũ phẩm, nghĩ thầm muốn mình được tăng thêm mấy bậc quyền lực, không còn cách nào nữa liền quyết định muốn thăng chức.

Cho nên hắn đặc biệt vào cung cầu xin Hoàng thái hậu, muốn đem nữ nhi của mình hiến tặng cho hoàng đế, chỉ là ngại vì lệnh ban của Nhiếp Chính Vương, trong hai năm không để hoàng đế kết hôn, hắn nghĩ xin Hoàng thái hậu khai ân vượt qua vòng pháp luật, để cho nữ nhi của hắn được vào cung.

Nhưng trong Hoàng thái hậu đã tính toán là không thể làm như thế, trong lòng bà cũng hiểu rõ hoàng đế bây giờ căn bản là nữ nhi, Nhiếp Chính Vương muốn các đại thần không đề cập đến chuyện tuyển tú nữ vào hậu cung, trên thực tế là tiện lợi cho mẹ con của bà, trong lòng bà cũng muốn ở trong cung có thể bình an vô sự, phải nể trọng thế lực của Nhiếp Chính Vương, nếu như có thể cùng hắn làm thân gia, dĩ nhiên chuyện tình không phải càng tốt hơn rồi sao!

“Chỉ hôn?”

Ung Diễm không nghĩ tới, mẫu thân vẫn núp ở trong Thanh Ninh Cung hưởng thụ vinh hoa phú quý, giờ lại tới tìm nàng, càng không nghĩ tới lại đi thẳng vào vấn đề, muốn nàng thay Bát Hoàng Thúc chỉ hôn!

“Đừng rồi! Người bây giờ là hoàng đế, thay thân từ chỉ hôn không phải là chuyện kinh thiên động địa gì?” Hoàng thái hậu nhún vai một cái, bộ dáng không có gì đáng ngại.

Ông trời ơi! Ung Diễm thật muốn nói cho mẫu hậu nàng biết, chuyện không đơn giản như trong tưởng tượng của nàng, thật là to! Nàng hạ bút, ngồi ở trước bàn trà mặc một hồi lâu, cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng nói: “Hoàng thúc không phải thần tử.”

“Người là hoàng đế, đương nhiên hắn là thần tử!”

Ung Diễm cười khỏ, không có Bát Hoàng Thúc, lấy đâu ra cái hoàng đế giả là này đây? ! “Mẫu hậu, ai cũng có thể, chỉ có chuyện của Bát Hoàng Thúc..... Ta không làm được.”

“Nói thế nào người cũng là hoàng đế, Ung Diễm, người hãy nghĩ biện pháp đi! Nếu như có thể dựa vào việc kết thân với Nhiếp Chính Vương đem đến bên chúng ta. Sau này chúng ta sẽ làm việc dễ dàng hơn nhiều!” Hoàng thái hậu cố gắng dụ dỗ nữ nhi, đối với Ung Diễm không có liên hệ máu mủ, thái độ của nàng vẫn luôn rất lạnh nhạt, chỉ là thỉnh thoảng muốn nàng đồng ý một chút yêu cầu quá đáng cũng phải ăn nói rất khép nép, giống như lúc trước muốn nàng giả trang thành bé trai đi vào hoàng cung, cũng là dùng chiêu giống nhau.

“Hắn sẽ giận.....”

“Giận ư? Nhiếp Chính Vương tại sao phải tức giận? Nhìn biểu tỳ của người xinh đẹp như thế kia, biết bao nhiêu nam nhân đều chờ nàng chú ý, coi như Nhiếp Chính Vương có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ là nam nhân, làm sao có thể không yêu chứ?”

Ung Diễm cắn môi mềm, chậm rãi lắc đầu, “Hắn không giống..... Bát Hoàng Thúc và các nam nhân khác đều không giống nhau, mẫu hậu, xin người tin ta, Bát Hoàng Thúc tuyệt đối không phải hạng người hời hợt bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không cao hứng khi nhìn thấy có người tham dự vào cuộc sống của hắn, thậm chí cả việc lấy vợ của hắn, hắn có suy nghĩ riêng của mình, không ai có thể chỉ phớt lờ cuộc đời của hắn, không có ai!”

“Nói cho cùng, người cũng không muốn?”

“Không phải ta không muốn, mà là _____”

“Người không hề không muốn, vậy thì mời hạ chỉ đi!”

“Chuyện này..... Không thể trì hoãn một chút sao? Để ta xin phép ý của hoàng thúc.....”

“Xin phép? Cần gì xin phép? Đây là chuyện vui, ước gì có thể mau một chút, làm sao có thể cứ trì hoãn chứ? Xin nhanh hạ thánh chỉ từ hôn lên một chút, chúng ta sẽ xử lý xong sự tình này cho thỏa đáng!”

“Không.....” Nghĩ đến Bát Hoàng Thúc của nàng thuộc về một nữ nhân khác, không hề sùng ái nàng nữa, trong lòng Ung Diễm nổi lên tia đau đớn.

“Hoàng thượng không muốn đồng ý hôn sự này ư?” Đột nhiên giọng Hoàng Thái hậu trở nên lạnh lùng.

Đúng vậy! Nàng quả thật một chút cũng không muốn đồng ý! Trong lòng Ung Diễm lớn tiếng hô hào 1000 lần, một vạn lần không muốn!

Người nên gả cho Lôi Đình phải là nàng! Là nàng mới đúng!

“Chẳng lẽ người đã thích Nhiếp Chính Vương rồi sao?” Điều phỏng đoán này không có căn cứ, dù sao nàng cũng là ‘Hoàng đế’

“Ta.....” Chẳng lẽ không được sao? Trong lòng Ung Diễm lớn tiếng hô hào, chẳng lẽ nàng thích Bát Hoàng Thúc không được sao? Ngoại trừ thân phận hoàng đế, nàng cũng là một cô gái mà!

Thật ra thì nàng vẫn thật sự muốn quang minh chính đại, ở trước mặt mọi người nhào vào trong lòng ngực rộng lớn của hắn, nàng uất ức nũng nịu tố cáo hắn, để cho hắn thay nàng bất bình. Nếu như nàng vui vẻ, cũng có thể thẳng thắn dựa vào trong khủy tay của hắn, làm mất dầy cứ bám lấy hắn không buông, nhất định bất đắc dĩ hắn sẽ cứ dùng ánh mắt trừng nàng, nhưng mà tuyệt đối sẽ không trách mắng khi nàng cứ lệ thuộc vào hắn.

Nhưng không thể được! Nàng là hoàng đế, từ xưa đến nay, có hoàng đế nào lại nương nhờ vào trong ngực của thần tử của mình mà không chịu rời đi, có hoàng đế nào cứ động một chút là ôm chặt lấy thần tử chứ? Chỉ sợ là không có thôi!

Nàng sợ..... Sợ nàng dần dần không thể khống chế được mình.....

Vào giờ phút này, cuối cùng nàng cũng có thể hiểu rõ tâm tình của mình..... Nàng yêu Lôi Đình, nhất thời xảy ra xung đột trong mối quan hệ, cuối cùng nàng cũng chỉ có thể dựa vào nam nhân duy nhất này ở trong cung, nàng yêu hắn! Lần đầu tiên trong đời, nàng may mắn sống khi làm một cô gái, nhưng cũng là lần đầu tiên nàng bắt đầu hối hận khi đồng ý mẫu hậu làm nữ giả nam trong vào trong cung.

Thừa dịp bây giờ vẫn còn kịp.....

“Được, ta đồng ý thỉnh cầu của mẫu hậu, quả thực Bát Hoàng Thúc cũng nên cưới phi rồi, nếu như hắn có một vương phi, có lẽ.....”

Có lẽ nàng có thể nhắc nhở mình phải có lý trí, thừa dịp bây giờ còn kịp, thừa dịp nàng không có quá yêu hắn, thừa dịp nàng còn có thể nhường hắn cho nữ nhân khác, thay hắn quyết định gả đi là tốt nhất....

Ung Diễm cắn môi không nói nữa, nàng cố gắng giữ chặt nước mắt, nhắc bút lên vào thánh chỉ mà mẫu hậu đã chuẩn bị sẵn, nói ra cũng có thể rất buồn cười, ngay cả cách phán quyết cũng đều do tự Bát Hoàng Thúc dạy cho nàng!

Mục đích đã đạt thành, Hoàng thái hậu hài lòng rời đi, Ung Diễm vô lực dựa vào tựa trên ghế, dòng lệ nóng không ngừng cuộn cuộn chảy xuống, nghĩ thầm hắn có tức giận không? Nàng có thể đoán được vẻ mặt thịnh nộ của hắn, nhưng vì đều tốt cho hai người bọn họ, nàng không thể không làm như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Nhu Hoàng Ngự Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Giấu trong lòng vạn lời muốn nói.

Chỉ muốn người kia biết có một nỗi nhớ thương.

Vứt bỏ nỗi niềm trong lòng để đôi bên có thể nương tựa vào nhau không?

Hôm sau lâm triều, biên quan đưa tin khẩn cấp báo về, nói quốc vương Bắc quốc đang tụ tập các quốc gia lân cận, suất lĩnh 30 vạn binh mã xâm nhập Trung Nguyên, tin tức này vừa truyền đến kinh thành, đưa ra một tin xôn xao không nhỏ, sợ Bắc quốc tiến công vào Trung Nguyên sẽ gây ra đại họa.

Lôi Đình đối với tình hình quân sự cũng không lấy làm hoảng loạn, đối với Ung Diễm và các đại thần lấy làm kinh hoàng, hắn bình tĩnh đến khác thường nhìn thấy quân tình báo dâng trình lên đại điện, hắn giương môi cười khẽ một tiếng.

“Thật là thú vị, bốn vương cũng muốn xem bọn họ có bao nhiêu bản lĩnh.”

“Bát Hoàng Thúc, có nên lập tức phái viện binh để tăng viện hay không.....” Ung Diễm nhỏ giọng hỏi.

Hắn chậm rãi lắc tay, thần thái tự tin lại còn rất ung dung, “Người đừng lo lắng, Bắc quốc vẫn luôn có dã tâm muốn xâm lược Trung Nguyên, một mặt bởi vì quốc thổ căn cỗi của bọn họ, khiến bọn họ muốn lấy đồng cỏ và nguồn nước tươi tốt của lãnh thổ Trung Nguyên, chỉ là, sớm muộn gì bọn họ cũng chết khô trong nhiều năm kể, dân chúng lâm than, mới có thể kết hợp các quốc gia khác cùng tiên công Trung Nguyên, 30 vạn đại quân nghe qua rất đáng sợ, thật ra thì cũng chỉ có một đám người ô hợp, cứ để cho ta suy nghĩ lại một chút! Cuộc chiến này phải phái vị tướng quân nào đi ra ngoài đây.”

“Ừ.” Ung Diễm gật đầu đồng ý, Bát Hoàng Thúc của nàng quả nhiên tâm tư kín đáo, hẳn giống như nam nhân bất phàm rất là lợi hại, ai mà không sinh lòng hâm mộ chứ? Nàng chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng, “Bát Hoàng Thúc, trăm có một việc muốn nói với ngươi.”

Trong lòng Lôi Đình cảm thấy kỳ quái, cho tới nay chuyện tình giữa bọn họ luôn là lén lút thương lượng, tại sao hôm nay nàng đột nhiên mở miệng nói với hắn ở trong triều đình chứ? “Ngươi nói đi!”

“Trăm muốn. Thay Bát Hoàng Thúc chỉ hôn, ý chỉ đã ban xuống, ứng cử viên đàn gái là do hoàng thái hậu chọn định, nghe nói vị thiên kim kia đáng đáp thập phần xinh đẹp, nói vậy rất xứng lứa vừa đôi với Bát Hoàng Thúc.” Nàng lấy hết dũng khí nói ra hết lời muốn nói, chỉ sợ hơi dừng lại liền không dám nói tiếp nữa.

Nghe vậy mọi người đều khiếp sợ, còn ánh mắt Lôi Đình lại hạ trầm xuống, lộ ra tia thịnh nộ đầy lo lắng, “Rút đạo ý chỉ này về, trước mắt bốn vương không tính thành thân.”

“Không.” Giọng hắn lạnh nhạt nghe được trái tim nàng đang căng thẳng, nàng nắm đầu ngón tay, trong lòng bàn tay cảm giác không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

“Rút ý chỉ của ngươi về. Hoàng đế, bốn vương muốn nữ nhân không cần để người khác quyết định!” Hắn đột nhiên đứng dậy trước mặt nàng, đưa bàn tay hung hăng bắt lấy cổ tay trắng mảnh khảnh của nàng, cô nàng này. Không phải khinh người quá đáng sao!

Ung Diễm chưa từng nhìn thấy bộ dáng tức giận của hắn như thế, nhất định nàng phải dùng sức mới có thể làm cho mình nhìn được mà không phát run lên, “Không, tâm ý của trẫm đã quyết, hôn lễ sẽ được tổ chức vào ba tháng sau.”

“Chẳng lẽ, ngươi không sợ ta tức giận sao?” Hắn hạ trầm giọng nghe thấy cực kỳ lạnh giá, “Thu hồi lại ý chỉ của ngươi, lập tức thu hồi!”

“Là tự mình hoàng thúc dạy trẫm, trẫm là thiên hạ chí tôn, không cần đối với bất kỳ người nào cũng sợ hãi, cúi đầu xưng thần, đã quyết định chuyện này thì không thể thay đổi.” Trong nháy mắt, Ung Diễm cho rằng cổ tay của mình sẽ bị hắn bẻ gãy, nàng nâng mi lên vận chặt mà trong lòng đau khổ, không để cho mình kêu lên đau đớn.

“Tha thứ cho bốn vương không thể làm theo được.” Lôi Đình đau lòng đến cực độ, sao nàng có thể đối xử với hắn như vậy? Sao nàng có thể dùng thủ đoạn này để trả thù hắn đã bỏ đi sao?

“Quân Vô Hí Ngôn, hoàng thúc ngươi chỉ có thể làm theo.” Nàng cũng không muốn làm như vậy với hắn. Nhưng bọn họ không thể mắc thêm lỗi lầm nữa, tuyệt đối không thể!

“Căn bản, ngươi có ý muốn đối đầu với bốn vương sao?”

“Tiểu chất không dám.”

“Được, xem như ngươi ngoan cố!” Hắn hất tay nàng ra, xoay người phẩy tay áo bỏ đi, hoàn toàn không để ý nơi này là triều đình, còn nàng chính là hoàng đế chí cao vô thượng.

“Nhiếp Chính Vương?” Thấy thế, các đại thần thất thanh sợ hãi gọi.

“Bát Hoàng Thúc!” Ung Diễm lên tiếng gọi hắn liền dừng lại, không ngờ tới hắn cứ phần nhiên rời đi.

“Chớ gọi ta là, Bốn vương không chịu nổi!” Lôi Đình lạnh lùng rời đi sau khi nói những lời này xong, cũng không quay đầu lại cứ sải bước đi ra khỏi cửa điện.

“Bát Hoàng Thúc___” Nàng hoảng hốt đứng lên, giọng khàn khàn lần nữa gọi, vẻ mặt bất lực như một tiểu cầu bị hắn vứt bỏ.

Hắn tuyệt tình bỏ đi như vậy, giống như cảm thấy căm thù nàng đến tận xương tủy, nhìn theo bóng lưng lạnh lùng rời đi của hắn, trong lòng nàng đau như cắt!

Lúc này các đại thần đều khiếp sợ, nhưng nước mắt Ung Diễm càng làm bọn họ kinh ngạc, các đại thần kinh ngạc nhìn chằm chằm, từng giọt nước mắt trong suốt óng ánh chảy xuống hai gò má của nàng, một ngày lâm triều này, kết thúc với tiếng khóc khê của nàng.

[/size]

Chương thứ bảy: 7.2 (H)

Đêm xuống, ánh trăng bạc treo lơ lửng ở chân trời, đã gần thu, trong không khí mùa thu gần như lạnh lẽo, cũng không biết vì gió mát đánh vào song cửa sổ, làm cho Ung Diễm không thể ngủ được.

Không, ... Trong lòng nàng hiểu rõ không phải mình không ngủ được là tiếng gõ của song cửa sổ, mà là vì hôm nay lâm triều, nàng đã làm cho Bát Hoàng Thúc giận dữ bỏ đi. Sau khi nàng đã dùng trăm phương ngàn kế, nhưng vẫn không thể bỏ mặc chuyện của hắn, làm cho tâm tư nàng cứ hoảng loạn mãi!

Lòng của nàng, không ngừng chết lặng theo thời gian, nếu như hắn thật sự độc ác với nàng, thậm chí phái binh bao vây hoàng cung ép nàng rút ý chỉ về, có lẽ đã làm cho nàng cảm thấy tốt hơn một chút, nhưng hắn không có làm, cả ngày nhốt trong phủ Nhiếp Chính Vương, bất luận kẻ nào cũng không thể

gặp hần, ai cũng không được vào trong!

Chiêng gõ qua canh ba, nàng vẫn không thể nào ngủ được. Ung Diễm khẽ thở dài, mở hai mắt ra, không ngờ lại nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng ở bên ngoài màn, nàng vội vàng đứng dậy, vén màn che lên hô: “Bát Hoàng Thúc! Ngươi tới từ khi nào vậy?”

“Ngươi thật sự quan tâm sao?” Giọng hần hạ trầm đến cực điểm, “Ngươi thật sự độc ác như vậy sao, muốn đem ta đưa cho nữ nhân khác sao?”

“Ta.....” Hần ép hỏi nàng, làm nàng không phản bác được.

“Trơ mắt nhìn ta cưới nữ nhân khác, chẳng lẽ ngươi thật sự không có chút cảm giác gì sao?” Giọng điệu chất vấn đầy nghiêm khắc của hần, bắt lấy cô mảnh khảnh của nàng.

“Không.....” Nàng cảm thấy rất khó thở, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết liền trở nên đỏ bừng.

“Thu hồi chỉ thị của ngươi, đừng ép ta làm phản.”

“Ta không muốn ép ngươi, chỉ là ta không thể..... Đạo ý chỉ nàng không thể lấy trở về, Bát Hoàng Thúc, ta là hoàng đế, ngươi là Nhiếp Chính Vương, căn bản chúng ta không thể ở cùng nhau được! Cuối cùng ngươi vẫn phải kết hôn, ngươi phải cưới một nữ nhân mới đúng.....”

“Ngươi cũng là nữ nhân!” Hần đột nhiên hạ con ngươi lại, “Chỉ cần ta nói cho thiên hạ biết sự thật này, có thể danh chính ngôn thuận cưới ngươi rồi.”

“Ngươi muốn bức tử ta chết sao?” nàng khóc thương tâm, kêu gào lên tiếng, “Ta là hoàng đế, sao có thể là nữ nhân chứ? Ngươi biết rõ mà, sao còn muốn ép ta chứ?”

“Ta không ép ngươi, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm ép ta sao?” Nhìn nước mắt của nàng, hần không khỏi nguyên rủa một tiếng, tức giận buông tay ra, bỏ nàng ở trên giường.

“Ta.....” Nàng nhất thời không phản bác được, rung rung nước mắt nhìn hần sững sờ.

“Cái nha đầu này, ta đối với ngươi chưa đủ tốt sao? Còn chưa đủ hay sao? Ta vì ngươi bình định, vì ngươi diệt trừ sâu hoạn, dạy ngươi nhiếp chính, dạy ngươi thi từ cưỡi ngựa, còn để cho ngươi..... Đáng chết! Ta tự nhận đã vì ngươi làm ra sự đến việc này, vẫn không hề tiết lộ ra! Vậy thì tại sao ngươi? Sao muốn bức ta chứ? Tại sao chứ?” Hần trầm giọng oai nghi nói, vô cùng đau đớn hỏi.

“Ta không có!” Nàng khóc đến đau lòng, “Ta không có.....”

“Ngươi muốn làm như vậy!” Hần hung hăng cắt ngang lời giải thích của nàng, bàn tay vô tình níu lấy sợi tóc mềm mại nhỏ nhắn của nàng, nheo lại ánh mắt đen lạnh lùng, “Ngươi nợ ta quá nhiều, một chút ngươi cũng không hiểu mà biết quý trọng, vậy hãy để cho ta thu hồi lại từ trên người ngươi từng món!”

“Thu hồi? Không được....”

Nàng lấy làm kinh hãi, không hiểu hàm ý ẩn sâu trong lời nói của hần, là nàng nghĩ ra hình dạng kia sao? Hần muốn cùng nàng Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt, muốn thu hồi tất cả của nàng trở về sao?!

Hần cưỡng ép nàng ở trên giường, cúi đầu hôn lên môi nàng, trừng phạt theo kiểu cưỡng mạnh hôn nàng thật dữ dội, bàn tay níu lấy xiêm áo mỏng manh của nàng, chớp mắt tất cả đều xé thành từng mảnh nhỏ, hần kéo lấy mái tóc nhỏ mềm mại của nàng, cố ý hôn cho nàng đau, ngón tay dài tà ý chơi đùa trẻ nhỏ của nàng, không ngừng lưu lại trên thân thể trắng như tuyết những vết đỏ, ngay cả Hoa Đô sâu trong phần riêng tư cũng chạy không khỏi tính bạo ngược của hần.

Đau.....

Hần đã từng ôm cô không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa có lần nào giống như bây giờ cố ý làm cho nàng đau! Ung Diễm cảm giác ngón tai dài của hần cứ kiên sấp vào hoa kính của nàng không ngừng, nàng không thể chịu được cơn đau rất kia, đau đớn trong ngực hần gãy giữa.

“A.....” Đột nhiên dục hỏa dâng cao trong hần vẫn cứ y cũ kiên sấp lấy nàng, cảm giác đau đớn làm nàng trợn to đôi mắt, ưỡn người, ngay cả kêu cũng không thể lên tiếng.

Nàng ứa nước mắt, khi thấy trong đáy mắt không có chút tia dịu dàng, mỗi lần hần Luật Động, đều làm cho đau đớn hành hạ!

“Bát Hoàng Thúc.....” Nàng kêu gào, cảm giác cơ thể mình dường như phát hỏa, trong mỗi một tắc ở trong người này đều phát ra gào thét.

Hần làm như không thấy nàng đau khổ, giống như cố ý trừng trị nàng, dùng dục hỏa không ngừng xò xuyên qua hẹp nhỏ của nàng, Ung Diễm không ngừng đau đớn, cảm giác như mình đang bị hần hủy diệt, cảm giác đau đớn nóng rực không ngừng truyền chỗ sâu đến nàng.

“A.....”

Nàng đau đến bất tỉnh, liền ngất ngay trước mặt, cuối cùng cũng biết lúc trước mình được hần yêu thương đến cỡ nào, cũng biết mình đã chọc giận hần đến cỡ nào!

Không biết có phải hấn còn nghĩ lại chút tình, nàng dần dần cảm thấy không còn đau nữa, môi của hấn hôn lên môi nhỏ của nàng dịu dàng, động tác không còn thô bạo nữa, nhưng cũng không giống cảm giác thương tiếc trong trí nhớ của nàng.

Hấn đau khổ liền giảm nhẹ, giống như một dã thú bị thương, sau khi đau khổ một lúc, bàn tay đè lên miệng nhỏ của nàng, để cho vật sâu của mình có thể vùi sâu vào trong hoa tâm mềm mại của nàng, phái nam cao lớn liền rung động một hồi lâu, bắn ra một lượng dịch hỏa trong suốt nồng nặc vào trong cơ thể nàng.....

Qua thật lâu, Ung Diễm vẫn không cách nào hồi hồn lại, thân thể mềm mại nằm liệt ở trên giường, một hồi lâu không thể đứng dậy, thế nhưng hấn lại mặc quan y vào người, ngoài đầu nhìn nàng lạnh lùng, giống như đã tuyệt tình với nàng rồi, phát tay áo muốn rời đi.

“Bát Hoàng Thúc, đừng đi.....”

Ung Diễm vội vàng đứng dậy nắm lấy ống tay áo của hấn, nàng ngán lệ nhìn hấn. Dường như có nhiều lời muốn nói với hấn, không muốn cho hấn đi, trong lòng nàng có một dự cảm bất thường, nếu như hấn rời đi như vậy, sợ sẽ không bao giờ trở lại nữa!

“Là người ép ta.” Hấn lạnh lùng nói.

“Không..... Đừng đi.....” Nàng kéo ống tay áo của hấn không buông, như đứa trẻ vô dụng mà bật khóc, “Đừng đi, Bát Hoàng Thúc, tha thứ cho Ung Diễm không hiểu chuyện, người không cần phải đi có được không? Ta không muốn người đi.....”

Hấn không nói lời nào, ánh mắt ưu buồn nheo lại nhìn nàng, đối với nỗi thống khổ và cầu khẩn của nàng làm như không nghe thấy, giờ tay lên không chút lưu tình tránh đi sự ràng buộc của nàng, bóng dáng cao lớn lạnh lùng quay đầu đi.....

Bạn đang đọc truyện *Như Hoàng Ngự Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hôm sau, Nhiếp Chính Vương không có vào triều sớm, cái đại thần giống như Quân Long Vô Thủ, lòng dạ mọi người cứ rối bời. Mặc dù nàng cũng ổn định được cục diện, cuối cùng vẫn cứ làm qua loa, giải tán cuộc thượng triều để chờ lệnh, nàng muốn thánh chỉ về, không muốn cưỡng ép thay Nhiếp Chính Vương ban hôn.

Xem ra sắc mặt mọi người đều rất nặng nề, dường như khiển trách nàng không việc lại đi sanh sự, nhưng tâm tình nàng sao có thể dễ chịu hơn được chứ?

Hấn tức giận! Hấn thật không cần nàng!

“Nghe được tin rồi sao? Tình Nhi, người mau nói cho ta biết, Bát Hoàng Thúc đang ở nơi nào?” Vừa thấy Tình Nhi bước vào Ngự Thư Phòng, Ung Diễm vội vàng bỏ nhào về phía trước, thấy nàng cứ không ngừng hỏi liên tục.

“Hoàng thượng..... Nghe nói Nhiếp Chính Vương không có ở trong kinh thành rồi.” Tình Nhi ngập ngừng trả lời.

“Hắn đi nơi nào? Người có nghe nói hay không?” Một tia dự cảm bất thường thoáng qua trong đáy lòng của nàng, Ung Diễm vầy vầy đầu, dự cảm xấu đã quăng đi hết sạch.

“Không có.” Tình Nhi hoàn toàn lắc đầu.

Lúc này một gã tướng lĩnh cầm trong tay ý chỉ của Nhiếp Chính Vương, chờ lệnh để thu thập tin tức đưa ý chỉ này đến giao cho Ung Diễm, nàng vội vàng nhận lấy, còn không đợi kịp thì cô đã đọc hết nội dung, nước mắt nàng trào lên mi mắt của nàng, sức lực toàn thân của nàng giống như hoàn toàn bị rút cạn, Tình Nhi vội vàng nắm lấy chủ tử.

“Hắn đi rồi..... Tình Nhi, hấn đã đi rồi.....”

Giống như dự cảm trong lòng của nàng, hấn đã đi thật rồi! Nước mắt trong veo dường như đứt đoạn thành trân châu không ngừng chảy xuống hai gò má của nàng, hấn đi đến Phương Bắc, hấn đã tự lưu đài chính mình đi đến chiến trường!

Trong đầu nàng chợt vang lên những lời mà hấn nói với nàng vào ngày hôm đó, hấn nhìn chăm chú vào ánh mắt nàng lạnh lùng vô tình như thế, không hề có chút dịu dàng như lúc trước.

Là người ép ta đó!

Trong nháy mắt, nước mắt của nàng cứ rơi dầm dề, hận không được có thể đuổi theo hấn, hấn thật là độc ác cứ mặc kệ nàng, nếu không thì sao lại nhẫn tâm bỏ lại một mình nàng đơn độc ở trong hoàng cung hiểm ác này đây chứ?

Nàng quật cường gơ tay lên lau đi nước mắt, nhưng bất luận như thế nào cũng không thể bôi xóa được, đang lúc này thì ngoài cửa lại truyền đến một âm thanh huyền ảo, dường như có người muốn đến kiến giá.

“Ta muốn gặp hoàng thượng! Tránh ra!” Một đạo âm kiều diễm của nữ nhi nói, giọng hơi kiêu ngạo ra lệnh cho nội quan.

Thái độ bướng bỉnh của nàng dường như chọc giận nội quan, “Người là ai? Thật là to gan, hoàng thượng không có triệu kiến người, sao có thể tự tiện xông vào trong Ngự Thư Phòng?”

“Để cho nàng vào.” Ung Diễm lau nước mắt, giờ phút nàng cần giải quyết chuyện khác, để cho lòng nàng có thể tạm quên đi đau khổ.

Một cô gái ước chừng cùng tuổi của nàng vội vã đi vào, dáng vẻ như chim sa cá lặn, “Người chính là hoàng đế? Thái hậu nói người đã đồng ý để cho ta gả cho Nhiếp Chính Vương, ta muốn xin hoàng thượng có thể để chúng ta thành thân nhanh lên một chút, không cần phải chờ ba tháng!”

“Tại sao? Sao cần phải gấp như vậy?” Ung Diễm lập tức biết nàng chính là người mẫu hậu của nàng chọn làm tân nương tử cho Bát Hoàng Thúc, dung nhan nàng chợt đông lạnh, nhân nhặt hỏi.

“Bởi vì ta muốn sớm gả cho hần chứ sao! Hoàng thượng, người cũng không biết danh tiếng của Nhiếp Chính Vương bao nhiêu, ta ngàn dặm đến đây vì nghe tỷ muội nói ta có thể được gả cho Nhiếp Chính Vương danh tiếng xa gần đều biết, mọi người vô cùng hâm mộ, ta không muốn chuyện này xảy ra ra biến đổi, cho nên muốn xin hoàng thượng sớm ban cho chúng tôi mau thành thân.”

Nghe vậy, Ung Diễm im lặng một hồi lâu không nói, lại có loại xúc động muốn khóc.

Vậy mà nàng... Muốn nam nhân mà nàng yêu lại đem tặng cho cô gái như vậy? Trong lòng Ung Diễm nhất thời giật mình, không biết lúc trước mình tốt cùng kiên trì vì cái gì, tại sao không thể theo ý của hần rút đạo thánh chỉ hoang đường kia về, không nên bức hần bỏ đi chứ?

“Đi ra ngoài, trăm có chút không thoải mái, Nhiếp Chính Vương không có ở trong kinh thành, không biết chính xác lúc nào trở về, cho dù hần có trở về, trăm cũng quyết định để tự cho hần lựa chọn, nếu như hần căn bản không muốn làm theo lời người nói, trăm cũng không phản đối, đến lúc đó nhất định sẽ hủy bỏ đạo thánh chỉ kia.”

Nói xong, cô lạnh nhạt dò xét thiếu nữ một lúc, xoay người vào bên trong, ra lệnh thị vệ đưa cô đuổi đi ra khỏi hoàng cung, đừng làm cho những người không có việc gì chạy đến quấy rầy.

Giờ phút này, trong lòng chỉ có hình bóng tuần mỹ của Bát Hoàng Thúc, ông trời, ta cầu xin ngài..... Cầu xin ngài phù hộ Bát Hoàng Thúc bình an vô sự!

Đồng thời nàng cũng van xin trăng sáng, van xin ngôi sao, van xin thiên địa vạn vật có thể phù hộ Lôi Đình ở chiến trường có thể bình an vô sự, nàng không có lúc nào không thành tâm cầu nguyện, cũng không lúc nào mà không hối hận về chuyện cũ.

Đúng vậy! Là do nàng tuyệt tình..... Ép hần bỏ đi.

※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※

Đi theo Lôi Đình đã nhiều năm, Cù Nhiên vẫn biết tính tình chủ tử mình rất bình tĩnh, năng lực tuyệt vời, ở trên đời này không có chuyện gì có thể làm hần mất đi kiểm chế, cho tới bây giờ cũng không có gặp qua bộ dạng cuồng loạn của hần như thế, giống như tùy thời có thể đem vứt bỏ sinh mạng, chỉ cần có thể dạy hần tạm thời quên lãng lòng tức giận đau đớn, không cần nghĩ nhiều, nhất định vì vị thiếu niên hoàng đế trong cung kia!

Bởi vì ban đầu hần chính là điều tra cả sự việc của người đó, cho nên ngoại trừ chủ tử ở bên ngoài, có lẽ hần là người duy nhất biết hoàng đế chính là nữ tử “Người dung”? Chỉ dựa vào lòng trung thành của chủ tử, hần vẫn giữ chặt lấy điều bí mật này, thề đến chết cũng không tiết lộ nửa phần.

“Mau lên! Nhanh đi bảo vệ Nhiếp Chính Vương, ngàn vạn lần không thể để chủ tử của chúng ta có bất kỳ sai sót nào!” Cù Nhiên nhìn thấy chủ tử giống như không muốn sống giết chết quân địch, mặc dù hần biết võ công của chủ tử là do danh sư võ lâm chỉ đạo, tuyệt đối không thể khinh thương, nhưng về mặt giết người của hần làm cho người kinh hãi.

“Này còn chờ người nói sao?” Long Hạo quăng cho người bạn một cái liếc mắt, quay đầu xông thẳng vào trận địa của địch, một tác cũng không rời khỏi bên cạnh chủ tử.

Lúc này Cù Nhiên phải giải quyết địch binh, giục ngựa vội chạy tới bên cạnh Lôi Đình, chấp tay chờ lệnh, “Vương gia, xin đừng lấy tánh mạng tôn quý của chính mình ra mà mạo hiểm! Xin ngài hãy bình tĩnh lại!”

“Bỏn vương rất khỏe, không cần các người phải chăm sóc mù quáng.” Lôi Đình hừ lạnh một tiếng, khi chiến bào của hần nhiễm đỏ vô số máu tươi của kẻ địch.

Hần muốn quên đi..... Biết rõ trong lòng hần đau đớn đó chính là do kết quả đã yêu thương nàng, nhưng hần vẫn không thể quay đầu lại được, thậm chí hần còn rất hèn nhát, nhếch nhác chạy trốn đến chiến trường, không ngừng mạo hiểm đoạt đi sinh mạng để cho mình có thể quên đi nàng một lát!

“Tiểu nhân muốn xin Vương gia rút lui ra sau đại quân!” Cù Nhiên không quan tâm chính mình có thể chọc giận chủ tử hay không, chợt nhận ra ngữ điệu kinh ngạc.

“Ngươi nói cái gì? Cù Nhiên, ngươi muốn ra lệnh cho Bồn vương sao?” Lôi Đình không vui nheo trông mắt đen lại, lộ vẻ rét lạnh tức giận.

“Không dám, Cù Nhiên không dám, nhưng xin Vương gia không cần lấy tánh mạng tôn quý của chính mình ra mạo hiểm, xin ngài vì chúng huynh đệ mà bảo trọng lấy mình!”

“Ngươi_____” Lôi Đình tựa như muốn mở miệng trách cứ, nhưng nhất thời đắm chìm vào trong ánh sáng thoáng qua trong đáy mắt hắn, làm hắn chợt trở nên trầm mặc, lần nữa suy nghĩ.

“Vương gia, sau lưng của người_____” Cù Nhiên bỗng nhiên lên tiếng cảnh báo, vì bị đánh quá bất ngờ, hắn muốn rút vũ khí ra thì sợ rằng đã không kịp rồi.

Trong đáy mắt Lôi Đình thoáng qua tia rét lạnh, bỗng chốc hắn đưa trường kiếm trong tay lên, quay đầu hạ xuống sắc bén, vốn cho là mình có thể để cho tướng lĩnh kẻ địch thành công đánh lên trước khi đi vào cõi chết, trên mặt vẫn giữ vẻ mặt như cũ không hề tin tưởng.

“Yên tâm đi! Lời khuyên của ngươi bồn vương nghe theo, chuyện mới vừa rồi sẽ không có thể nào xảy ra nữa, giết quân địch đi! Làm nghĩa vụ của người đứng đầu để đánh một trận đi, bồn vương nhất định phải đoạt được chiến thắng!” Trên mặt khôi phục lại vẻ tỉnh táo thường ngày, tiếng nói chậm chạp nhẹ nhàng, nội lực thâm hậu đã làm cho tất cả mọi người có thể nghe rõ.

“Tuân lệnh!” Một nhóm người lĩnh mệnh vui mừng, đại quân phát ra tiếng hô cao vút.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của Lôi Đình, đại quân quả thật chưa từng có thắng lợi nhiều vậy, thu phục lãnh địa cùng vô số tù binh, cũng chỉ là nơi bắt đầu để đánh một trận, Lôi Đình triển khai cuộc sống chinh chiến, gần một năm rưỡi, hắn không hề quay lại kinh thành nửa bước.....

Chương thứ tám: 8.2

Một năm bốn tháng, thời gian trôi qua cực nhanh.

Kể từ khi Lôi Đình phản nộ rồi bỏ kinh thành, không chào mà đi thẳng về chiến trường phía Bắc, suốt một năm bốn tháng, hắn chưa từng trở lại kinh thành nửa bước, trong một thời gian ở chiến trường, hắn suất lĩnh đại quân nam chinh bắc phạt, lấy ánh mắt tinh chuẩn, dùng thủ đoạn trong binh pháp tạo ra một vùng giang sơn mới thật lớn, nếu như nói một nửa thiên hạ này thuộc về hắn cũng không có quá đáng.

Dường như là mỗi một ngày, Ung Diễm cũng sẽ nghi tin tức truyền đến chiến trường, lại biết thêm giang sơn của mình nhiều hơn..... thành trì châu quận như thế nào, nhưng nàng lại không cao hứng một chút nào!

Nghe nói, dường như hắn ở trên chiến trường giống như không muốn sống, cùng với thanh đao Huyết Ảnh, bóng dáng hắn cao lớn giống như một tử thần, làm cho kẻ địch không khỏi nghe tin mà sợ đến vỡ mật. Mọi người sợ hãi khi nghe Nhiếp Chính Vương Lôi Đình!

Trí tuệ của hắn vốn rất thông minh quyết đoán, nàng đã biết, hắn đã từng giải thích các chiến lược rất chuẩn xác, nên cũng làm cho nàng biết rõ, căn bản hắn cố ý không muốn sống mới lấy tánh mạng của mình ra mạo hiểm!

“Hoàng thượng, đã hơn một năm, chẳng lẽ Nhiếp Chính Vương chưa từng nói lúc nào thì ngài ấy sẽ trở về kinh sao?” Tam triều nguyên lão Thân Đồ mỗi ngày cứ mãi hỏi câu này.

“Hắn chưa nói.” Nhưng Ung Diễm vĩnh viễn đều trả lời câu này.

“Vây.....”

“Binh tướng vẫn ở bên ngoài, mạng quân vương cũng không làm được, trăm đã khiến cho hắn không còn là Nhiếp Chính Vương, lúc nào hắn mệt mỏi thì sẽ hồi kinh lúc đó thôi!” Nàng thở dài, hạ lệnh bãi triều.

Đi ra khỏi đại điện, cung nữ nội quan cùng thối lui ở phía sau nàng, ngay cả Tinh Nhi cũng không đi cùng với nàng, một mình lẳng lặng ở trong ngự hoa viên. Trong nội tâm cười khổ, nàng so với người khác lại còn muốn biết Bát Hoàng Thúc lúc nào sẽ quay trở lại hơn!

Nhưng nàng cũng biết là hắn đang trốn tránh nàng!

Ung Diễm cắn chặt lấy môi mềm, trong hốc mắt ẩm ướt đầy nước mắt nhưng vẫn cố nhịn được, tất cả đều là lỗi của nàng..... Nếu như không phải nàng buộc hắn cưới phi, hắn cũng sẽ không dùng phương pháp này rồi bỏ nàng!

Nàng tự nói, xem rõ ngày nào đó hắn sẽ mệt mỏi, hắn sẽ quay trở lại, nếu như hồi kinh không phải là người của hắn, mà là một thi thể lạnh băng thì sao?

Nàng không dám suy nghĩ sâu hơn, trong lòng vừa xoắn vừa tăng thêm, đau đến nàng suýt không thể thở nổi nữa, nghĩ đến một năm này đã viết cho hắn nhiều lá thư, hắn cũng không hề quay về, chợt nhớ đến một chữ một câu, cũng đều chỉ nói đến chuyện quốc sự triều đình, đối với chuyện hai người bọn họ, hắn không hề đề cập đến.

Hắn thật sự đã hết hy vọng với nàng rồi sao? Bởi vì từ tâm rồi, cho nên hắn mới không có lời nào để nói với nàng rồi sao? Ung Diễm nhẹ nhàng thở dài, đưa tay xuống chạm vào chuồng ngựa, những đóa hoa vàng cuối thu ở trên cành vẫn không chịu rụng xuống.....

※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※

“Hoàng thượng, Bắc quan truyền đến chúng ta đã đại thắng, Nhịếp Chính Vương đã đánh bại các nước khác, Bắc quốc đã đưa thư ra xin hàng, xác định đã đầu hàng Trung Nguyên rồi!”

Nghe được tin chiến thắng, Ung Diễm mừng rỡ, các nước đã đầu hàng, đây chẳng qua là chứng tỏ Lôi Đình sẽ trở về? Nàng vội vã hỏi vị tướng lĩnh thông báo kia, “Bát Hoàng Thúc kia thế nào? Hắn có khỏe không?”

“Nghe nói. Nhịếp Chính Vương suất lĩnh 3000 thiết kỵ đuổi theo quân địch, vô tình bị quân địch bắn trúng vào vai phải của hắn, chỉ là vương gia không cho phép tướng sĩ biết rõ, cho nên tin tức nhỏ này cũng chỉ nghe nói mà thôi, không hề có chứng cứ xác thực.” Ánh mắt hắn có chút chân chờ không ngừng.

Lòng của nàng lại nhói lên, “Vậy còn không nhanh đi dò thám, cần phải dò xét chân tướng mới rõ được!”

“Tuân chỉ.” Tướng lĩnh lập tức lĩnh mệnh của hắn liền rời đi.

Hắn bị thương! Thương thế có nghiêm trọng không? Có nặng lắm không? Có Cho quân y nhìn qua không? Trong nháy mắt, có vô số vấn đề nảy sinh ra ở trong đầu của Ung Diễm, cuối cùng nàng lại thất vọng, phát hiện căn bản mình không biết được đáp án!

Đúng là hắn vẫn không có ý định hồi kinh sao?!

Hơn một năm nay, hắn liên tiếp chinh phục mấy quốc gia lân cận, quên đi an nguy sinh mạng của mình, chính vì không muốn trở về kinh để gặp mặt nàng một lần!

Hắn biết nàng nhớ hắn nhiều lắm không? Hắn có biết không? Nàng muốn viết tin cho hắn, cho hắn biết nàng nhớ hắn đến cỡ nào! Đúng, cho hắn biết nàng đã sớm hối hận rồi, nàng rất nhớ hắn!

Vào một đêm kia, Ung Diễm đem đóng tấu chương toàn bộ đặt qua một bên, thức trắng một đêm để viết thư cho Lôi Đình, cuối cùng thường ngày nàng cứ viết thư cho hắn đã trở thành thói quen, hi vọng hắn có thể khá nhanh để hồi kinh, nàng vẫn còn muốn viết rất nhiều chuyện vào trong thư, vừa viết vừa khóc, bởi vì nàng phát hiện mình muốn nói nhiều lời!

Viết không hết. Nàng vẫn cứ viết cho đến bình minh, bầu trời phía đông cũng bắt đầu xuất hiện ánh sáng ban mai, nàng còn muốn nói với hắn, nhưng vẫn chỉ viết không tới một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Như Hoàng Ngự Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Hắn trở lại!

Vừa nhận được tin đại quân đã khai hoàn hồi kinh trở về, Ung Diễm cũng không thể kiềm chế được, nàng muốn xuất cung đi nghênh đón hắn chỉ vì có thể nhanh chóng sớm được nhìn thấy hắn một chút!

Nhưng trong lòng nàng sợ. Sợ hắn còn giận nàng, sợ hắn không chịu gặp nàng, cực kỳ sợ hãi. Chính là hắn không cần nàng! Cho nên cuối cùng nàng quyết định ở trong triều đình tiếp kiến hắn, không có dám làm bất cứ hành động thiếu suy nghĩ nào, sợ sẽ chọc giận hắn hơn nữa.

Ngày đó, nàng còn viết thư cho hắn, nhưng cuối cùng lại tự tay đem thư đi đốt, không dám đưa thư cho hắn chỉ sợ. Lại một lần nữa hắn đáp lại nàng bằng vẻ lạnh nhạt, nhưng đồng thời nàng cũng đang đánh cuộc. Đánh cuộc hắn sẽ hiểu được nỗi lòng của nàng, mà hắn sẽ thật sự hiểu không?

Đại quân khai hoàn hồi triều, trong kinh thành vui mừng hân hoan, các tướng sẽ đã lâu chưa từng về nhà, nên không thể nào chờ đợi được vì rất muốn gặp lại người nhà, nhưng theo thường lệ triều đình sẽ tổ chức yến tiệc để tiếp đãi các tướng lĩnh công lao lớn đã rất vất vả. Trước đó, bọn họ đã làm triều điện thánh, tiếp nhận ban phong.

Ung Diễm nhìn hắn uy dũng bước từ ngoài đại điện đi vào, vẫn như cũ thân thể mặc chiến bào thiết giáp, xem ra đã mệt mỏi vì bụi dặm xa xôi. Những ngày qua, vẻ mặt tuấn mỹ của hắn không ít gầy gò, tăng thêm mấy phần sức quyến rũ kiên cường của nam nhân.

“Mấy ngày nay Bát Hoàng Thúc đã cực khổ rồi.” Nàng nhìn hắn cười nói, nụ cười trên mặt có vẻ cứng nhắc một chút, ánh mắt hắn sắc nhọn chăm chú nhìn như muốn xuyên thấu tâm tư của nàng.

“Đa tạ bệ hạ ưu ái.” Lôi Đình gật đầu mỉm cười quay lại về mặt lạnh nhạt, hơn một năm không gặp, quả nhiên nàng đã lớn lên không ít, mặt mày lại tăng thêm vài phần xinh đẹp của thiếu nữ, chỉ là thần sắc có chút tiêu tụy, chắc tối hôm qua đã ngủ không ngon rồi!

Lúc này, các đại thần phát ra tiếng nhiệt liệt hoan nghênh, tam triều nguyên lão Thân Đồ không kịp chờ đợi liền hỏi: “Nhiếp Chính Vương, người quả nhiên là người tài ba đứng đầu của triều ta, nghe nói vài ngày trước người đang tấn công Phương Bắc lại bị thương đôi chút, thế nào rồi? Vết thương đã lành rồi chưa?”

“Không có gì đáng ngại.”

“Không ngờ đến mười đề đã tốn mười năm không đánh chiếm phương Bắc được, thế nhưng Nhiếp Chính Vương chỉ dùng thời gian ngắn ngủi mà thu phục được, thật là bội phục!”

“Không sai, Nhiếp Chính Vương thật là quá thần kỳ.....”

Vì sao những đại thần này cứ luôn rì rì rù rù, giống như trong bụng vẫn còn chưa nói hết, nàng cũng còn có lời muốn nói mà! Ung Diễm lộ vẻ buồn bã trong ánh mắt, lẳng lặng nhìn Lôi Đình, nhìn hắn trò chuyện rất vui vẻ, chỉ sợ một năm đã thay đổi rất nhiều, hắn căn bản cũng không còn muốn nàng nữa rồi!

Nhưng chỉ có nàng..... Chỉ có trong lòng nàng sớm chiều luôn nghĩ về hắn!

“Các ngươi có chuyện thì thượng tấu, vô sự bãi triều!” Ung Diễm giận dữ nói, ánh mắt trong sáng ngấn hàng lệ nhàn nhạt, nàng chờ gấp hắn để nghe hắn nói chuyện..... Nói ra những gì..... Cho dù một câu cũng rất tốt rồi, chẳng lẽ hắn thật sự không có lời nào để nói sao?

Nghe vậy, Lôi Đình nâng lên tròng mắt đen, hơi có vẻ lạnh nhạt nhìn nàng một cái, ánh mắt hắn hờ hững cuối cùng nàng không thể nhìn được nữa, rung rung đứng dậy bỏ đi.....

※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※

Trước mặt hắn, nàng giống như đang chạy trốn, xoay người rồi đi, không thể nào ở lại trong đại điện dùng chỉ một lúc, sợ mình bất lực giống như đứa bé mà khóc ò lên.

Sao hắn có thể không nói với nàng một câu nào.....

Ung Diễm đang trên đường chạy trở về tẩm cung, cảm giác cảnh vật ở trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, bị nước mắt bao phủ, nhìn thấy hắn ở trước mặt, trong lòng nàng đã rất chờ mong.....

“Tình Nhi, tất cả các ngươi hãy đi xuống đi, đóng chặt cửa lại, bất luận là kẻ nào cũng không được quấy rầy ta.” Nàng quay lưng về phía mọi người, tròn hai mắt, để không cho nước mắt dễ dàng rơi xuống.

Giờ phút này, trong lòng nàng sự mong đợi toàn bộ đã bị hắn xé thành từng mảnh vụn, trái tim bị đau như cắt thành từng mảnh. Đã hơn một năm, cả ngày lẫn đêm nàng tự nói với bản thân mình phải kiên cường chống đỡ, tuyệt đối không làm cho hắn thấy thất vọng..... Nhưng bây giờ nàng đã không còn hơi sức, cũng không thể chống đỡ nổi nữa!

Nàng cảm thấy mình trở nên rất yếu đuối, ngay cả hô hấp cũng không còn chút hơi sức.....

Trước khi cánh cửa sắt khép lại, một giọng nói trầm thấp giàu từ tính của nam nhân cắt ngang, đôi mắt u ám khóa chặt bóng dáng đang khóc thút thít ở trước mặt.

“Khoan đã.”

Nghe giọng nói quen thuộc của hắn, Ung Diễm chậm rãi ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy hắn đi đến, nàng lui về phía sau một bước, nhìn hắn giơ tay lên cho bọn người hầu lui đi hết, bóng dáng cao lớn của hắn cứ bước từng bước một tiến lại gần nàng. Cuối cùng, hắn đi vào cửa, bàn tay đóng lại cánh cửa.

Hơn một năm không gặp, Tiểu Hoàng Đế của hắn quả nhiên đã trở mã đẹp đến động lòng người rồi! Nhớ trước kia khi hắn đã rời khỏi kinh thành vào một đêm, nhìn thấy dung nhan nhỏ nhắn của nàng cứ ngồi khóc thút thít!

“Ngươi khóc cái gì? Là ai bắt nạt ngươi?”

Là ngươi! Chính là ngươi! Trong lòng Ung Diễm thâm hô lớn, nước mắt rơi xuống dữ dội, trong lòng nàng cứ gào to, kẻ khi dễ ta cũng chính là ngươi!

“Sao không nói lời nào? Chẳng lẽ ngươi không hi vọng ta hồi kinh sao?”

Không, không phải! Sao nàng không hy vọng hắn hồi kinh chứ? Hơn một năm nay, nàng không bao giờ không hy vọng chứ, nàng thật rất muốn được gặp lại hắn!

“Trước đó vài ngày nhận được tấm áo da cừu mà ngươi đưa cho ta, ta nghĩ ngươi nhất định có lời muốn nói! Cho nên, ta đặc biệt quay trở về là muốn nghe rốt cuộc ngươi muốn nói gì với ta đây.”

Nàng muốn nói..... Muốn nói..... Nhất thời rất kích động, lời gì cũng không thể thốt ra được.

Ung Diễm dùng sức cắn môi, giữ chặt ba chữ “Bát Hoàng Thúc ở trong miệng, nàng ngược nhìn bóng dáng cao lớn của nam nhân quen thuộc ở trước

mắt, yên lặng không nói một câu chỉ nhìn lấy hấn. Trông lòng nàng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ có dòng lệ nóng rang rơi xuống, khác biệt so với dung nhan xinh đẹp, kiên cường lau đi nước mắt.

“Thế nào? Không nhớ Bát Hoàng Thúc của ngươi rồi sao? Ung Diễm.”

Nàng không đáp lại hấn, chỉ giơ tay lên lau đi nước mắt, nhưng nước mắt nóng rang cứ càng ngày càng rơi xuống càng nhiều. Cuối cùng không cách nào thu dọn được, nước mắt rơi đầy trên mặt, giống như mưa rơi trên Hoa Lê làm cho người ta càng muốn trêu chọc càng muốn thương yêu.

Lôi Đình thở dài, thỉnh thoảng đưa cánh tay dài ra, ôm nàng vào trong ngực, vững vàng không buông, “Ngươi cứ muốn hôn đổi ta hoài vậy sao?”

“Không nên chạm vào ta, ngươi buông ta ra, ngươi mau buông ra.....” Nàng khóc nức nở, giãy giụa khỏi hấn, “Ta không cần ngươi quan tâm ta, ta không cần ngươi quan tâm.....”

Đột nhiên nàng quật cường gào to, môi đỏ mọng bị hấn hung hăng hôn, hấn ưng ngạnh trần trọc mút lấy cánh môi mềm mại của nàng, giống như vĩnh viễn không đủ, không ngừng trong chớp lát, khi hấn buông nàng ra thì môi của nàng đã bị hấn hôn lên sưng đỏ, lộ ra một tia sắc dâm mị.

“Ta không buông.” Giọng điệu cười cợt của hấn, cũng không còn kiên định nữa. “Trời mới biết một năm nay ta nhớ ngươi nhiều đến cỡ nào, tiểu hoàng đế của ta thật có bản lĩnh giày vò ta đó.”

“Ta không có!” Nàng uất ức rống to, quơ chân múa tay vào trên người của hấn, “Rất quá đáng..... Ngươi thật sự rất quá đáng! Sao ngươi có thể không nói một tiếng nào..... Không nói một lời biến mất khỏi trước mặt ta, lại còn đi hơn một năm, ta cho rằng ngươi sẽ không quay trở về nữa, ta thật sự rất sợ..... Thật sự rất sợ đó!”

“Ngươi sợ cái gì?”

Mới đầu, trong lòng Ung Diễm có một chút ngại khí không chịu thỏa hiệp, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hấn dịu dàng lập tức như bị hòa tan, nàng ôm lấy hấn, giọng nói mềm mại gần như bắt lực hô lớn: “Ta sợ không có ngươi! Không có ngươi..... Ta sẽ làm sao bây giờ?”

“Ngươi thật lòng nghĩ như vậy sao?”

“Chính ngươi là người xấu! Ta chỉ có ngươi! Ngươi làm cho ta chỉ có ngươi!” Trước kia, nàng không biết vì sao con người khi không có một người khác ở bên cạnh sẽ sống không nổi, khi nàng hiểu thì hấn đã ở trong lòng của nàng rồi!

“Cho nên ngươi không thể không có ta, vậy thì sao?” Hấn liếc mắt lạnh nhạt nhìn xuống nàng, nhìn vào ánh mắt sâu thẳm xem ra rất dịu dàng của nàng.

“Ta sợ mất đi ngươi, sợ không có ngươi..... Trải qua mấy ngày nay, ta mỗi khắc đều ở đây cầu nguyện, hi vọng ngươi có thể bình an vô sự, không hề không lúc nào không muốn ngươi, vẫn muốn..... Ta vẫn muốn..... Nghĩ đến mà tâm trạng lại thêm đau khổ, thật là đau!” Nước mắt yếu ớt lại lần nữa rơi xuống bên má của nàng.

Lời của nàng nói từng chữ từng câu khắc sâu vào trong đáy hấn, Lôi Đình rung động mạnh, cánh tay trắng kiện nhẹ nhàng ôm lấy nàng, khuôn mặt tuấn mĩ chôn vào trong lòng ngực của nàng, dùng môi khẽ hôn vào trái tim của nàng, về mặt cực kỳ lưu luyến dịu dàng.

Hấn bất tỉnh linh cửu động ở trong lòng ngực của Ung Diễm, từng trận khẽ run, nàng liếc mắt nhìn hấn vùi đầu vào trước ngực của mình, nước mắt rơi xuống từng giọt một, ngược lại giờ phút này nước mắt của nàng chính là do vui sướng mà rơi xuống.

“Trong lòng còn đau không?” Hấn dịu dàng hỏi.

“Không đủ..... Còn đau lắm” Nàng cố ý nói láo, không muốn dễ dàng bỏ qua cho hấn. “Tâm vẫn còn rất đau, rất là đau!”

“Vậy sao?” Hấn nhếch môi cười, ánh mắt sắc bén đã sớm xuyên thấu vào trong lòng của nàng, nhưng lại không dám vạch trần ra, bàn tay đã gạt áo khoác nàng ra, càng hôn thêm miên hơn nữa.

Ung Diễm cảm thấy trong lòng mình càng trở nên ấm lên, dường như trong lòng có đốm lửa không ngừng nhảy vọt thêu cháy nàng, dần dần không thể không chế được, bởi bị ngăn cách bởi y phục mỏng manh, nàng cảm nhận nhiệt độ mê người từ đôi môi mỏng của hấn, giống như không ngừng khắc lên da thịt mềm mại nóng của nàng.

“Nha đầu ngọc của ta, không tin ta sẽ bình an trở về sao?”

“Ta tin... Nhưng trong lòng lại rất sợ..... Ta sợ ngươi vẫn còn giận ta, sợ ngươi không cần đến ta, nếu như ngươi thật sự vứt bỏ ta.....”

“Có một lúc ta thật sự không cần ngươi!” Hấn cắn răng tức giận nói: “Ngươi không phải là muốn đưa ta cho nữ nhân khác sao? Là ngươi bỏ ta trước, sao lại còn sợ ta không cần ngươi chứ?”

“Không..... Ta không cần nhường ngươi cho nữ nhân khác! Hoàng thúc, ngươi không cần phải giận ta, lần này ta không cho đi.....” Nàng thật sự ôm chặt lấy hấn, giọng nói gần như ngang ngực hô lên: “Ai dám giành ngươi với ta, ta liền giết người đó!”

“Lòng dạ nha đầu độc ác, ta rời khỏi kinh thành một năm này, ngươi dường như kiên cường không ít, Hoàng Thúc dạy ta không thể chui mắt mà nhìn nha!”

“Không, thật ra thì, ta thật sợ... Thật sự rất sợ!”

“Ngươi còn sợ gì nữa? Nữ nhân ngốc.”

Nàng nghiêm túc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía hắn, “Ta sợ mình càng ngày càng thích ngươi, chỉ cần vừa nghĩ đến ngươi, trong lòng ta tựa như có một đốm lửa vọt lên đốt cháy, ta không cách nào không chế được ngọn lửa này, thật sự sợ mình có ngày sẽ bị hủy diệt vào một ngày nào đó, cho nên ta muốn ngươi cưới nữ nhân khác, muốn cắt đứt tình ý trong lòng của mình đối với ngươi, bởi vì trong lòng ta thật sợ, nhưng mà..... Nghĩ đến việc nhường ngươi cho nữ nhân khác, lửa kia liền chạy mạnh làm ta rất đau, ngươi không ở bên cạnh, lửa kia cũng làm bỏng trái tim ta đau đến chết, ta thực sự cho rằng mình sẽ chết mất...” Nàng ngần ngại lắc đầu, “Ta không hiểu, sao ngươi có thể thích một người một đời như thế chứ? Tình yêu nóng như vậy, làm sao có thể ở trong ngực cả đời chứ? Chỉ sợ cả này đời này còn chưa qua hết thì ta đã bị ngươi yêu cho chết cháy, bị bỏng chết rồi!”

Nghe nàng tỏ tình, trong lòng Lôi Đình chấn động, lực cánh tay dài vững vàng ôm lấy nàng, “Yên tâm, có ta ở bên cạnh bảo vệ lấy ngươi thật chắc, lửa kia đốt bao nhiêu, ta sẽ che chở cho ngươi bấy lâu.”

“Nếu cả đời lửa kia không tắt thì sao?” Nàng biết cả đời này sẽ yêu thương hắn, cho dù bị đốt thành tro tàn cũng không hối hận.

“Vậy thì ta sẽ che chở ngươi cả đời.” Hắn cúi đầu, ánh mắt nhất mực nhìn theo nàng, quyết định cam kết.

“Đây chính là chính miệng ngươi nói đó!” Cánh tay dài của nàng nhốt chặt lấy gáy của hắn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ của hắn, giọng nói buồn bực lại chứa chút dịu dàng. “Không cho ngươi hối hận, bất luận thế nào cũng không cho.”

“Tuân lệnh, bệ hạ của ta.”

Ung Diễm cười ngọt ngào với má lúm đồng tiền, gương mặt tinh tế không ngừng nhìn vào thấy hắn cựa vào trong ngực, vì những lời này của hắn, coi như dù nàng có bị ngọn lửa kia đốt cháy một đời thì nàng vẫn cam tâm tình nguyện!

Nàng dùng đầu ngón tay nâng gương mặt của hắn lên, đôi môi đỏ mọng chạm vào thật dịu dàng, hôn lên hắn hoảng sợ, lập tức cảm nhận được hắn bá đạo hôn đáp trả, vừa hôn một lúc lâu, hắn buông nàng ra, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ có chút mệt mỏi dựa vào trên vai của nàng.

“Đề sớm chạy nhanh về kinh thành, ta đã ba ngày không có chợp mắt ngủ, ta hiện giờ hơi mệt một chút, chờ ta tỉnh ngủ sẽ hung hăng ôm ngươi đó” Nói xong, hắn nhếch môi cười, hai mắt nhắm lại ở trong ngực của nàng ngủ mê man.

“A...” Nàng kêu nhỏ một tiếng, sử dụng ngực để chống đỡ thân hình cao lớn của hắn, muốn nghĩ biện pháp đưa hắn lên trên giường sạch, trong lòng nàng có chút kinh ngạc, có chút bất đắc dĩ, nhưng lại có chút ngọt ngào nghĩ đến hắn vì muốn trở về gặp nàng mà ba ngày không ngủ, còn muốn hắn tỉnh lại hung hăng yêu nàng, không khỏi tâm tình dao động, xuân tình nhộn nhạo.....

Chương thứ Chín: 9.2

Hai tháng sau.

Nói ra cũng kỳ quái, kể từ khi Lôi Đình trở lại kinh thành, đại thần triều đình liền nở nụ trên mặt nhiều hơn, dường như Lôi Đình chính là liều thuốc an thần của bọn họ vậy, nhưng đó cũng không phải là một liều thuốc tốt.

Đối với nàng mà nói, không thể thiếu sự tồn tại của hắn, nàng không muốn trốn tránh tình yêu của mình đối với hắn, nếu như có thể, nàng muốn trở thành nữ nhân của hắn!

Hôm nay, nàng gạt Lôi Đình muốn triệu kiến đại thần trong triều có chuyện quan trọng, đã định bụng sẽ nói sự thật với họ, muốn biết bọn họ sẽ có phản ứng gì, Ung Diễm không cho phép mình nghĩ sâu thêm, chỉ sợ nghĩ đến sẽ chần chờ mà không thể giải quyết được.

“Chư vị ái khanh, trăm muốn nói cho các ngươi biết một chuyện, thật ra thì..... Thật ra thì trăm là..... Là nữ.” Nói xong, nàng thở phào nhẹ nhõm, cười, không tưởng tượng được lại khó khăn như vậy!

“Cái gì?” Mấy tuổi cũng có thể làm cho thúc thúc bá bá của nàng đều kêu lên sợ hãi, mỗi người ánh mắt đều trừng lớn nhỏ cùng nhau thật tương đồng.

“Hoàng thượng... Ngươi nói đùa với chúng ta sao?” Thân Đồ cả lăm hết nửa ngày, cuối cùng mới hỏi.

“Các ngươi không thấy trăm nhìn rất giống nữ nhân sao?” Nàng đứng lên quay một vòng trước mặt bọn họ, muốn họ nhìn rõ cho thật kỹ.

“Giống thì giống, nhưng mà..... Ngươi không phải thật sự là nữ nhi chứ?”

“Trăm chính là nữ nhi.” Nói xong, nàng nín thở chờ đợi, không biết bọn họ sẽ xử phạt hoàng đế giả này thế nào, chắc phé bỏ và đem nàng đi xử phạt quá!

“Thật là tốt!” Bỗng nhiên có người tuôn ra một câu, liền tán thán.

“Cái gì?” Ung Diễm không ngờ mình sẽ nghe được kết luận này, nhất thời sửng sốt.

Lúc này, Thân Đồ lão liên tung hoành, vạn phần vui mừng nói: “Thật là tốt, vốn ta cứ lo lắng, ta nhìn thấy nếu nam nhân _____”

Công Tôn Nghi cũng cao hứng không ngừng, “Ta đối xử người cũng giống như là huynh đệ _____”

Vui mừng không xiết, chỉ thiếu là không cúng bái thiên địa thôi, “Ta xem hán như phụ thân, một lòng tôn kính Nhiếp Chính Vương _____”

“Thích nam nhân đẹp.” Ba người và trăm miệng bá quan, đều nói rõ ra hết.

Thật ra thì trong lòng bọn họ không hề ghét Ung Diễm, luôn làm trái ý nàng cũng bởi vì trong lòng bọn họ rất lo lắng, bởi họ sùng bá nhất chính là Nhiếp Chính Vương, nhưng lại đáng tới nàng nên trở thành kẻ đoạn tụ, không nghĩ tới hoàng đế này lại là nữ nhi, quả thực là một tiểu cô nương!

Nghe vậy, Ung Diễm có chút sùng sốt, nàng. nàng và Lôi Đình thích trai đẹp sao? Bọn họ. Chẳng lẽ lại hiểu lầm hai người bọn họ sao?

“Chúng ta không phải _____”

“Không phải là tốt rồi, không phải là tốt rồi, biết Nhiếp Chính Vương là một người bình thường, làm chúng ta an tâm đi rất nhiều. Chỉ là, Nhiếp Chính Vương có biết hoàng thượng là nữ nhân không?” Thân Đồ lại hỏi.

“Hắn đương nhiên biết.” Nàng gật đầu một cái.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Có thể thấy Nhiếp Chính Vương thật sự là người bình thường, lúc trước hắn không tính thành thân, chúng ta thực sự lo lắng thay cho hắn, không nghĩ là lo lắng hão huyền rồi!” Công Tôn Nghi cũng cảm động đến xao động tâm tư.

Làm gì? So với chuyện hoàng đế là nữ nhân, thì bọn họ lại quan tâm đến suy nghĩ của Lôi Đình hơn sao? Con người liên đảo một vòng, Ung Diễm cảm thấy có chút chột dạ, chậm rãi mở miệng nói: “Vậy. Nếu trăm nói cho các người biết thêm một chuyện có được không?”

“Nói đi! Nói đi! Dù sao tin đáng sợ cũng đã công bố rồi, cũng không còn gì có thể làm chúng ta giật mình hơn nữa!” Thân Đồ liền trả lời ngay.

“Ừ. Trăm mang thai rồi, có tính là tin cấp bách không?” Nàng chớp mắt nhìn, nhỏ giọng hỏi.

“A. Mang thai?” Bọn họ liền trừng mắt nhìn, miệng mở lớn, hoàn toàn có thể nhìn ra mỗi đại thần đều thật sự rất giật mình.

“Có được tính hay không?” Trong lòng nàng bắt đầu mong chờ đáp án của họ, đã trốn tránh hơn một năm nay, ngược lại nàng cũng dẫu họ nên cũng hiểu ý đôi chút. Quả thật bọn họ cũng giống như thúc thúc bá bá của nàng, giống như một tiểu cô nương bướng bỉnh, cố ý muốn hù dọa trưởng bối của mình.

Vậy mà đã qua một lúc lâu rồi, bọn họ cũng còn há hốc mồm cứng lưỡi, bị nàng dọa đến mất hồn.

]

Bạn đang đọc truyện *Nhu Hoàng Ngự Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Chương thứ mười: 10

Lôi Đình thông minh một đời, nhất thời hồ đồ, cũng chẳng hay biết gì về Ung Diễm, mãi cho đến khi Hoàng Thái Hậu tới trước Vương Phủ của Nhiếp Chính, yêu cầu gặp hắn, mới phát hiện hắn có chuyện gì đó bất thường.

“Hoàng Thái Hậu, quang lâm đến hàn xá, xin hỏi có quý sự gì không?” Hắn lạnh lùng nhìn phụ nhân cao quý ăn mặc nhưng lại không có những trang sức đắt tiền trên mình, nàng và hình dáng Ung Diễm không hề giống nhau, đó là đương nhiên rồi, căn bản họ không phải là mẹ con.

“Là người sao? Người muốn giết chúng ta sao? Đúng vậy, nhất định là người, bằng không thì sao nàng ấy lại nói những lời đó với ta chứ?”

Hoàng thái hậu sợ tới mức tay chân đều phát run, lúc này cuối cùng nàng có thể cảm nhận được vì sao các đại thần trong triều đối với nam nhân này lại cảm giác sợ hãi sâu sắc như vậy, hắn không giận nhưng lại có uy thế vương, quả thật dạy cho người ta không thể xem thường!

“Người nói Ung Diễm sao? Nàng nói gì với người hả?”

“Nàng nói. Cho dù nàng không phải là ruột thịt của ta, ở trong đáy lòng nàng vẫn coi ta như mẫu thân của nàng, nàng còn muốn ta chuẩn bị tâm lý, nói ta rằng sớm muộn gì cũng không thể gánh nổi vị Hoàng Thái Hậu, nàng nói lời này rốt cuộc là có ý gì hả?”

Rốt cuộc nàng ấy muốn là gì? Lôi Đình khề nguyên rửa một lúc, quả nhiên hấn đã quá an tâm về Ung Diễm này! Hấn cũng không kềm nén được nữa, chân dài một bước, lướt qua Hoàng Thái Hậu ở bên mình liền sai bước đi ra ngoài.....

※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※※※ Thiên Trường Địa Cửu tung tích ※※

Trước mắt, bọn họ gặp phải một vấn đề lớn.

Vấn đề này so với dẫn kẻ địch dẫn theo trăm vạn đại quân đến thành, hơn nữa lại làm cho người khác cảm thấy nhức đầu. Kỳ thật chỉ cần nói thẳng ra cũng rất đơn giản, bất qua chỉ là hoàng đế tôn quý của bọn họ đang “Mang thai” mà thôi.

Đúng rồi! Đúng rồi! Thật ra thì vấn đề này thật sự rất đơn giản, rốt cuộc bọn họ đang phiền não về cái gì chứ? Một đám đại thần dường như không hèn mà có cùng chung ý tưởng, hai mặt nhìn nhau cười khan hai tiếng.

Sau đó thì mình mới phát hiện, căn bản là tự mình dối người mà thôi!

Từ xưa đến nay, hoàng đế phải có tam cung lục viện là chuyện rất bình thường, sinh đồng hoàng tử hoàng nữ là chuyện đương nhiên, nhưng cũng chưa có nghe qua là hoàng đế muốn sinh hài nhi!

“Trẫm muốn sinh hài tử, có được không?”

“Á... Hoàng thượng, ta nghĩ vấn đề này không nên hỏi ở nơi đây, trước hết chúng ta nên làm rõ là đứa nhỏ này rốt cuộc từ đâu đến!”

Niềm vui cứ dâng trào như ngọn lửa trong tim, có lắm hay không, dù hoàng đế là nữ, thì trong lòng họ vẫn muốn làm “Cha nuôi” của nữ nhân này, mà nam nhân kia lại dám giành đi ý định làm “Cha nuôi” của họ, giành nữ nhân này đi?

“Hài tử..... chính là.....” Nàng ấp úng mãi, không biết cách nào để nói ra miệng.

“Đúng rồi! Đúng rồi! Chúng ta phải biết người nào to gan lớn mật như vậy, dám làm Đương Kim Thiên Tử có bầu, là tên háo sắc vô pháp vô thiên này là người nào, hấn phải nghiêm trị luật hình mới đúng”, Hừ! “Huynh đệ” của hấn lại bị nhúng chàm rồi sao? Công Tôn Nghi thế phải tìm cho được kẻ đầu sỏ gây nên, tuyệt không bỏ qua.

“Hấn.....”

Nhất thời Ung Diễm chợt dạ liên cắn môi, nghĩ rằng nếu bọn họ biết nam nhân làm nàng mang bầu chính là người đang nắm quyền to trong triều Nhiếp Chính Vương, có còn dám lớn tiếng nói chuyện như vậy nữa hay không?

Tuyệt đối không dám! Trong lòng nàng liền có ngay đáp án, ở trên đời này, người nào dám cả gan đi trêu chọc Lôi Đình chứ? Hấn luôn rất tự tin, không gì không thể làm được.....

“Hoàng thượng, xin người hãy nói ra kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này, để bọn thần đi giúp hoàng thượng đòi lại công đạo.” Một đại thần khác không biết sống chết, lần nữa sẵn giọng nói.

"Hấn."

“Đúng, nhất định chúng ta phải đòi lại công đạo, bắt nam nhân này phải gánh chịu công lý, điều phố thị chúng.” Lại thêm một đại thần đang chờ chết để sớm đi đầu thai, mở miệng nói, không biết ở tại nơi đây, rốt cuộc họ muốn đem Lôi Đình biến thành “Cái gì”.

“Không, không đúng, hấn giống như tên dâm tặc, tội càng thêm tội, chúng ta nhất định phải bắt hấn đi ngũ mã phanh thây, tốt nhất đi phải tuyệt đường hậu sinh của hấn luôn!” Nhìn dáng đáp, đại thần này thật không còn đường sống ăn nhân rồi, Thân Đồ vẫn muốn Lôi Đình trở thành “Nhi Tử” của hấn, lý ra nàng phải là vợ của “Nhi Tử” hấn, lần này lại có bầu, làm sao hấn có thể giao phó với “Nhi Tử” của hấn chứ?! Ôi.....

Ung Diễm càng nghe càng thấy lời bọn họ nói thật sự quá đáng, trong lòng không khỏi đỏ mặt hời lạnh thay cho bọn họ, cảm giác mình cần phải nhắc nhở bọn họ một chút, nếu không thì cuối cùng bọn họ có thể sẽ bị giết chết rất khó coi.

“Hoàng thượng, xin người hãy nói thẳng ra! Nam nhân chết tiệt kia rốt cuộc là ai?” Từ đầu đến cuối, không ai nghĩ đến “Nam nhân” đó chính là Lôi Đình.

“Đó là.....”

“Nói đi! Chúng ta là những đại thần trong triều đình này, sẽ thay hoàng thượng làm chủ!”

Nói giỡn, bọn họ (nhi tử) (huynh đệ)(nghĩa phụ) nam... Không, là nữ nhân bị lừa bịp, bọn họ mà không tìm được hung thủ, vậy đời này nhi tử không phải không uống công bưng bát ư!

“Nhưng mà.....” Ung Diễm tiếp tục áp a áp úng, nàng không biết những người này là đang giúp Lôi Đình bắt bệnh, trước mặt Lôi Đình đều không có chút cảm nhận nào, những đại thần này có thể làm chủ được gì!

“Hoàng thượng, người nói thật ra đi mà!” Các đại thần liền thúc giục, “Hoàng thượng, người nên nói rõ ra đi, chúng ta có thể làm chỗ dựa cho người

mà!”

“Là ta.”

Giọng nam nhân trầm thấp chứa đầy nồng đậm tia không vui mừng, mặt Lôi Đình u ám bước vào đại điện, vẻ mặt bí ẩn làm cho người ta không nhìn ra được nội tâm của hắn vào giờ phút này, “Là ta làm cho nàng có bầu thì thế nào? Các người muốn làm chỗ dựa cho nàng sao?”

Nghe vậy, mỗi ánh mắt của đại thần cũng bị trọn mắt nhìn giống như chuông đồng lớn nhỏ, hai mặt bọn họ liếc nhìn nhau một cái, vốn dĩ lông mày dựng ngược sắc mặt trong nháy mắt trở nên như tờ giấy trắng lật nhanh chóng, mọi người quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười hoan nghênh, “Nhiếp Chính Vương, ngài đã đến, sao không lên tiếng nhắc nhở chúng tôi một cái chứ?”

“Nếu như Bồn vương lên tiếng, chỉ sợ không thể nghe được nhiều lời nói thú vị kia.” Lôi Đình hừ lạnh một tiếng, trông mắt đen lạnh nhạt liếc nhìn bọn hắn.

Bị ánh mắt lạnh của hắn đảo qua như vậy, các đại thần không khỏi rợn tóc gáy, “Á..... Xin hỏi Nhiếp Chính Vương đứng ở ngoài cửa từ khi nào vậy?”

“Người cảm thấy so với việc Bồn vương đứng ngoài cửa kia bao lâu thì tốt hơn đây hả?”

Đương nhiên là càng trễ càng tốt! Các đại thần thầm nghĩ, mọi người không dám nói, bọn họ rồi rích nhếch miệng cười khúc khích, dường như e sợ Lôi Đình cảm thấy nụ cười bọn họ không đủ rực rỡ đẹp mắt.

“Những lời các người vừa mới nói, có thể thuật lại lần nữa trước mặt bản vương không?” Lôi Đình biết rõ mà còn hỏi lại, cười lạnh nhìn sắc mặt các đại thần, trong nháy mắt mặt liền trắng bệch.

“Ách..... Chúng tôi có nói cái gì sao? Không có! Tuyệt đối không có!” Thân Đồ đơn giản chỉ nuốt nước miếng, quay đầu lại tìm kiếm các bạn tiếp viện, “Chúng ta có nói cái gì sao? Không có gì! Có đúng không?”

“Đúng đúng đúng.....” Người nào còn muốn giữ mạng, hãy mau gật đầu.

“Hoàng thượng, nếu bọn họ không chịu nói thật, vậy thì người tới nói cho ta biết đi!”

Nàng đã sớm nói rồi! Ở trước mặt Lôi Đình, bọn họ đâu dám thay nàng làm chủ chứ? Ung Diễm vô tội, nhún nhún bả vai, “À..... Bọn họ muốn tìm ra tên nam nhân đã làm ta mang bầu đó, nói hắn là đại dam tặc, muốn bắt lấy hắn, còn phải đi điều phố thị chúng.....”

“Hoàng thượng.....” Các đại thần đều run đui một cái, mặt đau khổ gào khóc, cầu xin Ung Diễm Tiểu Tổ Tông này nói ít đi mấy câu, bảo vệ cái mạng chó của bọn họ.

Nghe lời Ung Diễm thuật lại, Lôi Đình lạnh lùng liếc nhìn mọi người, “Những lời này đều là thật sao? Các người nói Bồn vương là dam tặc?”

“Không, không, không.....” Mỗi cái đầu cũng đều ra sức lắc.

“Các người muốn bắt Bồn vương đi điều phố thị chúng sao?” Giọng nam nhân hạ trầm xuống, nói.

“Không không không, nhưng thật ra chúng tôi đang thảo luận việc đi chơi vào mùa xuân vào tiết thanh minh, cần xem để tiết mục gì cho việc giải trí đại chúng đó.” Ở trước mặt Lôi Đình, thành thật vui mừng nghe lời “Con trai ngoan.”

“Thân là mệnh quan triều đình, ngồi vào vị trí của quan chức lại ăn bổng ngân khố, trong đầu óc vậy mà chỉ nghĩ đến những thứ này?” Bọn họ cho rằng hắn thật sẽ tin vào những lời quý kia sao?!

“Đúng đúng đúng.....” Mọi người gật đầu thật nhanh, so với việc bị Nhiếp Chính Vương làm thịt nguy hiểm, bọn họ thà bị rằng bị kết tội danh “Không làm việc đáng hoàng”.

Chỉ là, cho dù như thế thì Lôi Đình hay là đối tượng kính yêu nhất trong suy nghĩ của bọn họ! Các đại thần không khỏi toát ra ánh mắt ái mộ với hắn.

“Thật xin lỗi, Bát Hoàng Thúc, ta đem tất cả lời nói thật lòng cho mọi người biết rõ rồi.” Nàng đi tới trước mặt hắn cúi đầu nhìn hắn nhận tội.

“Người vì việc gì mà không cùng ta thương lượng trước hả?” Giọng lạnh nhạt của hắn lộ ra nồng đậm không vui mừng.

“Ta sợ người không đồng ý.....”

“Ta nên đồng ý để cho người làm càn sao? Đương Kim Hoàng Đế là một cô gái, đó là một chuyện lớn nghiêm trọng đến cỡ nào, há có thể để cho người làm trò đùa?!”

“Nhiếp Chính Vương, thật ra chúng tôi thật không để ý chút nào.” Công Tôn Nghi dẫn đầu các đại thần cười hi hi nói.

“Cái gì?” Lôi Đình khó kiềm nén vẻ mặt kinh ngạc.

“Buổi nói chuyện với hoàng thượng để giải trừ những nghi ngờ trong lòng đã tồn trữ trong thời gian dài của chúng tôi, thật sự làm cho chúng tôi quá cảm

động. Không sao, dù sao hoàng thượng sanh ra đứa bé cũng còn con ruột của Nhiếp Chính Vương, chúng tôi nhất định sẽ đối xử nó thật tốt.” Công Tôn Nghi chỉ thiếu là không có roi nước mắt, nước mũi nói, chỉ là đánh chết hần, thì chuyện mà bọn họ hoài nghi Lôi Đình thích trai đẹp ra nói cũng đại khái đỡ hơn là chuyện tình này ra.”

“Bát Hoàng Thúc, ta muốn.....” Ung Diễm chân chờ lên tiếng, cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ.

“Người đang nghĩ cái gì?” Lôi Đình cảm thấy tình hình trước mắt này thực rất quý dị, cảm giác chuyển biến của các đại thần này với hần cũng không thoát khỏi quan hệ.

“Trẫm đang nghĩ.... Rút lại phong vị hoàng thúc Nhiếp Chính Vương.....” Nói xong, nàng căng thẳng nuốt nước miếng, các đại thần đều không dám tin tròn xoe cặp mắt nhìn.

Nghe vậy, trái tim Lôi Đình hạ trầm xuống, lại cố làm ra bộ dạng trấn định, trông mắt đen lạnh lùng nheo lại, trầm giọng hỏi: “Tại sao? Người không cần ta rồi sao?”

“Không, không, không phải.....” Nàng nhanh chóng lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc người có ý gì?”

“Trẫm nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác mình không phải là một vị hoàng đế tốt, bản lãnh Bát Hoàng Thúc thật sự so với trẫm lợi hại hơn nhiều, cho nên.....”

Ung Diễm không biết làm sao hạ gương mặt nhỏ xuống, dùng tay trái vịn lấy tay phải của ống tay áo, lại dùng tay phải vịn lấy tay trái của tay áo, mãi cho đến khi tay áo bào hoàng đế bị ở chỗ móng vuốt rồng bị vịn nhứ lại, nàng còn chưa dám giương mắt nhìn thẳng vào ánh mắt lợi hại của hần.

“Người không muốn ta bảo vệ người sao? Ung Diễm, nói rõ ra đi, chỉ cần đó là ý muốn thật sự của người, vị trí Nhiếp Chính của ta cũng có thể không cần!” Hần lạnh nhạt nói.

“Vậy người cũng không cần ta, vậy sao?” Nàng đột nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhún lên, trái tim bị níu chặt, nước mắt lập tức như gió bão cứ tuôn ra ngoài, “Người đã nói sẽ không quan tâm ta.....”

“Rõ ràng chính là người nói.....” Lời Lôi Đình còn chưa nói hết, cũng đã ngoan ngoãn nhào vào ôm lấy trong ngực.

“Ta nói cái gì? Ta nói cái gì?” Một cánh tay bé nhỏ của cô ôm lấy eo hỏ rần chắc của hần, hoàn toàn không phân rõ phải trái cứ reo lên: “Người không nên nói ra như vậy mà hiểu lầm người ta!”

“Bằng không rốt cuộc người muốn như thế nào?” Hần tức giận, cổ họng buồn bực nói.

“Người ta chỉ muốn đem vị trí hoàng đế này, đem tặng lại cho người mà thôi!” Nàng lớn tiếng, kêu la ầm ầm lên.

“Đem vị trí hoàng đế nhường lại cho ta sao?” Lôi Đình cùng các đại thần đều khiếp sợ giống nhau.

“Đừng vậy! Ta đã mang thai, nữ giả nam trang sớm muộn cũng không thể gạt được, hơn nữa nhất định không chỉ có ta, trong lòng nhiều người cũng cảm thấy người thích hợp làm hoàng đế hơn đứa con nít như ta nhiều!” Nàng nhìn chung quanh, liếc nhìn chúng đại thần một cái, ý bảo bọn họ ủng hộ nhiều hơn.

Mặt mày các đại thần hớn hở, không thể để mất thời cơ này, mỗi người dùng sức gật đầu, chỉ thiếu là không cầm đầu đặt xuống được thôi.

“Cái tên tiểu tử ngu ngốc này, ta không phải đã bảo người nói rõ ra rồi sao?” Lôi Đình liếc mắt trừng về phía nàng, đối với việc làm hoàng đế hay không thì sớm trong lòng hần đã không còn quan tâm đến chuyện này rồi.

Lại mắng nàng ngốc sao? Không phải hần đã sớm biết sự thực rồi sao? Ung Diễm không phục, quyết nâng đôi môi đỏ mọng lên, “Ta chính là kẻ ngốc đó! Nếu không thì người muốn thế nào hả? Chẳng lẽ, người thích ta cũng bởi vì ta rất thông minh sao?”

“Không phải.” Hần thành thật lắc đầu.

“Hay bởi vì ta hiền lương thực đức sao?” Nàng có chút giận dỗi hỏi.

“Người không hề có.” Hần thờ dãi, lại lắc đầu.

“Hay bởi vì ta xinh đẹp?” Sau khi có hai câu phủ định, nàng cẩn thận, trong lòng đầy mong đợi hỏi.

“Vậy thì cũng không đúng, người tuyệt đối không phải là cô nương đẹp nhất mà ta gặp.” Hần lạnh nhạt lắc đầu, môi nở nụ cười yếu ớt.

Nếu không phải vậy, thì rốt cuộc là như thế nào chứ? Nghe vậy, Ung Diễm thờ phi phi, vỗ vỗ gò má, cũng không muốn hỏi nữa, trong lòng nàng có một cảm giác, đó chính là nàng cứ hỏi tiếp nữa, có thể sẽ bị hần nhận xét bằng một lời nói không đúng với suy nghĩ của mình!

Lúc này, một đại thần được mọi người đứng phía dưới thúc đẩy mà đứng dậy.

“Xin hỏi nhiếp chính vương, xin hỏi... Rốt cuộc tại sao người lại thích..... Nàng ấy?” Mặc kệ! Bất luận như thế nào, bọn họ đều muốn hỏi ra nguyên nhân, muốn biết thiên nhân anh tuấn tuyệt mỹ Bát Vương gia của bọn họ làm sao lại thích tiểu hoàng đế, rốt cuộc nàng có sức quyến rũ gì để cho hân cam tâm không muốn làm hoàng đế chứ?

“Cũng chỉ là.....” Lôi Đình ngoái đầu nhìn lại nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đang căng thẳng chờ đợi, dường như nàng rất tức giận, những đại thần kia lại dám đem chuyện mẫn cảm này nói ra, nhưng trong lòng nàng cũng rất tò mò, chỉ là không dám hỏi mà thôi!

“Cũng chỉ là gì?” Trăm đại thần đều hô cùng câu cuối, mỗi người đều trừng lớn mắt để chờ nghe đáp án.

“Chỉ là ta muốn bảo vệ nàng ấy cả đời, dưới gầm trời này cũng chỉ có nàng ấy, để cho ta muốn nâng niu ở trong lòng bàn tay, che chở cả đời này.” Hân mỉm cười nói ra đáp án, thừa dịp nàng còn chưa kịp thu hẹp cái miệng nhỏ nhắn đang mở ra vì kinh ngạc kia, liền cúi đầu hôn lên môi nàng thô bạo.....
Hồi cuối:

Gió thổi trên thảo nguyên, mùa xuân trên vùng đồng hoang dào dạt một mảnh xanh biếc.

Cuối cùng cũng dọn dẹp xong đồng hồ loạn, Ung Diễm đem ngôi vị hoàng đế tặng cho Lôi Đình, triều đình cũng không có nói cho dân chúng thiên hạ biết tất cả chuyện này căn bản đã là sai lầm, lỗi là tại hân đưa một thiếu nữ lên long y làm hoàng đế, chỉ là nhẹ nhàng nói bằng quơ vờ bách tính rằng thân thể hoàng đế không tốt, cần phải nghỉ ngơi cho khỏe, trong tình huống bất đắc dĩ, cuối cùng cũng đã làm cho Tiểu hoàng đế thoái vị, đương nhiên người kế vị Vi Đế chính là Nhiếp Chính Vương.

Mọi người đối với việc Lôi Đình lên làm hoàng đế thật không hề có một chút ý kiến, trong mắt bọn họ rất hài lòng, Lôi Đình cũng giống như là Thiên nhân là một nam tử rất hoàn mỹ, mỗi người đều vui vẻ khi việc đã hoàn thành.

Chỉ là bách tính trong thành không biết rằng sau khi Lôi Đình kế vị, lập tức cưới vợ chính là thiếu niên hoàng đế lúc trước chính là hoàng hậu, bọn họ chỉ nghe nói nhà mẹ hoàng hậu là dòng họ xa, nguồn gốc không thể kiểm tra. Sau khi thành thân, bọn họ như chìm trời cả nước trông rất tình thâm, căn bản truyền thuyết hoàng đế đã không có ý định nạp thiếp vào hậu cung, chuyện sủng chỉ một người hoàng hậu.

Nhâm chán ngồi ở trong lều hoàng cung, Ung Diễm nhìn cảnh sắc xanh biếc của thảo nguyên ở trước mặt trải rộng, nhìn Lôi Đình cùng với các tướng lĩnh ở phương xa đang dong ruổi săn thú, trong lòng rất hâm mộ.

Nàng thật sự ở trong hoàng cung riết cũng buồn bức mà trở nên hư hỏng, nếu không thì Lôi Đình cũng sẽ không đồng ý dẫn cô đi, hân cảm thấy cô chỉ vừa mới sinh hạ hoàng tử mấy tháng, thể cốt còn yếu nên ở trong cung chờ đợi và dưỡng sức sau khi sinh, nhưng nàng vẫn không nghe, nghĩ thầm thôi thì ra ngoài thảo nguyên để hưởng gió mát cũng tốt.

“Đưa ta đi.” Cuối cùng nàng cũng không nhịn được, đứng lên ra lệnh nội quan bên cạnh.

“Nương nương.....” Nghe được mệnh lệnh của nàng, mỗi người đều bị dọa đến mặt trắng bệch.

“Mau lên, đi dắt ngựa lại đây, ta muốn cỡi ngựa.” Nàng không tin mình không học được thuật cỡi ngựa, trước kia là do vận khí nàng không tốt, ngựa của nàng chính là do Lôi Đình phân phó đến! Lợi hại như thế này, nàng cần phải dùng mấy phần công phu hân dạy là đủ rồi!

“Nhưng mà hoàng thượng nói.....” Nói nương nương căn bản không có tài cỡi ngựa, tốt nhất nên để cho nàng cách xa ngựa càng xa càng tốt đó!

“Ta nói đi là đi!”

Cuối cùng, nàng cường ngạnh ra lệnh, nội cung thay nàng thu xếp một con ngựa vô hại nhất, Ung Diễm nghĩ thầm con ngựa ôn nhu đã được thuần hóa sẽ không làm cô té xuống nữa, nàng được tùy tùng hầu hạ giúp nàng xoay người lên ngựa, tay nắm dây cương, chuẩn bị đuổi theo.

Không ngờ, con ngựa đã một cái, đầu ngón tay nàng thả lỏng, con ngựa như thoát cương, chạy như điên về phía trước, các tùy tùng bó tay hết cách, chỉ nghe thanh âm sợ hãi kêu lên của hoàng hậu.....

“Dừng lại, mau dừng lại! Bát Hoàng Thúc..... Bát Hoàng Thúc, mau cứu mạng đi!”

Nghe tiếng kêu la quen thuộc, Lôi Đình thu cung quay đầu lại, không ngờ lại nhìn thấy việc nguy hiểm đến nỗi muốn làm tim hân muốn ngừng đập.

“Ung Diễm.....”

Hân sợ không kịp, quay đầu ngựa chạy lại thật nhanh, hướng về phía nàng mà chạy nhanh điên cuồng, cách một chút trước khi nàng ngã xuống lưng ngựa, cánh tay duỗi dài ra một cái, vừa chụp lấy liền ôm chặt nàng vào trong ngực của mình, cùng với nàng, cả hai người song song ngã vào trong đồng cỏ, hân ôm nàng ở trong người, bàn tay lo lắng nâng lên chạm vào gương mặt của nàng.

“Ngươi không sao chứ?” Hân nhìn khắp nơi ở toàn thân nàng, chỉ sợ nàng bị tổn thương.

“Không sao, không có sao.....” Nàng tức giận trả lời, lòng vẫn còn sợ hãi.

Sau khi biết nàng bình an vô sự, hân thở phào nhẹ nhõm, tuấn nhan hạ trầm xuống, đánh giọng trách mắng: “Cái cô nàng này, không phải ta kêu ngươi ngoan ngoan ngồi rồi sao? Ngươi lại không nghe, uống phí trầm cực khổ dạy cho ngươi, kỹ thuật cỡi ngựa của ngươi lại tồi tệ như vậy, ngươi cố ý cãi lại trầm sao?”

“Ngươi không biết đây là ý trời rất rõ ràng sao, sao lại khó lọt chứ?” Nàng cười he hé lấy đầu ngón tay đỡ gò má, hạ thấp ánh mắt đẹp nhìn lấy hán, thân thể nhỏ nhắn nằm ở trên thân thể dài của hán, cong bắp chân lên hơi choáng váng, coi hán như cái “Nệm” tình nghi.

“Ngươi không biết còi ngựa, vậy ý trời quan tâm đến chuyện gì?” Hán bắt đầu đi lờn nàng một cái, cong lại bắn vào chóp mũi nhỏ xinh của nàng.

Ung Diễm bị đau liền che lỗ mũi lại, không phục cãi lại nói: “Thế nào không được? Nhớ rõ Nhiếp Chính Vương chính là Thiên Hạ Vô Địch, lợi hại đến không có lương tâm, ai dám trêu chọc ngươi, chính là cố ý không muốn sống nữa, trên đời này còn chuyện gì nữa mà ngươi không làm được chứ? Không có chứ! Ta nghĩ ông trời nhất định cảm thấy cho ngươi quá nhiều, nên mới sinh ra ta để khắc chế ngươi, trị ngươi, cái gọi là ‘một con khắc một con khác’, đây không phải Thiên Lý vậy còn có thể là gì?”

“Theo ý của ngươi, chính là bất luận ngươi giầy vò trăm thế nào, khảo nghiệm trăm cũng đều là thuận thiên mà làm, cả một chút cũng không có sai sao?” Đuôi lông mày hán nhếch lên.

“Đó là đương nhiên!” Nàng ngẩng cằm dưới xinh xắn lên, đắc ý hừ cười hai tiếng, chóp mũi đỏ đỏ làm vẻ mặt nàng xem ra rất đáng yêu lại còn buồn cười, “Bằng không, ngươi cho lý do tốt hơn để nói rõ xem tại sao ngươi lại thích ta chứ? Không được phép bỏ đi!”

“Ngươi vĩnh viễn là tiểu hoàng đế của trăm, thiên hạ này là của trăm, mà trăm lại là của ngươi.” Hán phụ họa, nhỏ giọng nói dịu dàng ở bên tai của nàng.

“Ta không cần thiên hạ, ta chỉ muốn làm nữ nhân của Bát Hoàng Thúc.” Từ trước đến nay nàng không cảm thấy nữ tử không có chí khí, bây giờ cũng vẫn không cảm thấy, bởi vì độc chiếm người nam nhân mà mình quan tâm triu mến, chỉ sợ so với tranh thiên hạ, trị thiên hạ còn khó hơn trăm lần!

Đôi tay Ung Diễm nhốt chặt gáy của hán, nghĩ thầm mình thật đúng là có chí khí cao ngất trời, bởi vì nàng muốn độc chiếm nam nhân chính là đương kim hoàng đế!

“Tiểu tử kia, chúng ta đã thành thân lâu như vậy, ngươi có thể thay đổi cách gọi hay không, luôn gọi trăm là Bát Hoàng Thúc, người ta còn tưởng rằng trăm đang bắt nạt cháu gái, còn ra thể thống gì?”

Người nam nhân này tựa hồ quên mất mình thật sự “Bắt nạt” chính mình “đứa con” cháu hoàng tộc! Nàng ở trong lòng khê hừ, mặt quật cường không thuận theo.

“Ngươi rõ ràng chính là Bát Hoàng Thúc của người ta, đây cũng không sai! Bất kể, bất kể thế nào ta cũng không thay đổi, ta hằng ngày cứ gọi ngươi là Bát Hoàng Thúc!” Ung Diễm vỗ má phẫn, nũng nịu nói lằm bằm.

Nàng tròn tròn mắt đẹp nhìn thẳng vào hán, trong mắt lộ ra một tia oán hận, hừ! Hán căn bản cũng không hiểu. Không hiểu ba chữ “Bát Hoàng Thúc” ở trong lòng giống như một bùa hộ mệnh, là cam kết hán phải ở bên cạnh nàng che chở cho nàng cả một đời, hán là người bảo vệ nàng, để cho nàng lệ thuộc vào người kia cả đời!

Gọi hán “Bát Hoàng Thúc”, làm nàng cảm thấy chính mình ở trong lòng bàn tay hán là bảo bối, có hán che chở thương yêu, là nàng rất an tâm.

Chỉ là tâm tư của nàng rất nhỏ bé, sao Lôi Đình có thể hiểu chứ? Bất luận nàng không gọi hán là “Bát Hoàng Thúc”, nàng vĩnh viễn đều ở trong lòng bàn tay của hán là trân bảo, nếu như tình yêu có thể ràng buộc con người, như vậy thì Lôi Đình có lẽ là mục đích để quán chặt vào nàng, giữa hán và nàng càng ràng buộc rất sâu, rất trầm, cho dù hán có mệt mỏi, cứ tiếp tục buồn phiền nhưng cũng không bỏ qua được gông xiềng ngọt ngào.

Hán đã từng có tâm chí rất mạnh mẽ, Hoàng Đồ Bá Nghiệp, vì nàng còn là thiếu nữ hôi sữa còn chưa khôn lớn, vứt xuống tận trời ở ngoài xa xa, chỉ vì có thể bảo vệ nàng an toàn ngồi ở trên long y hoàng đế!

“Ngươi thật sự không đổi ý?” Hán điên cuồng, nhướn đuôi lông mày lên.

“Đúng vậy.” Nàng một mực chắc chắn, rất có hào khí “Đánh chết không đổi” vừa gan dạ sáng suốt.

Nàng có một thân thể mịn màng, làm sao hán có thể bỏ được khi không chạm vào nàng chứ? Bất quá, nàng thật sự nghĩ hán không có biện pháp đối với nàng sao? Hán nhếch môi hừ cười một tiếng, cánh tay dài nhốt chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, đột thân thể cao lớn yên lặng đè nàng ở phía dưới.

“Xem ra trăm đã dạy ngươi làm sao trở thành một vị hoàng đế tốt, vẫn chưa dạy ngươi làm sao để xứng với chức hoàng hậu, thật không phải là một việc làm tốt.” Hán liếc mắt nhìn nàng cười.

“Ngươi Ngươi muốn làm gì?” Nhìn thấy trong con ngươi hán thoáng qua chút quỷ quyết, Ung Diễm thâm kinh hãi không ngừng, rất lâu nàng không nhìn thấy vẻ mặt tà ác vô lễ như thế của hán rồi!

“Không làm gì, trăm nghĩ phải dạy dỗ ngươi thật giỏi, phải học tập xưng hô gọi phu quân của mình như thế nào.” Hán tà ác nói nhỏ, động thủ cời y phục trên người nàng ra.

“Không muốn. Dừng tay.” Ung Diễm giật mình, phát hiện thân thể mình không có mảnh vải che thân trong đó, nàng không ngừng giãy dụa trong ngực của hán.

“Gọi tên tuổi của trăm.” Hán trầm giọng thúc ép.

“Không muốn.” Nàng cương quyết lắc đầu, bên môi giữ lấy nụ cười.

“Không muốn? Trẫm sẽ dạy ngươi gạt đầu đồng ý nói dừng lại!” Nói xong, hắn hung hăng hôn vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, không có lời gì rút đi xiêm áo trên người nàng, đem người chiếm trọn trong lòng ngực.

“Dừng.”

Nàng uyển chuyển dịu dàng, giọng điệu như từng trận gió xuân thổi nhẹ, mặc cho hắn trong cơ thể nàng dong ruổi xâm chiếm lần lượt, gương mặt đỏ thắm cùng với nụ cười, hắn như chết tâm tư! Nàng không thay đổi, hắn càng “giày vò” nàng như vậy, nàng càng không thay đổi ý định.

Bát Hoàng Thúc, đời này nàng thích nhất chính là nam nhân này.

— hết trọn bộ —

Bạn đang đọc truyện *Như Hoàng Ngự Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.